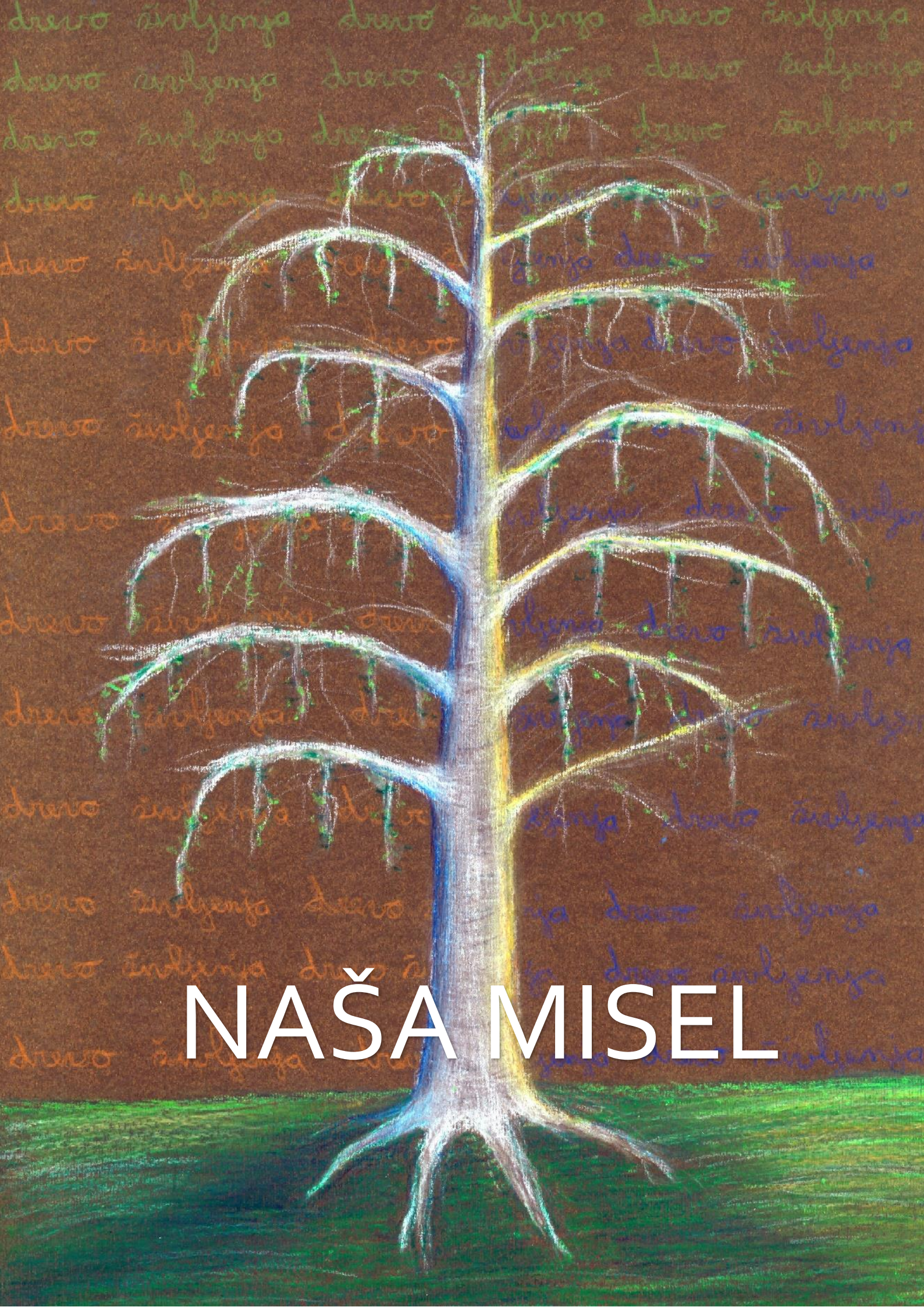

NAŠA MISEL

ŠOLSKO LITERARNO GLASILO

NAŠA MISEL

OSNOVNE ŠOLE ŠEMPETER V SAVINJSKI DOLINI
V ŠOLSKEM LETU 2021/2022

Šempeter v Savinjski dolini, junij 2022

KAZALO

RAVNATELJEV NAGOVOR	3
UVODNE MISLI BRALCEM	4
SVET JE PISAN IN RAZIGRAN – PRVO TRILETJE	5
RASTEM KOT DREVO – DRUGO TRILETJE	22
MOJA MLADA LETA – TRETJE TRILETJE	42

RAVNATELJEV NAGOVOR

Naj živi domišljija!

Šolsko glasilo Naša misel je glasilo vseh osnovnošolskih šempetrskih otrok. V skoraj štiridesetih letih je bilo v glasilu objavljeno ogromno prispevkov. Prav zanimivo bi bilo vedeti, koliko otrok je v tem času svoje misli na svojstven način zapisalo in narisalo v Naši misli!

Tako kot vsaka generacija prvošolcev, tako tudi vsako glasilo prinaša novo energijo, ki se širi in je ves čas med nami, z nami. To je lepa mladostna energija, prežeta z domišljijo, ki ji ni meja.

Pisanje in risanje je zagotovo krepilno za našega duha. Sam občasno zlijem na papir, bodisi v prozi, poeziji ali pa skozi kakšno drugo ustvarjalno obliko, svoje misli. To me sprošča, me poveže z domišljijo, s svojim bistvom in vesoljem. To so trenutki, ko izskočim iz racionalnosti in poskušam biti »svojesrčen«. Verjamem, da je pri otrocih podobno.

Moj poklon in čestitke novi generaciji ustvarjalcev Naše misli – vsem mladim literatom in ustvarjalcem likovnih del ter urednicama, učiteljicama Barbari Cotič Papotnik in Valentini Toman Čremožnik.

Čudovito delo, polno domišljije, misli današnjega časa zlit v NOVI NAŠI MISLI, ki kliče po branju, prebiranju in pričakovanju nadaljevanja.

Pišimo, rišimo, ustvarjajmo, tudi med počitnicami – SREČNO!

Uroš Vidmajer,
ravnatelj

UVODNE MISLI BRALCEM

Cenjeni bralci!

V posebnem obdobju življenja se otroku, ki je ustvarjalec že po naravi, saj teži k temu, da bi upesnil oz. upovedil popolnoma vsakdanje stvari, svet prikazuje v podobah in rimah v najbolj preprostih rečeh, v nezahtevnem zaporedju, toda v slasti ritma.

Želja po izražanju sebe je primarna človekova potreba, in če se skuša učenec osnovne šole izpovedati v pesmi, prozi ali dramatiki, niza v podobah na papir tisto, kar živi najgloblje v njem. Včasih je njegova izpoved okorna in prozaična, toda hotel ji je dati posebno obliko, iskal je zanjo ustrezne besede, razporejal jih je v ritmični ali pripovedni tok. Hotel je napisati *pesem, pripovedno besedilo, naslikati svoj svet*. Ustvarjalnost je življenjska sila. Z njo se rodimo, rastemo, odkrivamo svet, ga spreminjamo in plemenitimo.

Glasilo naše šole z naslovom NAŠA MISEL, ki s prekinitvami izhaja vse od šolskega leta 1984/85, je mozaična umetnina polliterarnih in likovnih del naših učencev od 1. do 9. razreda, da jih v neobjavljeni obliki ne bi zabrisal čas. Poseben čar in dodano vrednost besedam dodajo likovne stvaritve v najrazličnejših tehnikah in motivih.

Kakšen se nam v besedni umetnosti kaže učenec naše osnovne šole – prvošolec in človek na meji med otroštvom in odraslostjo?

Igra, razpoloženje, narava, ljubezen, šolski vsakdan, življenjsko navzkrižje, hrepenenje, literarni liki in domišljija so glavni motivi iz njegovega emocionalnega sveta. Brezskrben je le v igri in sredi narave, brez mobilnega telefona, tablice in računalnika, v druženju z družino, prijatelji in sošolci, v preživljanju prostega časa, v družbi s Pikijem Jakobom, vse drugo pa je zanj grenčica. Ljubezen se mu ne kaže samo kot sreča, ampak kot minevanje, družbeni odnosi pa ga prizadevajo najbolj boleče.

Pričujoče literarno glasilo sva razdelili na tri tematske sklope. Besedila in literarne izdelke učencev prvega triletja sva naslovili *Svet je pisan in razigran*, drugega triletja *Rastem kot drevo* in tretjega triletja *Moja mlada leta*. Nekateri učenci so napisali več besedil in oddali več likovnih izdelkov.

Besede dajejo življenju pravo podobo, pomagajo mu in ga izpopolnjujejo. Prijetno branje.

Urednici

SVET JE PISAN IN RAZIGRAN – PRVO TRILETJE

PIKI JE ŠEL V ŽIVALSKI VRT.

PIKI JE MEDVED.

PIKI NE STANUJE V GOZDU.

TISA CESTNIK, 1. a

JANČEK JEŽEK

VŠEČ MI JE PRAVLJICA JANČEK JEŽEK. VEČKRAT JO ZVEČER POSLUŠAM. GOVORI O FANTKU, KI MU JE BILO IME JANČEK. NEKEGA DNE JE MAMA PEKLA KRUH IN JANČEK JI JE HOTEL POMAGATI. MAMA MU JE REKLA: »POJDI STRAN, JEŽEK!« SPREMENIL SE JE V JEŽKA. KO GA JE POLJUBILA PRINCESA, SE JE SPREMENIL NAZAJ V FANTA. POROČILA STA SE.

SOFIJA AŠEMBERGER, 1. b

URŠKA IN POVODNI MOŽ

URŠKA IN POVODNI MOŽ ŽIVITA V PODVODNEM GRADU IN ZA DRUŽBO IMATA RIBICE. GLEDATA MORSKE PSE IN HOBOTNICE POD SKALO. ZABAVATA SE IN SI PODAJATA PODVODNO ŽOGO.

SOFIJA AŠEMBERGER, 1. b

PIKI PADALEC

PIKI JE POSTAL ČLAN PADALSKEGA DRUŠTVA. SODELOVALI SO ŠE STARI MARKO, FILIP IN JOSIP JUPITER. IMELI SO TRENINGE. STARI MARKO JE SKOČIL MED KAKTUSE. JUPITER SKOČI V PRVO NADSTROPJE. FILIP JE PRISTAL NA GRMU FORZICIJE, PIKI PA ZA BLOKOM.

TINKARA NOVAK, 1. a

POVODNI MOŽ IN URŠKA

ZGODILO SE JE TAKO, DA STA SE POVODNI MOŽ IN URŠKA POTOPILA V VODO IN NISO JU NIKOLI VEČ VIDELI. MOGOČE STA SE SPREMENILA V MORSKEGA DEČKA IN MORSKO DEKLICO. ONA JE BILA TAKO LEPA, DA SE JE ON ZALJUBIL VANJO. RADA SE IMATA.

NIKOLINA DJAKOVIĆ, 1. b

NA PLAVALNEM TEČAJU

BILI SMO NA PLAVALNEM TEČAJU. UČILI SMO SE PLAVATI ŽABICO, KRAVL IN DRSENJE. RADA PLAVAM V VELIKEM BAZENU IN SKAČEM V VODO. GLAVO DAM POD VODO IN ŠTEJEM DO PET. TUDI GLEDALA SEM POD VODO.

AYA NINA ZAPLATIČ, 1. b

TO SEM JAZ

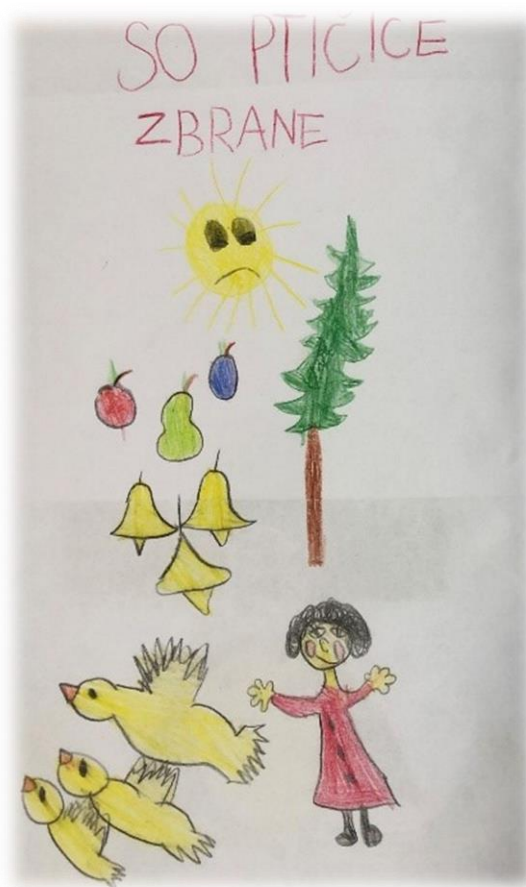
POZDRAVLJENI! IME MI JE TINKARA. PIŠEM SE NOVAK. STARA SEM 6 LET, ROJSTNI DAN BOM IMELA 30. APRILA. MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL JE MAČJI PANDA. MOJE NAJLJUBŠE GLASBILO JE PREČNA FLAVTA.

TINKARA NOVAK, 1. a

SO PTIČICE ZBRANE

V KNJIGI SO PTIČICE ZBRANE JE VELIKO PESMI: SIJAJ, SIJAJ SONČECE, TRZINKA, RASLA JE JELKA, IZIDOR OVČICE PASEL IN TUDI PESEM HRUŠKE, JABUKE, SLIVE, KI MI JE NAJBOLJ VŠEČ.

AYA NINA ZAPLATIČ, 1. b

AYA NINA ZAPLATIČ, 1. b

MEDVEDJA MAMICA
NEKEGA LEPEGA VEČERA JE
ZANIMALO UČITELJA KAKO JE PIKI
PRIŠEL NA SVET. POVEDAL MU
JE, DA GA JE NAREDILA
MEDVEDJA MAMICA. TUDI TO
JE MOGOČE. MEDVEDJA
MAMICA JE ŠIVILJA. VSAK DAN
SEŠJE 1 MEDVEDJA MEDVEDJE
KROJI, SEŠJE, NAPOLNI S POJILOM.
INA KONCU MESECA JE NA
POLICI SEDELO 30 MEDVEDOV.

SOFIJA AŠEMBERGER, 1. b

POTEM PRIDE MOŽAK IN
MEDVEDKE ODNESE V TRGOVINO.
PIKI JAKOB JE SEDEL V IZLOŽBI.
POMEŽIKNIL JE OČETU IN TA GA
JE KUPIL UČITELJU. ŠE DOBRO,
DA MU JE POMEŽIKNIL.

SOFIJA, 1.B

SOFIJA AŠEMBERGER, 1. b

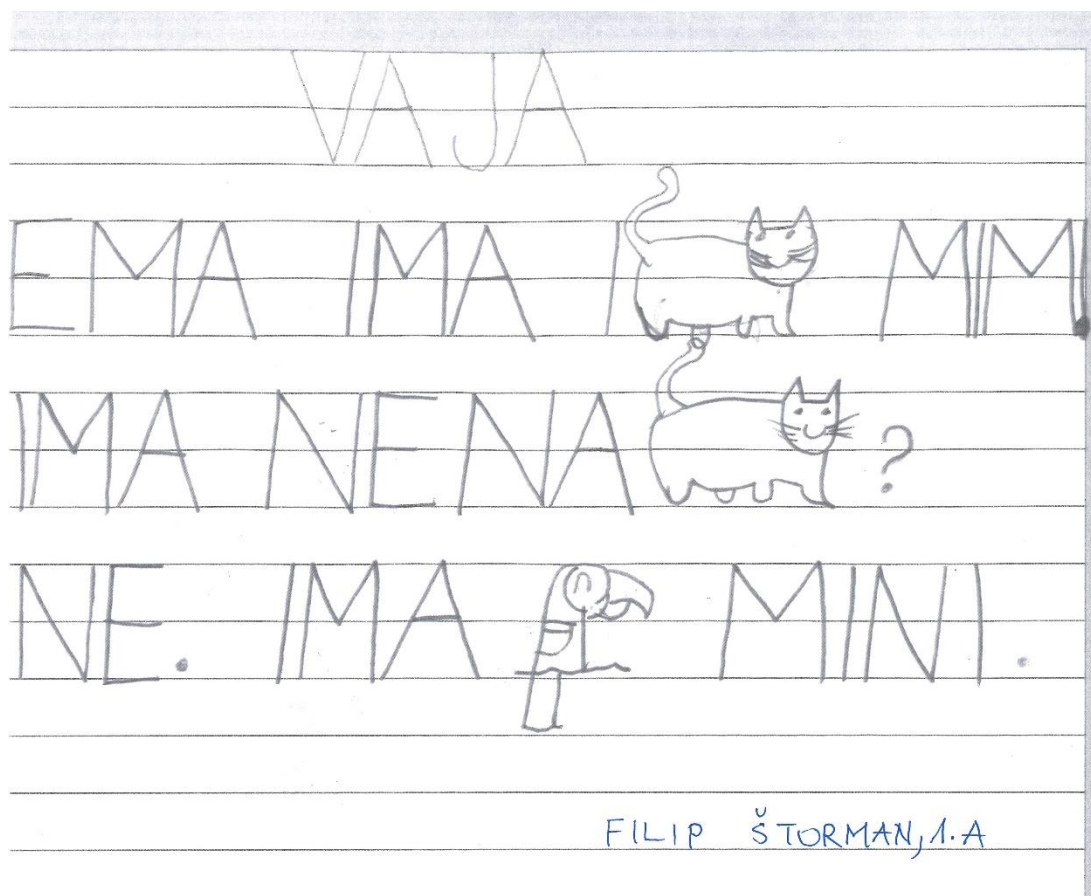
PIKI JAKOB
PIKI JE MEDVED. P
PIŠE SE JAKOB.
IME MU JE PIKI.
HODI V MEDVEDJO ŠOLO.
PIKI JU NI NIKOLI DOUK ČAS.
PIKI NE STANUJE V GOZDU.
ANA ČETINA, 1.A

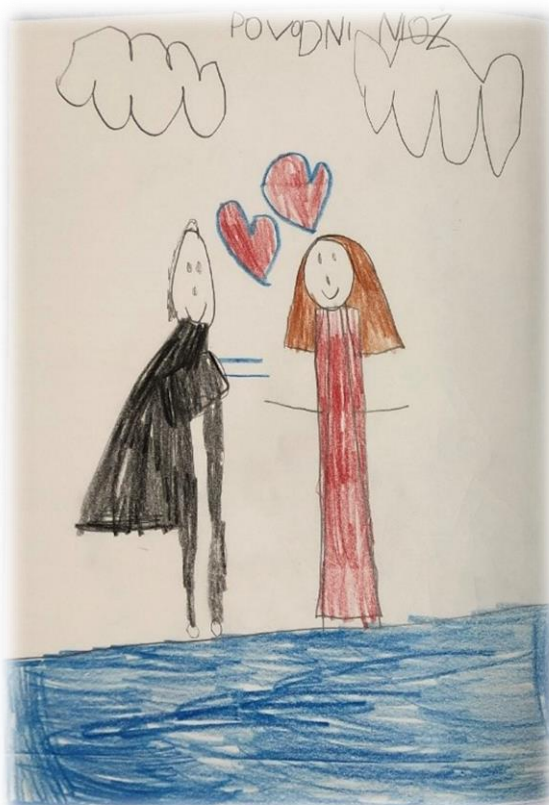

DAŠA UDRIH, 1. a

FILIP ŠTORMAN, 1. a

NIKOLINA DJAKOVIĆ, 1. b

SOFIJA AŠEMBERGER, 1. b

TISA CESTNIK, 1. a

TINKARA NOVAK, 1. a

ČISTILNA AKCIJA

Vsi smo se zbrali v koloni. Potem smo šli k hišniku. Dal nam je rokavice in vedra. Šli smo na igrišče in začeli pobirati kamenje in veje v vedro. Ker hišnik vsak dan pobira smeti, jih ni bilo veliko. Ko smo končali, smo šli pogledat visoko gredo. Tam smo »umili« lončnice, ker so bile prašne. Zapeli smo tudi dve pesmi o pomladi. Potem smo šli na malico.

Matic Lavbič, 2. a

DREVO

Ko je bila zima, sem bilo brez listov. Sneg sem imelo na vejah. Ko se je začela pomlad, sem dobilo popke. Iz popkov so se razvili cvetovi in potem še listi. In potem so iz svetov zrastle češnje.

Lovro Galič, 2. a

DREVO

Jaz sem drevo.

Zelo lepo je videti otroke, ki se igrajo okoli mene.

Lepo je videti ptičke, ki sedijo na mojih vejah in si delajo gnezda.

Lepo je, ko mi spet začnejo rasti listi. Lepo je gledati živalce, ki se igrajo.

Lepo je videti rožice, ki rastejo ob meni.

Lepo je gledati, ko mi posadijo novega prijatelja.

Lepo je, ko pada dež.

Hana Leš, 2. a

NA PODSTREŠJU (OPIS ZAPOREDJA SLIK)

Babica in Bine sta šla na podstrešje. Bine je zagledal skrinjo. Ko je babica brisala prah z gugalnika, je deček v skrinji našel konja in klobuk. Bine je sedel na pručko in babica mu je povedala zgodenco o konju. Bine je mirno poslušal. Iz kota je priletel netopir. Bine se je ustrašil. Klobuk in konj sta mu padla na tla. Babica se je nasmejala in ga pomirila.

Benjamin Kapel, 2. a

PIKI V ŠOLI

Piki je že osvojil bralno značko. Pozna vse male tiskane črke. Vedno zna pomiriti vse prijatelje. Zna narediti kuverto, voščilo, risbo in zna narediti papirnato letalo. Zna igrati na klavir in sošolci pojejo zraven njega.

Mia Štamol, 2. b

Piki zelo dobro računa. Je dober prijatelj. Ima pentljo. Piki je v naši šoli. Je pogumen. Rad ima živali.

Neja Ušen, 2. b

Piki sestavlja grad. Piki je priden v šoli. Piki posluša v šoli. Zelo rad se igra s sošolci. Zna hitro računati. Rad pomaga sošolcem, če nekaj ne znamo. Rad ima likovno umetnost. Zelo lepo poje. Nima rad slovenščine. Je zelo naporna. Dobili smo novega sošolca.

Nelly Nešković, 2. b

Piki je zelo priden medved. Ampak nekoč je svojim prijateljem podrl stolp. Pa ni jim podrl stolpa zanalašč, zato se jim je opravičil. Potem jih je vprašal: »Bi skupaj zgradili nov stolp?« Piki je nekoč doma pozabil zvezek za matematiko. Učitelj je bil zelo hud in ga je po riti. Nato se mu je za to opravičil.

Patrik Škorjanc Persolja, 2. b

Piki se uči matematiko in slovenščino. Piki je zelo vljuden in prijazen. Piki se vede lepo do gospe Mirjane. V šoli je naredil domačo nalogo. V šoli se zelo zabava s prijatelji. Rad čisti mize s čistilno napravo. Rad ima sneg, ki naredi belo odejo. Ima veliko srce in je zabaven. Rad jé ananas.

Izidor Selič Kurinčič, 2. b

Piki Jakob se igra z mano. Piki se uči v šoli. Imamo novega prijatelja Pikija. Piki zna dobro računati.

Gal Novak, 2. b

Piki Jakob se igra z lego kockami. Piki Jakob se uči s prijatelji. Piki Jakob poje malico v šoli.
Piki Jakob zna dobro brati.

Ariana Cikaqi, 2. b

Dela račune. Piki se uči. Dela risbice. Piki poje pesmice. Lepo sedi za mizo.

Nina Ribič, 2. b

Piki v šoli pridno posluša. V šoli že piše male tiskane črke. Šport ima najraje v šoli. Enkrat je celo na športnem dnevu zajahal mačko. Piki je učitelja vprašal: »Kako se napiše črka P?«
Učitelj je odgovoril: »Tako kot tvoja začetnica pri imenu.«

Ina Vukadinović, 2. b

Piki je zelo priden v šoli. Rad je malico. Zelo hitro računa. Piki se uči. Piki je dober prijatelj. Piki zna brati.

Rejana Kabashi, 2. b

Piki se v šoli igra z lego kockami. Piki se v šoli uči. Piki se zabava v šoli. V šoli se Piki igra s prijatelji. V telovadnici Piki igra nogomet. Piki se uči pisati male tiskane črke. Piki je moj prijatelj.

Marko Lesjak, 2. b

Piki je moj sošolec, ki sedi pred menoj. Skupaj obiskujeva 2. razred. Piki zelo rad zganja norčije in zato je še posebej smešen. Veselim se dni, ko bo Piki zganjal še več norčij.

Lovro Petrič, 2. b

Piki se uči. Piki med poukom molči. V šolo se odpelje z medvedjo kočijo. Njegov učitelj je fantek. Piki stanuje v bloku. Piki je medved. Piše se Jakob.

Val Prungl, 2. b

Učenci 2. a

Učenci 2. b

Lucija Kunst, 2. a

Učenci 2. b

Matic Lavbič, 2. a

DNEVNIK PLAVANJA

11. 4. 2022

Najprej smo vsi morali pokazati, kako znamo plavati. Potem so nas naučili plavati kravl. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo na koncu imeli malo časa za igro. Timi je zelo škropil.

12. 4. 2022

Včeraj smo na začetku plavalnega tečaja imeli malo igre. Uspelo mi je glavo potopiti v bazen. Potem smo šli v bazen, v katerem je bila mrzla voda. Tam sem plavala kravl.

Nina Šuntajs, 3. a

Včeraj smo se na bazenu učili plavati kravl. Na začetku smo se učili drsenje. Potem smo priključili noge. Potem smo priključili roke in na koncu smo šli v velik bazen. Imeli smo še čas in smo se lahko igrali. Potem smo šli ven in smo se zopet igrali.

Filip Udrih, 3. a

11. 4. 2022

Učili smo se drsenje na vodi, žogo, kravl in žabico. Voda v velikem bazenu je bila voda zelo topla. Ko smo šli v velik bazen, je bila voda mrzla. V velikem bazenu smo plavali kravl ali žabico.

12. 4. 2022

V velikem bazenu smo plavali kravl do konca bazena in nazaj. Isto smo naredili še z žabico. V malem bazenu smo ponovili drsenje na vodi in druge vaje.

Lia Cestnik, 3. a

Včeraj so plavalni učitelji napovedali, da nas bodo danes preverjali oz. testirali. Kdor bo zelo dobro plaval, bo dobil bronastega delfinčka.

Petra Četina, 3. a

VELIKONOČNO PRAZNOVANJE

V nedeljo, 17. 4. 2022, ko je bila velika noč, sem šla z očijem in mamico v živalski vrt. Tam smo opazovali morskega leva, bobre, surikate z mladički, tigra, zebre, žirafe, slonico Gango, mačje pande, kenguruje in še veliko drugih živali. Ko smo prišli iz živalskega vrta, smo se odpeljali na Vransko v gostilno Grof. Tam smo naročili pico, raviole s špinačo in skuto, potem pa še njoke, gobe, jagodni sladoled in smetano. Doma sem zraven pisank, ki sva jih z mami barvali v soboto, našla darilo, ki sem ga dobila od velikonočnega zajčka. V ponedeljek smo šli k babici, teti Urški in stricu Tadeju. Tam smo si izmenjali darila za veliko noč.

Zoja Brečko Rozman, 3. a

MOJE ZIMSKÉ POČITNICE 2022

Med zimskimi počitnicami sem šla k babici in dedku v Velenje. Babica me je prišla iskat, potem sva se šli v Laško kopat. Bilo je mnogo kopalcev v bazenu.

V petek me je mamica odpeljala v Ljubljano k njeni sestrični Špeli. Še tisti dan smo šli s Špelino prijateljico Evo in njeno psičko Lajko na Ljubljanski grad. Naslednji dan sva spekli bananine kolačke. Lajka je zelo prijazen kužek in rada lovi piskajočo žogo.

Tara Resnik, 3. a

BILO MI JE LEPO MED ZIMSKIMI POČITNICAMI

Z družino sem šla med počitnicami v naš star dom.

Ko smo prišli nazaj na Vransko v moj sedanji dom, je prišla moja babi. Prinesla nam je piščančke, bilo jih je pet. S sorodniki smo se šli kopat in z bratom sva gledala filme. Moj sestrič je prespal pri nas. Brat je spal na blazini, sestrič pa na postelji. Od zdaj naprej spim na blazini.

Pavlina Mikek, 3. a

OPIS PREDMETA

V moji sobi na omarici ob steni stoji radio. Je kvadratne oblike, zraven pa je okrogel daljinec. Radio je srebrno-sive barve in je sestavljen iz kovine in plastike. Predvaja glasbo iz zgoščenke in ključka. Ima gumbe z različnimi funkcijami in pomična vratca za vstavljanje zgoščenk. Radio priklopim v vtičnico, daljinec pa deluje na baterije.

Petra Četina, 3. a

Tara Resnik, 3. a

Dragi Pan!

Kako si kaj? Žal se že nekaj časa nisva videla zaradi moje okužbe s koronavirusom. Sedaj sem zdrava in komaj čakam na zimske počitnice. Vem, da se tebi že pričnejo čez nekaj dni. Želim ti prijetno smučanje v Italiji. Komaj čakam, da se vidiva in se poigrava.

Mia Rozman, 3. a

Šempeter, 16. 2. 2022

Draga babi in dedi!

Upam, da se ta vikend vidimo. Nestrpno že čakam. Ko je mami omenila, da se vidimo, sem postala tako vesela, da vama pišem tukaj in seveda bosta zraven dobila tudi risbico. Imam se super in v prvem ocenjevalnem obdobju sem imela same petke.

Vajina Petra

Petra Četina, 3. a

Draga babi Jelka!

Želim ti lep dan! Kako si? Danes v šoli pišemo pisma. Želim ti veliko zdravja. Rada te imam. V šolo smo morali prinesiti plišaste igrače. Prinesla sem lamo in medveda. Pogovarjali smo se o Pikiju Jakobu. Za valentinovo sem dobila tri pisma. Jaz pa sem poslala pismo Timiju in Kaji Božiček. Ati mi je dal tulipane, jaz pa sem mu nekaj narisala. Hvala za denar.

Lepo te pozdravljam.

Lana

Lana Žekar Brvar, 3. b

Draga babica!

Ali si dobro? Ali se kokoši pričkajo? Veš, da smo brali Pikija Jakoba? V šolo sem prinesla svojega medveda. Rada te imam. Doma smo naredili klopco. Dali smo jo v garažo. Klement, jaz, Blažka, Aljaž, mami in ati smo jo naredili. Šli smo v živalski vrt. Videla sem belega pava in ena koza je bila zunaj.

Pozdrav

Tvoja Klara

Klara Krebs, 3. b

Ana Gominšek, 3. b

Neja Četina, 3. b

Maj Štamol, 3. b

Manca Jagodič, 3. b

Filip Udrih, 3. a

Pavlina Mikek, 3. a

Petra Četina, 3. a

Oskar Kopač Četina, 3. a

RASTEM KOT DREVO – DRUGO TRILETJE

VEZALKINE SANJE (nadaljevanje zgodbe)

/.../ Tedaj je bila vsa prestrašena, kričala je na vse možne načine, samo da je ne bi skuhali. Tedaj vezalka iz maminega čevlja zasliši kričanje. Pomisli, ali je to mama ali ... vezalka iz Petrovega čevlja! »Pomagajte!« zakriči vezalka in že je prepozno ...

Petrova mama Petra vpraša, ali je juha kuhana. Peter odvrne, da je. Ravno pravi čas so prišli gostje. »Kar pridružite se,« reče Peter. »Že diši.« »Saj vem,« danes je Peter kuhal. »Upam, da bo dobra.« »Čakaj, bom poskusil juho,« in že na žlici najde vezalko. Da jo ven in v mrzlo vodo, sicer bo umrla. Nato se šele zjutraj zbudi. Bila je začudena, zakaj je v mrzli vodi.

Nato pride mama v kuhinjo in vzame vezalko iz vode, jo vrže na tla ... In vse je bilo kot po navadi.

Taja Bašič, 4. a

KAKO SEM PREŽIVEL PRAZNIKE

Velikonočnih praznikov sem se zelo veselil. V petek po pouku smo odšli k prijateljem in se tam zabavali do 22.30.

V soboto smo z družino barvali jajčka in pekli potičke. Odšli smo tudi v cerkev nest jedila k velikonočnemu žegnu. V nedeljo sem odšel k maši s svojim prijateljem. Po maši sem šel domov. Ko sem prišel domov, smo jedli velikonočni zajtrk. Popoldne smo pa jedli velikonočno kosilo. Po kosilu smo odšli k sorodnikom in tam smo tudi prespali. Naslednji dan smo praznovali veliko noč ter rojstni dan mojega bratranca in strica. V ponedeljek zvečer smo odšli domov.

Blaž Romih, 4. a

ZEMLJA

Zemlja je bila tu še,
pred nami, mi si je ne lastimo,
ampak ona nas.
Če je ne bomo začeli spoštovati,
nas ne bo več.

Emanuela Hažič, 4. a

DAJ, DEKLE, NAJDI ČUDEŽNO ZDRAVILO

Pisalo se je leto 1758. V majhni farmi v Oregonu so bili doma oče, mama in tri deklice. Oče je že nekaj časa nazaj umrl. Potem pa je nekega dne mati kar naenkrat zbolela. Deklice so bile žalostne, saj so spoznale, da bi lahko izgubile še njo. Jokale so. Takrat pa je mama rekla prvi: »Pojdi v sosednji gozd in poišči medveda, ta ti bo še kako prav prišel.« »Ampak, mama, kaj pa moja šola?« »Znajti se morate vse, ker najbrž nimam veliko časa in življenja pred seboj.« Deklice so vzdihnile in odšle k medvedu. »Res upam, da nam bo datum 7. 7. prinesel kaj sreče,« so modrovale. Zajahale so medveda in se odpravile v gozd. Niso dolgo potovale, ko so zagledale star in zapuščen grad, kjer so se igrali otroci iz vasi. »Ah, ta stari grad,« je rekla najmlajša. »A ste sploh pokukali vanj?« je vprašal medved. »Ne.« »Tukaj kraljuje kraljeva družina Smith,« reče medved. »Gremo noter.« »Dobro, potem pa pojdimo,« ponovi.

Ko že prestopijo prag, vidijo lepoto. Potem vidijo še kralja. »Deset dolarjev za vstop, prosim,« reče hotelir. Ampak mi smo tako revni, da še za kruh nimamo. »Znižam na sedem,« zatuli hotelir. »Utihni!« reče kraljevič. »Kaj vas je prineslo sem?« vpraša. »No, oče nam je umrl pred nekaj tedni in zdaj je zbolela še mama, zato s tem medvedom iščeva zdravilo.« »Potem pa mislim, da ste na pravem mestu,« reče kralj. »Ampak potrebujemo še skrivno sestavino, volčjo vodo.« »Vse bomo naredili, da ga dobimo,« je rekla najstarejša. »Pomagali vam bomo.«

Tri ure kasneje so se tri deklice in sedem tisoč petsto vojakov in dvanajst konjev in še medved odpravili do volčjega gozda. Spopadli so se z močnimi krdeli samo zato, da bi prišli do kapljice volčje vode. Po štirih urah boja so jo dobili. Hitro so se vrnili v grad in zmešali napoj. Dali so jim ga in odšli. »Čakajte!« »Zakaj ste delali napoj?« Kraljevič pristopi in reče: »Moj oče je tudi umrl pred enim tednom, zato sem zdaj jaz prevzel krono.« »Želim najti napoj, ki bi ozdravil vse bolezni in očitno je vaša mama prvi primer.« Sporočilo tega napoja je, da karkoli delaš, nikoli ne obupaj.

Ko so dali mami piti napoj, je takoj skočila s postelje in živeli so srečno do konca svojih dni.

Maks Dežan, 4. a

ČE UČITELJICA PO SVOJE PRIPOVEDUJE PRAVLJICE

Nekega dne je učiteljica učencem pripovedovala pravljico o Treh prašičkih. In reče: »No, učenci, ta zgodba se začne takole ...« Nekega popoldneva so trije prašički zgradili svoje hiške. Pride prvi volk do prve prašičkove hiše in reče: »Prašiček, prašiček, ljubi prašiček, pridi no ven!« Prašiček odpre vrata in požre volka. Tako gre drugi volk do druge hiše, potrka in skoči v grmovje. Prašiček pride ven, skoči volk iz grmovja in požre prašička. Nato gre tretji volk do tretje hiše, a on je šel skozi dimnik in padel v lonec vrele vode. Ampak vrela voda je poškopila še tretjega prašička in oba, volk in prašiček, sta umrla. Učiteljica je otroke vprašala, ali jim je bila všeč zgodba. Nihče ni nič rekel. Vsi so si mislili, da je učiteljica prejšnji dan premalo spala.

Oto Dolšak, 4. a

LEBDELA SEM

En dan sem se odločila obiskati lebdivke. Sem hodila in hodila, potem sem jih zagledala. Prvič, ko sem jih zagledala, sem si mislila: »Kako grozne so!« Imele so vijolično obleko, črno kapo, velik nos, bile so debele so bile. »Jojmene, sem si mislila, ko sem prišla bližje!« Zagledale so me in kar zletele k meni! Ampak so bile prijazne. Vprašale so me: »Kaj pa ti tu, mala deklica?« Rekla sem: »Hihi ... um ... prišla sem vas obiskat.« Rekle so: »Zakaj pa?« Naenkrat pa sem začela lebdeti. Zelo sem se bala! Odgovorila sem jim: »Dolgčas mi je bilo.« Rekle so: »Prav si se odločila, mala. Delale bomo zabavne stvari.« Ves čas sem se zelo tresla, zato sem zbežala.

Emanuela Hažič, 4. a

Zemlja ne potrebuje diamantov, saj je narava njen najlepši nakit.

Vito Lesjak, 4. a

Ko vržeš plastiko na tla, Zemljo zaboli. Ne delajmo tega in srečni bomo vsi.

Urh Sedminek, 4. a

Zemlja je ranljiva. Lahko si jo predstavljamo kot švicarski sir, ki ima luknje. Skozi njih pronicajo vanjo smeti, nevarne snovi in zaradi tega zboli.

Maks Dežan, 4. a

Vito Lesjak, 4. a

Tian Herman, 4. a

TRI DEKLICE IN BOLNA MAMA

Nekoč so živele tri deklice. Njihova mama je bila zelo bolna. Živele so v revni hiški sredi gozda. Mama je svoje deklice prosila, naj poiščejo hudobno čarovnico in jo prosijo za čudežno zdravilo. Deklice so se odpravile na pot. Na poti so srečale medveda, ki jim je prijazno pokazal pot do hudobne čarovnice. Čarovnica jim je dala nalogo, naj ji prinesejo 7 zlatih zajcev od kraljeviča. Deklice so se odpravile na grad h kraljeviču. Ker je bil kraljevič dobrega srca, je deklicam dal 7 zlatih zajcev. Odpravile so se nazaj k čarovnici. Deklice so ji dale zlate zajce, ki so jih dobile od kraljeviča, čarovnica pa jim je v zameno dala čudežno zdravilo. Deklice so odhitele domov k bolni mami. Mama je bila že tako zelo bolna, da svojih deklic ni prepoznala. Povedale so ji, da so njene hčere in da so ji prinesle čudežno zdravilo. Najstarejša deklica ji je pripravila čudežni napitek in ga dala bolni mami za popiti. Bolna mama je v treh dneh ozdravela. Tako so skupaj srečno in zdravo živele do konca svojih dni.

Luka Razboršek, 4. a

Hana Gasal, 4. a

Lara Majcen, 4. a

JAZ SEM ŽIRAFa

Jaz sem žirafa,
ti pa ne,
jaz vse vidim,
ti pa ne,
vsak se me boji zajahati,
tebe pa nihče!
Jaz sem žirafa,
ti pa ne,
jaz imam barvo,
ti pa ne,
ti mi jo bi hotel vzeti,
pa si premajhen!

No, saj sam predobro veš,
kaj bi dal,
da bil bi žirafa,
da lahko se vsakega lista dotaknil bi
in bi ga pojedel.
No, saj predobro veš,
kaj bi dal,
da bi bil žirafa,
da se s čopki bi na glavi
vsakemu pohvalil.

Jaz sem žirafa,
ti pa ne,
imam dolg vrat,
ti pa ne,
vsak te maček lahko pograbi,
mene pa nihče!
Jaz sem žirafa,
ti pa ne
tebe vsak teboj pozabi,
mene pa nihče.

JAZ SEM PES

Jaz sem pes,
ti pa ne,
jaz pa lajam,
ti pa ne,
vsak se me boji božat,
tebe pa nihče!
Jaz sem pes,
ti pa ne,
nosim žogo,
ti pa ne,
ti bi jo hotel imeti,
pa je nisi vreden.

No, saj sem preprosto veš,
kaj bi dal, da bi bil pes,
da lahko bi tekel vedno
in valjal se po travi.
No, saj sam predobro veš,
kaj bi dal, da bi bil pes,
da bi z žogo v gobcu
se vsakomur pohvalil.

Jaz sem pes,
ti pa ne,
imam ovratnik,
ti pa ne,
vsak te človek lahko pograbi,
mene pa nihče!
Jaz sem pes,
ti pa ne,
jaz sem važič,
ti pa ne,
tebe vsak takoj pozabi,
mene pa nihče!

Kati Sedminek, 5. b

Ajša Vučajnk, 5. b

MATI ZEMLJA

Mati Zemlja, hvaležen sem ti, da na tebi živim. Najlepši planet v vesolju si ti. Vsi v tem vesolju zahvaljujemo se ti. Ne rabiš draguljev, ker prelepa si.

Mai Kuder Glavač, 5. b

Zemlja nosi me, Zemlja ljubi me. Nisi samo planet, ki ljubi me, mama vseh si, ustvarjaš življenje vseh ljudi, za kar hvaležni smo ti.

Urška Ravnak, 5. b

Zemljica moja, ta praznik je zate,
ti si naš zlat zaklad.
Ko po travnikih hodim,
me vetrček boža,
se sonce smeji.

Kati Sedminek, 5. b

Zemlja je samo cvet, ki sestavlja travnik rož z imenom Vesolje. Ta naš cvet lahko odpade, če bomo z njim ravnali grdo, zato bodimo do njega spoštljivi.

Leni Podbregar, 5. a

Zemlja je moja zaveznica, moje srce, je kakor mama, ki nas ljubi in greje, zato ne vem, kaj bi brez nje.

Sara Brglez, 5. a

Zemlja ima svoja čustva in zaupa jih le dobrim bitjem. Mogoče tudi nam, če ji bomo nehali škoditi.

Jaka Horvat, 5. a

Zemlja je najlepša. Če nočete na Luno, pričnimo skrbeti zanjo.

Ema Potočnik, 5. b

PRESENEČENJE

25. oktobra 2020 sta nam starša pripravila res lepo presenečenje, ki mi še danes lepša dneve. Z mamico, s Saro in z Žigom smo se odpravili na Goro Oljko. Doma sem se z bratom in s sestro pogovarjala, ali nas bo oče presenetil s psom. Spraševali smo mamico, kdaj pride domov. Odgovorila nam je, da okrog osmih zvečer. Ko je odprl vrata, smo videli, da v naročju drži psa. Dali smo mu ime Bailey. Jaz pa sem bila polna čustev in cela oblita s solzami sreče! Zjutraj, ko sem se zbudila, sem takoj skočila v objem Baileyju. Z bratom, s sestro ter psom smo se oblekli in skočili v deževen dan. Zabavali smo se in snemali Baileyja. Kar naenkrat pa je prijel gromozansko nogometno žogo. Jemali smo mu jo ter jo metali. Pri tem je neznansko užival, saj se je prvič srečal z žogo. Bila je zanj zelo velika! Velika sreča pa je bila, da smo se šolali na daljavo in smo lahko preživeli veliko časa z njim ter se prav dobro spoznali. Naslednji teden, v soboto, je Baileyja znova pritisnilo na veliko potrebo. Ker še ni znal hoditi po stopnicah, ga je nesel moj brat Žiga. Jaz pa sem morala iti zraven, zato sem oblekla Sarino vetrovko. V žepu sem imela priboljške, ki jih je pes zavohal. Z zobmi je strgal trak vetrovke. Sara je bila žalostna, ker sva strgala njeno jakno. Verjamem, da bomo z našim psom doživeli še veliko dogodivščin. Ostal mi bo v trajnem spominu, ker mi veliko pomeni.

Ajša Vučajnk, 5. b

POŠKODBA

Lansko poletje sem se med nošnjo sončnih očal hudo poškodovala. Spotaknila sem se ob kamen in začela jokati. Tako sem jokala, da sem komaj dihala. K meni sta pritekla ati in mami in me odnesla na ležalnik. Mami je videla, da mi iz desnega boka teče kri. Ati je rekel, da bo treba zašiti rano. Nato se je mami spomnila, da je naša soseda Maja medicinska sestra. Prišla je pogledat mojo rano, zraven pa je pripeljala svoja otroka. Majina otroka Rok in Eva sta se z mojo mlajšo sestro Ajdo igrala na toboganu. Medtem ko so se Eva, Rok in Ajda igrali, sem razmišljala, ali bo treba iti na šivanje ali ne. Povedala nam je, da rane ni treba šivati, saj je površinska. Odleglo mi je. Tisto noč sem težje zaspala. Razmišljala sem, kako me bo rana bolela naslednji dan. Čez nekaj časa bolečine skoraj nisem več čutila. Kmalu sem lahko spet normalno hodila in tekla. Izkušnja me je naučila, da moram paziti, kod hodim s sončnimi očali.

Hana Rožič, 5. b

Ajša Vučajnk, 5. b

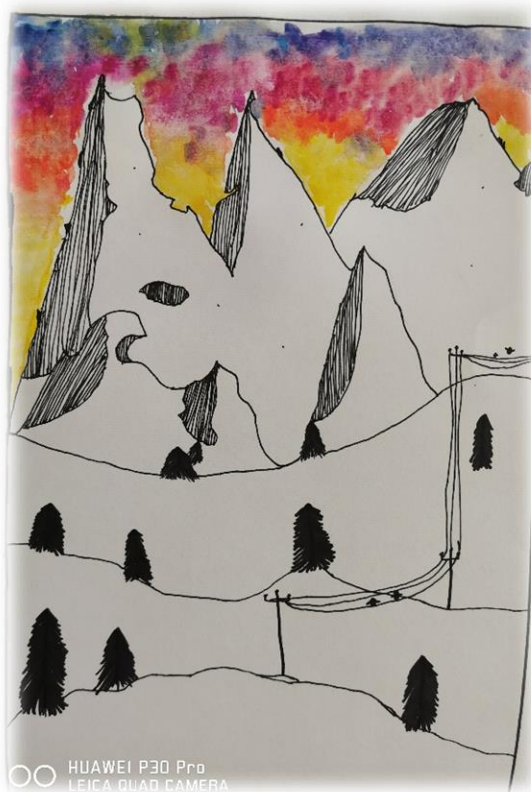
Evelin Kolšek, 5. b

Leni Podbregar, 5. b

Učenci 5. b

Asja Ograjenšek, 5. b

STARKA

Narava je vse, kar nas obdaja,
je kot pomlad, ki prihaja,
je kot sonce, ki na nebu se smehlja.

Narava so rastline, ki zelenijo,
je dom, v katerem živali se rodijo.
V njej ptice pojo in drevesa spiyo.

V njej vsak dan starka hodi,
z njo pa v roki hlodi.
Tam razposajeni otroci se zbirajo
in skupaj rajajo.

Starka brez družine je,
osamljena kot džungla brez vode je.

Čeprav je v njej polno
živali in ljudi,
starko večkrat brez živžava otrok zelo
žalosti,
saj njihove družbe si želi.

Glej, glej, glej
zdaj tam luno,
kako gleda starko v temi
in se ji smeji.

Starko to osrečilo je,
saj prvič nekdo nasmehnil
se ji je.

Zakaj?
Nihče ne ve,
ker zelo malo pove.

Starka v čarobni hiši živi,
V družbi otrok se je lepo godi.

Manja Dobravc, 6. a

ČAROBNA HIŠICA

Tam, kjer gozdna pot se konča,
se dolg travnik razteza.
Prav sredi njega pa stoji,
hiša s tremi okenci.

Zelena polkna, rdeča vrata,
na vrtu rož je cela jata.
Bela fasada, da kar sveti se,
v hiši vedno veselo je.

Poglej, poglej, kdo v njej živi,
starka z zelenimi očmi.
Vedno se obiska razveseli,
saj v hiši kar sama živi.

Ima prav posebnega prijatelja,
volka zobatega.
Ta volk zelo prijazen je,
vsak dan njej pri kosilu pridruži se.

Poglej, kako sonce se smeji,
z žarki nas razvedri.
Gozd, v katerem čarobna hišica stoji,
se imenuje gozd Čudoljudi,
ki je izjemen za vse ljudi.

Lana Vršnak Farkaš, 6. a

VOLKOVI

Sredi temačnega gozda, kjer se luna smeje,
trop volkov v njem živi,
vsak se jih boji.

Veliki in sivi so vsi,
strah vsem nam ob njih prileze do kosti.

Poglej, poglej, kdo tam je,
mali volkec mladič je še.
Prestrašen mali potepuh,
je vedno lačen požeruh.

Kaja Kert, 6. a

DREVO

Drevo je zeleno,
a nič ni rumeno.
Na drevesu ptičica,
za listom rumenim se je skrivala,
po vejici je skakala,
dokler ni v svoj kljun kaj dobrega dala.

Pod drevesom medved je brundal,
ker roj čebel mu je nagajal.
Medved pa je sladkosned,
za zajtrk bi jedel le sladki med.

Medveda so napičile čebele,
ker uničil jim je njihov panj.
Mimo tudi sinička je priletela
in si češnjo prisvojila.

Joj, prejoj, kaj bo s tem drevesom,
če ga bodo posekali?!

Mia Turnšek, 6. a

ŽIVALSKA ZMEDA

Kuža na dvorišču sedi,
ko zagleda mačko, ponori.
Se ustraši še lisica in zarenči.

Pes se v mačko zapodi,
mačka čez breg poleti,
kuža pa ji zakriči:
»Pazi, avto, da se vate ne zaleti!«

Muca se obrne,
v bruuuumavto prileti,
kuža pa je jezen,
ker za njegovo malico več nič ni.
Žalosten domov priteče,
gospodar mu za tolažbo tri kose mesa
speče.

Kuža je presrečen, nahranjen in sprejet.
Gospodar ga nežno poboža,
si kuža reče: »Lep je svet.«
Muca ga z nebes gleda,
misli si: ooo, kakšna beda.
»Nisem ga poslušala,
zdaj sem pa zato zvezdica postala.«

Žiga Debevc, 6. a

LISTJE JESENI

Ko veter šumi,
listje se oglasi.
Jesen drvi že prosti koncu
in vse več listja na tleh leži.

Ko listje zaniha sem in tja,
ko drevju zmanjkalo je okrasja,
že vemo, da zima je prišla.

Lara Gračnar, 6. b

DIRENDAJ V GOZDU

Zjutraj še mirno voda šumlja,
a medved ne more več spati.
Ne, ker je glasno,
ne, ker je vreme jasno,
ampak ker medvedu kruli v želodcu.

Medved vstane in se pretegne
in nežno zabrunda.
Odpravi se na jutranji sprehod,
na koncu dupline zagleda panj meda.

Odpravi se proti panju in ga zagrabi,
odtaca stran.
Ko misli, da je že na varnem,
slastno hlasta nekaj meda,
a zgodi se prava zmeda!
Bzzz, čebele prilete in jezno zabrenče!
Bzzz ...

Larisa Leš, 6. b

LIMONADA

Limonada je osvežilna zlasti poleti,
ko sonce sveti.
Zakaj limonadi rečemo limonada?
Le zakaj ne osvežko?

Vem odgovor,
saj nas limonada osveži,
ko se sonce zlato rumeno blešči.

A moja osvežilna limonada si ti,
ker si tako lepa kot limona,
ki se v soncu blešči.

Darko Radonjić, 6. a

ROŽA

Roža raste povsod na travniku,
povsod na travi,
a pred eno staro hišo zapuščeno
ni nobene.

Gledam in gledam,
kaj se godi,
a najti ni bilo mogoče nobene sledi.

Ampak nekega dne –
zraslo jih je nešteto!
V zapuščeno hišo so ljudje se vselili
in je življenje vdahnili.

Maša Zagoričnik, 6. b

ROJSTNI DAN

Danes je poseben dan,
veselo razigran.
Sobo z baloni okrasimo
in bonbone raztrosimo.

Torto na mizo že dobimo,
lepo jo okrasimo.
Svečke zdaj prižgimo,
si nekaj zaželim,
naj sreča bo povsod,
kjer biva naš rod.

Naj glasba zaigra,
veselje naj se ne konča.
Danes je poseben dan,
saj veselo je razigran.
Zdaj mi se veselimo,
ker moj rojstni dan slavimo.

Manca Štorman, 6. a

MATEMATIKA

Matematika mi res ne leži,
mi pa ves čas teži.
Plusi, minusi, bla bla bla,
tako veliko,
da se v enem dnevu naučiti vsega ne da.

Premice, daljice, geometrija
pri matematiki se uči,
meni pa do pravil ni.
Ulomki, potence, koti,
natančnost zahtevajo v celoti.
Ko o številkah govorimo,
pravega rezultata si vsi učenci želimo.
Matematika mi res ne leži,
mi pa ves čas teži.

Če ni izračun pravi,
se vse na glavo postavi.
Še v loncu hrana se prismoji,
če matematike zraven ni.
Ceste, hiše, mostovi,
še tisoč in več stvari brez matematike ni.

Matematika mi ne leži,
ampak brez matematike tudi nič ni.

Ožbej Tofant, 6. a

UČENJE

Učim se, učim,
da znanje pridobim.
Učim se, učim,
da včasih popolnoma znorim.
Učim se, učim,
da življenje bolje preživim.
Učim se, učim,
s tem znanjem lovim in ulovim.

Zala Brežnik Rakuša, 6. b

ZNANJE

V znanju je moč,
če znanja ni,
se človek pogubi.

Vsak človek potrebuje znanje –
za sprotno učenje in za nadaljnje
izobraževanje.

Ko znanje imamo,
ga lahko delimo,
se z drugimi učimo,
kakšne zanimive zgodbe preberemo
ali jih le preletimo.

Če človek ne bi bral,
tudi novih besed ne bi spoznal.

Znanje je treba spoštovati
in kakšno knjigo kdaj pa kdaj tudi prebrati.

Luka Prodanovič, 6. a

OD NEDELJE DO NEDELJE

V šolo hodim, se učim,
v nedeljo dolgo spim.
Potem ponedeljek pozdravim,
zgodaj v šolo se odpravim.

V torek računalništvo imam,
ko bi ga le imel vsak dan!
Joj joj, sredo, juhuhu,
še dva dneva in vikend je tu.

Četrtek in petek še dneva dva,
da moja zlata sobota bo prišla.
Se sobota mi smeji,
ker takrat dela za šolo ni.

Matic Špitaler, 6. a

ŠOLA

Šola, šola, šola,
ne že spet ta šola.
Če v šoli se ne učiš,
s tem nič ne pridobiš.

Šola, šola, šola,
ta mučna ustanova,
tam mučilnih stolov je en kup,
deležen jih je vsak vseuk.

V šoli veselje je vprašaj,
saj deležni smo ga malokdaj.
Šola, šola, šola,
dolgočasje polna.

Skozi okno učenci gledamo
in si svoje mislimo.
Ko končno šest ur je mimo,
gremo na kosilo.

Šola, šola, šola,
veliko bi se spremenilo,
če videoigram se v šoli bi vstop dovolilo.

Urban Tofant, 6. a

ZAKAJ POTREBUJEMO PRJATELJE?

Najboljši prijatelji so potrebni,
ko se te držijo bolezni
in ko zamuja avtobus dnevni.

Da se lahko skupaj smejita
in šale govorita.
Včasih se smejita tako močno,
da po tleh se valjata zelo.

Lucija Veber in Nia Janič Čoh, 6. b

MALA ANKA

Mala Anka je pri oknu stala,
videla sem, da je jokala.
Mama jo je vprašala,
zakaj si tako milo stokala?
Sanjala sem,
da je babica bolna,
da ni dobila zdravila.
Mama me je potolažila.
Povedala mi je,
da jo je v bolnišnici obiskovala,
jo s sladkimi dobrotami osrečevala.
Mala Anka bila je srečna,
da je vse le sanjala.

Zala Amon, 6. a

KO SI BOLAN

Če si bolan,
je cel dan zaspan.
Zjutraj test za kovid si pripravi,
ena, dva, tri, hitro se rezultat dobi.
Vzemi zdravilo,
to ni mučilo, ampak pravo poživilo.
Ker te v šoli ni bilo,
preko MS-Teamsa naredi nalogo.
Prosi mamo, super kuharico,
da ti skuha juhico.
Ko si prehlajen,
nič ne pojdi ven.
Če boš pazil na svoj glas,
pel boš lahko spet bas.
Če pa ljubljenska imaš,
hitro stisni ga,
pa ti ne bo dolgčas.
Ko mine nekaj dni,
virus svojo moč izgubi,
ti pa boš spet zdrav in brez skrbi.

Maks Vasle, 6. a

ČAROBNA PŠENICA

Kmet pšenico je sejal,
naslednji dan še vodo je dodal.

Ko je minilo nekaj dni,
pšenica v zemlji vzkali.

Lepo pogledati na polje je,
svetlo zeleno sveti se.

Čas, sonce, dež potrebno je
in pšenica hitro poveča se.

Ko pšenica dozori,
kombajn na polje pridrvi.

V prikolici pšenica pelje se,
tja do mlina, ki zmelje prav vse.

Tam pšenica se v moko spremeni,
nato v vrečah k peku odhiti.

Pek se moke razveseli,
kruh peče vse noči.

Zjutraj v pekarni zadiši,
Sveže pečen kruh imamo radi vsi.

Spoštujmo kmeta, varujmo okolje in naravo,
saj čarobno pšenico potrebujemo za hrano!

Maks Vasle, 6. a

SANJE

Sanje so tri sestrične,
prave so kraljične.
Prinesejo ti sanje,
da pogrezneš se vanje.

Včasih so presenetljive,
včasih pa grozljive.
Strah ti razkrije stvari,
ki jih ne veš niti ti.

Tri kraljične Sanje
pa ti prinesejo tudi znanje.
Torej pohiti tja,
tista dežela še reko čokolade ima.

Lana Vršnak Farkaš, 6. a

KO POGLEDAM V OGLEDALO ...

Ne vem, kako to pesem začeti,
morda pravi dar moraš imeti.

Ne vem, kako o sebi govoriti,
morda se kdaj moraš motiti.

Zelo rada imam živali,
še raje pa iščem školjke na obali.
Z mlajšo sestro vedno prepiram se,
nikoli ne razumem je.

Šola sicer ni moj najljubši kraj,
vendar vedno se tam dogaja marsikaj.

To sem torej jaz,
to povem ponosno in naglas.

Lana Vršnak Farkaš, 6. a

KRALJ MATJAŽ

Kralj Matjaž in Alenčica,
skupaj v mestu vladata.
Vojaki tu Matjaževi,
skupaj bodo zmagali, sovražnike premagali.
Takrat so zlati časi bili,
zadovoljni so bili vsi.
Poznali le zlatnike so,
saj srebrnikov še ni bilo.
Župančičev junak zdaj spi,
a denarja manj imamo vsi.
Mogoče se kdaj spet zbudi,
zlatih časov bi se veselili vsi.

Maks Vasle, 6. a

TO SEM JAZ

Nekega dne se rodil je fante,
rekli so, da mu bo Žiga ime.
Saj ste uganili, to sem jaz,
rjavooki in kratkolas topaz.

Sem vitke postave, mlad košarkaš,
zabaven fant in prijatelj vaš.
Najraje po igrišču se podim,
s prijatelji zabavam in se veselim.

Skoraj nihče šole ne mara povsem,
tudi jaz nisem nič drugačen pri tem,
včasih se mi zdi, da nisem znanja lačen.
A v šolo moram hoditi,
če hočem nekoč nekaj biti.

Malo puberteta me zdeluje,
mami pravi, da bi bilo lahko še huje.
Pa saj bo minilo!
In se pri štiridesetih menda bo ponovilo.

Žiga Debevc, 6. a

MATEMATIKA

Matematika,
same črke in številke,
znanja vedno večje bilke.

Sicer pa matematika zanimiva ni,
to prav gotovo vemo vsi.
Enačbe, daljice, premice in koti,
nikoli niso v pravi noti.

Težje so vsako leto,
zato jih ne jemljemo zavzeto.
Ta pesem se končala bo,
saj vedno več matematike je slabo.

Lana Vršnak Farkaš, 6. a

MATERNI JEZIK

Slovenščina, moj materni jezik,
govorim te že, odkar sem dobil jezik.
Vsi mislimo, zakaj se ga sploh učimo,
če ga že tako dobro govorimo.

V šoli res naporno je,
prislov, glagol in pridevnik
nam težijo kot v dežju deževnik.

Vendar se potruditi moramo,
saj drugače lahko razred pademo.
Tudi pesmi, spisi in še kaj
so za nas velik zalogaj.

Učiteljica stroga je,
vendar nas veliko naučila je.
Od njenih ur veliko odnesemo,
in znanje domov prinesemo.

Žiga Debevc, 6. a

KRALJ MATJAŽ

Živel je dober, pravičen mož,
nihče mu ni bil kos.

Postal je kralj slovenskega naroda,
Alenčica pa njegova ženkica.

Kralj Matjaž ni vladal sam,
vojska bila je pomemben organ.

Varovala je njega, Alenčico, gradove,
vse nepridiprave spravila v grobove.

Enkrat pa sreče več ni bilo,
nad kralja Matjaža prekletstvo je prišlo.

Iz daljnih dežel je vojska prišla
in Kralja Matjaža porazila.

Alenčica šop dlak je iz njegove brade
izpulila
in jih v gozdno podrast posadila.

Ko iz dlak bo zrastle veliko drevo,
Kralj Matjaž slovenskemu narodu spet
vladal bo.

SLOVENŠČINA

Slovenščino že dolgo let poznam,
vendar jo kot naša učiteljica res ne znam.

Vsem slovenščina všeč ni,
a učiti se jo moramo vsi.

Samostalnikom končnice menjamo
in to tako, da jih sklanjamo.

Človek se smeji,
tukaj glagol en' stoji.

Črček mamin sinček je,
nekje v povedi pridevnik najde se.

Osebni zaimki kratki so,
a jih je zelo veliko.

Knjižničarka mi je povedala,
zbirko pesmi Borisa A. Novaka bi
priporočala.

Pri pouku največ odnesemo,
zato doma le preberemo, pregledamo.

Maks Vasle, 6. a

Žiga Debevc, 6. a

Ajda Terbovc, 6. a

3/4 Linorez "Jesen" Kaja Kert
6.a 2022

Kaja Kert, 6.

1/2 Linorez "Domislijska Roza" Zala B. RAKUŠA
6.b 2022

Zala Breznik Rakuša, 6. b

Nia Janič Čoh, 6. b

Lucija Veber, 6. b

Ndriqim Qenaj, 6. b

MOJA MLADA LETA – TRETJE TRILETJE

PUSTOLOVSKI DAN V KAMPU MENINA

Nekega nedeljskega jutra sem se zbudila in odšla na zajtrk. Z mamico sva se pogovarjali, kam bi odšli na izlet. Spomnili sva se, da bi se lahko odpravili v Kamp Menina. Poklicali sva teto. Strinjala se je z zamislijo, da bi se skupaj odpravili novi dogodivščini naproti.

Ko smo po uri vožnje z avtom prispeli na cilj, smo si odšli ogledat kamp; kaj vse dogaja v njem in katerih dejavnosti se lahko udeležimo. Teti je šinilo v glavo, da bi se lahko odpravili v pustolovski park. In odšli smo. Dobili smo opremo za plezanje. Sledile so učne vaje, ki so potrebne za vstop na pustolovsko stezo. Ko smo usvojili spretnosti plezanja in tehnične nasvete učitelja, smo se podali v neznano. Na stezi je bilo veliko pustolovskih nalog, ki so bile vendarle zelo zanimive. Ko smo opravili vse naloge, je sledil spust z zipline. To je bil zame najboljši del dneva. Potem smo slekli opremo in se odpravili na zaslužen kosilo. Po slastnem obroku smo odšli še na polurno nepozabno vožnjo z gokardi in zatem domov.

Preživela sem lep pustolovski dan v družbi tistih, ki jih imam rada.

Maša Kovač, 7. b

GLEDALA SEM DVOBOJ PEGAMA IN LAMBERGARJA

Dunajski cesar je moji družini poslal ovojnico, na kateri je pisalo *Vabilo na ogled dvoboja med Pegamom in Lambergom*. Z navdušenjem smo odšli na pot.

Prispeli smo pet dni prej. Tiste dni smo spoznavali okolico Dunaja. Vmes smo skočili še na Kranjsko ogledat grad Kamen. Znova na Dunaju smo sedeli pod lipo in uživali ob dunajskem zrezku. Spoznali smo tudi Pegama in Lambergarja. Peljala sta nas pogledat njuna konja. Na dan dvoboja sta Pegam in Lambergar opremila svoja konja in začela dvoboj. Dvoboj je bil napet in je trajal dve uri. Na koncu dvoboja je zmagal Lambergar. Dunajski cesar je Lambergarju ponudil, karkoli si je zaželel. Lambergar mu je odgovoril, da si želi imeti tri lastne gradove na Kranjskem. Cesar mu je odgovoril, da »*kar če imet', naj se zgodi, kar dolgo le rod živi!*« S tem mu je željo uresničil.

Naslednje jutro smo se srečno odpeljali domov. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo lahko spoznali njuna konja in si ogledali dvoboj.

Ela Golubič, 7. a

NAZAJ V PRETEKLOST

S prijatelji smo se odpravili obiskat grad Kamen. S časovnim strojem smo poleteli v 15. stoletje.

Ko smo prispeli na grad, smo izstopili stroja in se razgledali po okolici. Ljudje so bili oblečeni v preprosta oblačila, brez obutve. Malo smo si odpočili in odšli do gradu. Pred njim so stali stražarji v oklepih in nas prijazno pospremili do naših sob. V moji sobi je bilo vse v najlepšem redu, dokler zvečer nisem za omaro odkrila skrivnih vrat. Dolgo sem premišljevala, ali naj jih odprem ali ne. Tisti dan naj bi potekala bitka med neustrašnim, spretnim, nepremagljivim vitezom po imenu Pegam, ter prijaznim kranjskim plemičem Lambergarjem, ki je slovel po viteških turnirjih. Pegam je prišel na Dunaj, ker naj bi bil naveličan samo zmagovati. Dunajskemu cesarju se je pritožil, da nima nikogar, ki bi ga lahko premagal. Cesar pa se je spomnil na Lambergarja, ki je živel na Kranjskem. Bitka naj bi se odvijala na dunajskem polju. Bilo je dobre pol ure do začetka bitke, ko sem se odločila, da odprem vrata in pogledam, kam peljejo. Za njimi so se vzpenjale stopnice visoko v višave. Sama žal nisem imela poguma, da bi se vzpela sama na vrh, zato sem poklicala prijatelje in skupaj z njimi odšla do vrha. Na vrhu smo pred sabo zagledali vrata, ki so bila odklenjena. Nihče od nas si ni upal sam odpreti vrat, zato smo se odločili, da jih odpremo skupaj. Nepričakovano so stopnice in vrata na vrhu vodile na obzidje gradu. Iz njega se je videlo vse mesto in še malo dlje. Dobro se je videlo tudi polje, na katerem se je začela bitka. Trajala je dolgo, ko je Lambergar naposled končno Pegamu odsekal srednjo glavo. Tako se je tisti dan veselilo vse mesto. Lambergar pa je za svojo zmago dobil tri gradove.

Tako se je tudi končalo naše nenavadno potovanje.

Maja Vajs, 7. a

NEPOZABEN IZLET K REKI KOLPI

Nekega lepega dne med poletnimi počitnicami smo se moji starši, brat in jaz odločili, da bomo odšli na potep. Odločili smo se za počitnikovanje ob reki Kolpi. In res smo se od doma odpeljali že zgodaj zjutraj. Vozili smo se kar štiri ure, ker nam navigacija v avtu ni delovala.

Ko smo prispeli na cilj, je bilo vse že zelo lepo pripravljeno. Bili smo nastanjeni v šotoru, blizu so imeli naravni bazen. Tam so bile tudi žabe. Naslednji dan smo se kopali v reki Kolpi. Voda je bila kar mrzla, a sem bil dovolj pogumen, da sem vseeno plaval v njej.

V šotoru je bila tudi počivalna vreča. S sabo smo imeli badminton loparje in žogico, lastnik nam je posodil še mrežo. Zvečer smo se dobro najedli in igrali poker. Potem smo odšli spat. Zjutraj smo se zbudili kar pozno, se dobro najedli in se odjavili na recepciji ter odšli domov. Tokrat smo se vozili samo uro in pol. Bilo je zelo zabavno med vožnjo, ker smo se pogovarjali o doživetem. Imel sem se odlično, saj sem preživel prijetne trenutke z družino.

Nai Čater, 7. b

POČITNICE SEM PREŽIVELA NA GRADU KAMEN

Nekega dne sem se z družino odpravila na grad Kamen. Malo smo si ogledali okolico in ker nam je bila zelo všeč, smo se odločili, da si bomo rezervirali prenočišče v bližini grada, kjer bi ostali en dan. Končno smo se odpravili in pogledali, kako izgleda grad znotraj.

Ko sem vstopila v grad, sem takoj šla raziskovati prostore. V eni izmed sob sem videla nekaj zelo nenavadnega. Presenetila me je čudna oblika predmeta, ki je bil pokrit z neko odejo. Ko sem stopila bližje in odgrnila odejo, sem videla, da je to časovni stroj. Pritisnila sem en velik oranžen gumb in kar naenkrat sem pristala v 15. stoletju. Zagledala sem ljudi, ki so bili oblečeni v preprosta oblačila in so bili brez obutve. Opazila sem, da so se ljudje pripravljali, da si bodo ogledali bitko med Pegamom in Lambergarjem. Jaz sem se vrinila v prvo vrsto, saj me je ta dvoboj zelo zanimal. Bitka je bila zelo napeta, ampak na koncu je Lambergar zmagal, saj je pokončal Pegama, ko mu je odrezal njegovo srednjo glavo. Po koncu bitke se je Lambergar sprehajal po Dunaju s Pegamovo glavo nataknjeno na njegovem meču. Proti večeru so se ljudje porazgubili po hišah, sama pa nisem vedela, kako se naj vrnem nazaj v svoj čas. Preiskala sem vse svoje stvari in opazila, da imam ta isti moder gumb v svojem desnem žepu. Pritisnila sem ga in se vrnila nazaj.

Videla sem svojo družino. Bili so zaskrbljeni, saj so me iskali vsepovsod. Razložila sem jim, kaj se je zgodilo, nato smo se odpravili v hotel, kjer smo prenočili. Grad Kamen je bil res vreden ogleda.

Iza Centrih Habat, 7. a

KOŠARKA

Na začetku osnovne šole je bilo,
ko so me straši vpisali na košarko
in mi dali priložnost to.
Nočem postati drugi Dončić,
nočem postati drugi Dragič.
treniram za veselje,
da ostanem isti Tilen Božič.

Tilen Božič, 7. a

PESEM O PRIJATELJSTVU

Prijateljstvo res nekaj posebnega je,
če pravo v našem srcu je.
Če je prijateljstvo pravo,
je vedno iskreno, ljubeče in iskano.
Kajti prave prijatelje v nesreči spoznaš,
stojijo ti ob strani, ko tebi gre slabo.

Sedmošolka

JAZ IN PESEM

Dobre pesmi piše Tone Pavček,
a moj navdih je kot slavček.
Moj zadnji spomin je prv'
a je močan in vzdržljiv kot črv.
Ko sem prvič se v pesem »namočil«,
sem od smeha poskočil.
Kadar pišem pesem,
se sam pri sebi tresem.

Gašper Kač, 7. a

PESMICA (MOJ DRUGI DOM)

Naša šola je najboljša šola,
polna smeha, znanja in moči.
Vsi učenci radi jo imamo,
saj je šola res naš drugi dom.

Globoko, globoko je kraj naše šole,
globoka so čustva, ki vežejo nas.
Globoko, globoko je kraj naše šole,
globok je naš potok, srce in oko.

Jera Sedminek, 7. a

NAJLEPŠI JE BOŽIČNI ČAS

Najlepši je tisti čas, ko zunaj pade mrak,
ko lučke se na smrečici prižgejo
in mize se vrstijo in vrstijo,
ljudje pa se za njimi gostijo.
Najlepši je tisti čas,
ko Božiček pride med nas,
ko se z družino veselimo,
si darove podarimo.
Najlepši je tisti čas,
ko zvonovi donijo in naša srca polnijo,
z družino se za roke držimo
in si lepe misli delimo.

Jasmin Palir, 7. a

POČITNICE

Počitnice so dnevi,
takrat smo veseli,
z družino se zabavamo
in s prijatelji pohajkujemo.
Gledamo filme in igramo igre,
a najpomembneje je to,
da se imamo lepo.
Ognjemeti so lepi,
a prazniki še lepši.
Naj vam povem le še to,
da prave počitnice so,
ko z družino skupaj smo.

Milijan Matić, 7. a

DAN NA FLORIDI

Leta 2019 smo se z družino odpravili na Florido. Odločili smo se, da bomo šli tudi v lunapark. Tisti dan smo se v hotelu zgodaj zbudili in šli na zajtrk. Po okusnem obroku smo se vrnili v sobo in shranili elektronske naprave v sef, saj smo bili v kraju, kjer je bila velika verjetnost, da bi nam kdo kaj odtujil. Nato smo se odpravili na pot.

Ko smo prispeli v park, je bilo že zelo vroče, čeprav je sonce komaj vzšlo. Postavili smo se v vrsto za nakup vstopnic. Bila je precejšnja gneča. Srce mi je skoraj padlo v hlače, saj, ko sem se ozrla okrog sebe, nisem nikjer videla svojih staršev. Bilo je grozno. Nato pa sem začutila prijem roke na hrbtu in videla očeta, ki me je potegnil iz gneče. Zadihala sem s polnimi pljuči. Ko smo prišli v park, smo se dogovorili, da se bomo dobili opoldne. Nato smo se ločili, saj je bila moja mlajša sestra Eva še premajhna za vožnjo, mami pa je bilo po vožnjah slabo, zato sta šli mama in Eva gledat živali in predstavo z delfini, midva z atijem pa na vlakce smrti. Najprej sva šla spuščat odvečni adrenalin na vlakec, ki so ga imenovali Manta. Preskočila sva vrsto, saj sva imela posebno karto za preskakovanje vrst. Ko sva se nehala voziti, sem imela zares velikanski krompir, da nisem bruhala. Z atijem sva se odpravila še na nekaj voženj z vlakci, potem pa je bil že čas za kosilo. Dobili smo se pri vhodu. Jedli smo pico in pečen krompirček ter dunajske zrezke. Eva je želela, da bi skupaj gledali živali, zato sva z atijem malo popustila in ugodila njeni želji. Čez približno uro, ko je nehala močno deževati, sva z atijem nadaljevala z vožnjami. Mama je rekla, da še v življenju ni bila tako premočena. Preoblekli smo se kar v prtljažniku našega avta. Bilo je zanimivo in zabavno hkrati. Nato smo se odpeljali do hotela, kjer smo preživeli še nekaj dni.

Imela sem se krasno, zato upam, da bomo z družino v tujino potovali še kdaj.

Zala Dobnik, 7. b

DOGODIVŠČINA NA GRADU KAMEN

Od napornega dela v službi sem šel na počitnice. Odločil sem se, da si grem ogledat grad Kamen. Tja sem šel z avtom in si rezerviral sobo v hotelu blizu gradu.

Sredi noči sem šel malo na sveži zrak ter v gradu videl luč in senci, ki sta se borili. Nisem si mogel kaj, da ne bi šel pogledat, saj sem bil zgodovinar. Toda bolj ko sem se bližal gradu, bolj je luč slabela.

Ko sem se potikal po gradu, se mi je zdelo, da se je na tistem stolpu, kjer je prej gorela luč, nekaj premikalo, a nisem videl kaj. Našel sem samo raztreščen oklep na tleh. Zanimivo se mi je zdelo, da je oklep v stolpu, namesto na razstavljenem prostoru. Šel sem čisto malo naprej, ko se je iz sredine stene prikazal pramen svetlobe. Pramen se je razširil v obliko vrat, zato sem pogledal skozenj in vrglo me je v gozd. Nisem še šel daleč, ko sem zaslišal krike in vzklike ljudi. Šel sem proti zvoku in videl Lambergarja in Pegama, ki sta se borila. Lambergar je Pegamu odsekal srednjo glavo, a Pegam se je pobral in odhitel s konjem stran. Lamberger je zmagal dvoboj. Vsi so že odšli, jaz pa sem videl nekaj svetlečega v travi. Bil je zelo zanimiv kamen, saj se je svetil kot luč v temi. Takrat sem se nečesa domislil. Pegam ima tri glave, kar pomeni trije takšni kamni. Zdelo se mi je, da so pomembni, a nisem vedel zakaj. Spraševal sem se tudi, kam je šel Pegam, ter v katerem letu sploh sem. Tri dni sem taval proti gradu, v katerem je prebival cesar. Že sem ga ugledal, nakar me je nekdo poklical. Bil je star možakar. Rekel je, da ve, od kod sem in da ta kamen, ki ga imam, spada med dragocene kamne, ki odpirajo skrivna vrata namesto ključa. Starec mi je tudi povedal, da ima dva od treh. Povabil me je, naj mu sledim in šel sem za njim. Sredi gozda je bila loputa na tleh, odprl jo je in pred nama je bila črna luknja, v katero so vodile stopnice. Nekaj časa sva hodila po temnem hodniku, a na koncu hodnika je bil oltar in tri sveče. Na oltarju je bila knjiga. Prosil me je, naj mu dam tretji kamen, vstavil ga je v tretjo, zadnjo luknjo. Oltar je izginil, star gospod pa tudi. Pred mano so se pojavila vrata. Stopil sem vanje in nenadoma sem se zbudil na hodniku.

Vrat ni bilo nikjer, na stopnicah pa so bili policisti, ki so me vprašali, kaj delam tukaj. Pogledal sem na tla, kjer je bil oklep, a ga zdaj ni bilo več tam. Šel sem nazaj v hotelsko sobo in na postelji me je čakala knjiga z naslovom *Pegamova srednja glava*. Navdušeno sem jo prebral.

Gašper Kač, 7. a

PREČUDOVIT VIKEND NA SMREKOVCU

Bil je deseti julij leta 2021, ko je moj stric praznoval rojstni dan. Zbrali smo se njegovi sorodniki. Dobili smo se na parkirišču v Šentilju. Tam je bila tudi moja sestrična ter Larisa in Hana. Ko smo se vsi zbrali, smo se odpeljali proti Šoštanju. Ustavili smo se še v Belih Vodah, kjer smo jedli golaž. Bil je zelo okusen. Z Lariso sva se spuščali po starem toboganu in uživali v razgledu na Šoštanj.

Nato smo s sorodniki odšli proti Smrekovcu. Nekateri so šli peš, jaz sem se peljala s starši zraven ostalih otrok. Ustavili smo se sredi gozda. Larisa in jaz sva šli iskat borovnice. Ker so vsi ostali že prišli na vrh, sva se z Lariso odločili, da bova tja odšli tudi sami, saj je Larisa je rekla: »Zdaj ali pa nikoli.« Odpravili sva se proti vrhu, a do tja sva krepko grizli kolena. Na vrhu sva se fotografirali. Nato sva jo ucvrli do koče. Tam sva si privoščili prigrizek – vrečko čipsa in liter pomarančnega soka. Nato smo postavili napihljiv grad, kjer smo si otroci dali duška pri skakanju.

Bil je že čas za večerjo. Na začetku smo jedli govejo juho, potem pa dunajski zrezek s krompirjem. Ker nas je zelo zanimalo, v kateri sobi bomo dekleta spala, nam je oskrbnica koče pokazala sobo. Pošteno smo se sprle, saj se nismo mogle dogovoriti, katera bo zatisnila oči na določeni postelji. Bila sem jezna na dekleta, saj sem mislila, da se bomo prilagajale. Morala sem si ohladiti glavo in prevetrili svoje misli, zato sem odšla na zrak. Na nebu sem opazila prečudovite zvezde. Opazovala sem jih pol ure. Spat sem šla šele ob štirih zjutraj.

Ko je bila ura sedem zjutraj, sem se zbudila, bila sem zelo utrujena, a sem se oblekla in odšla na zajtrk. Prijala so jajčka na oko. Po okusnem zajtrku in dolgem klepetu smo odšli domov. Spoznala sem, da je povsod lepo, vendar je doma najlepše.

Ines Zabret Florijančič, 7. b

HUDIČ IN ČLOVEK

Gledal sem dvoboj med hudičem ter človekom.

Bilo je na Dunaju na polju nekega kmeta. Ljudje so se zbirali po polju in po trgu ter se naslanjali na ograjo, da bi videli dvoboj. Prvi je udaril Pegam ter Lambergarja oprasnil po roki. A Lambergar je potem napadel nazaj ter Pegamu ranil kobilu. Na koncu sta se oba zapodila drug proti drugemu. Pegamu sta zrasli dve novi glavi, vendar se Lambergar ni ustrašil, temveč samo švignil mimo in mu odsekal srednjo glavo. Vsi gledalci so vzklikali Lambergarjevo ime. Pegamov obris pa se je zmešal z zrakom ter izginil. Cesar je potem Lambergarja nagradil s tremi gradovi Kranjske dežele. Lambergar je en dan po boju ostal na Dunaju, kjer je slavil zmago, potem pa je odšel domov, kjer je njegova mati že izvedela, da je zmagal. Sprejela ga je z velikim objemom.

To je bilo 5 let nazaj. Kaj je zdaj z Lambergarjem ter njegovo materjo, pa ne vemo.

Dominik Mirko Koritnik, 7. a

IZGUBLJENA KNJIGA

Z družino sem odšla na grad Kamen. Tam sem odkrila nekaj neverjetnega.

Se že peljemo z vlakom in jaz se strašno dolgočasim. Očka bere časopis, mama se igra z mojim mlajšim bratcem Mihom.

»Očka, kako dolgo je še?« sem dolgočasno vprašala.

»Še pol ure,« je povedal očka.

Poleg očkovih časopisov sem videla nek letak, na katerem je pisalo »Grad Kamen«, ker nisem imela nič za delati, sem začela listati. Povsod je bilo veliko slik o gradu, vitezih ... Na zadnji strani je bila slika *stare zaprašene knjige*. Ena stran je bila iztrgana iz letaka.

»Oči, kje si dobil ta letak?« sem ga vprašala.

»Tvoja prababica je obiskovala ta grad in nam je prinesla enega,« je počasi povedal očka.

Še vedno nisem vedela, zakaj je stran odtrgana. Letak sem si spravila v žep. Vlak se je že bližal našemu cilju. Miha me je prijel za roko in odšel z mano skozi vrata vlaka. Peš smo se odpravili do gradu, pred gradom je bilo ogromno dreves. Lepo so nas sprejeli.

Bilo je veliko ljudi, več otrok kot odraslih. Nisem vedela, da so tukaj tudi sobe za prenočiti. Prosila sem mami in očka, da bi prenočili. Vse je bilo zaman. Nisem ju mogla prepričati, zato sem se namulila in začela sem trmariti.

»Druge načrte imamo,« je povedala mama.

»Kakšne?« sem vprašala.

»K teti Frančiški gremo prenočit,« je veselo povedala mama.

Ogledali smo si grad. Notri so bili viteški oklepi, meči, sablje ... Vodič nas je ustavil pred steno, ki je bila poslikana z zgodbo o Pegamu in Lambergarju.

Niti približno nisem vedela, kaj je to.

Povedal nam je samo, da je Krištof Lambergar rešil Dunaj pred zlobnim Pegamom.

Ob steni je bilo prazno mesto, ki bi lahko služilo za kakšno znamenitost.

»Oprostite, kaj je tisto prazno mesto ob steni, mar ni ničemur namenjeno?« sem presenečeno vprašala.

»Tam je bila včasih knjiga, v kateri je bila zapisala zgodba o boju med Krištofom in Pegamom,« je dramatično povedal.

Nato je nadaljeval: »Pred dvema letoma je izginila. Legenda pravi, da je knjiga skrita ob najljubšem drevesu Krištofa. Drevo naj bi bilo nekako drugačno od vseh ostalih. To drevo naj bi stalo pred gradom. V dveh letih še nihče ni našel tega drevesa.«

Vsi smo bili odprtih ust.

Kako naj najdem pravo drevo, če jih je pa okrog gradu nešteto!

Z Mihom in še z nekaj otroki smo odšli raziskovat, katero drevo je pravo. Vsa drevesa so imela košate in bogate veje. Polno je bilo smrek, jelk, jeseni, divjega kostanja. Drevesa so bila majhna ali velika, nekatera so rasla sama, nekje jih je bilo več skupaj, nekatera so bila bliže gradu, nekatera so bila oddaljena od gradu.

Bila sem obupana, saj nisem nič našla.

Ko smo prišli k teti Frančiški, sem skočila na kavč od razočaranja, da nikoli več ne bom mogla najti tiste čudežne knjige. To sem zaupala tudi teti, ki je veliko vedela o gradu, saj živi v bližini. Predlagala je, da se pogovoriva – o knjigi – po večerji.

Ko je pripravljala večerjo, sem vzela letak iz žepa in si ogledovala knjigo. Škoda, da je bila ena stran odtrgana, saj bi lahko izvedela kaj več. Sicer vem, kdo je to naredil, saj mi je to priznal na vlaku. To je bil Miha. Pri treh letih je ogromno stvari raztrgal. Po večerji sem teti pokazala sliko te čudežne knjige. Teta mi je povedala, da je knjigo napisal prijatelj Krištofa, tako da si je pomagal s pripovedovanjem in z dnevnikom Krištofa.

»No, ljubica, povedali so mi, da je bil Krištof pogumen, skrben in skromen,« je povedala teta. Povedala mi je še, da je povabila na obisk še sosedo Cirilo, ki je potomka Lambergarjeve sestrične. Cirila je bila prijetna ženska. Veliko je povedala.

»Veš, da v gradu, kjer je poslikana stena, pod sliko nekaj zelo na majhno piše,« me je opozorila Cirila.

Nadaljevala je: »Ta stavek si moraš zapomniti, saj ga moraš zrecitirati ob pravem drevesu. Takrat vidiš, kako se knjiga spreminja v svojo pravo barvo (prej je barve, kot je okolica).« Zahvalila sem se Cirili in prosila starše, če lahko gremo naslednji dan znova v grad. Končno sta nekaj dovolila.

Naslednji dan na vse zgodaj smo odšli na grad. Ko smo stali pri steni, sem prebrala stavek pod sliko. Pisalo je v latinščini, in sicer: *nisi locus* (rešiti mesto).

Na sliki je narisana Krištof, ki se bori s Pegamom, na levi strani pa majhen bor (drevo). Stekla sem do dreves in opazila točno ta bor. Sedla sem zraven njega in izrekla stavek »*nisi locus*«. Zaprla sem oči in jih čez nekaj časa odprla in pred mano je bila knjiga.

Prebrala sem jo Mihi, ki je pritekel za mano: »Nekoč je prišel Pegam na Dunaj, da bi ga uničil, namesto tega se je boril z vitezom, Krištofom Lambergarjem, ki je živel na gradu Kamen.

Borila sta se, na koncu pa je Krištof odsekal Pegamovo sredinsko glavo in ga tako premagal. Za zahvalo je dunajski cesar zmagovalcu dal tri gradove na Kranjskem.«

Z Mihom sva nesla knjigo v muzej. Bila sva pohvaljena in dobila sva aplavz. To so bile odlične počitnice z družino.

Jera Sedminek, 7. a

MOJE DOŽIVETJE NA PAGU Z DRUŽINO IN SESTRICNO

V sredo, 12. 8. 2020, smo se z družino in sestrično odpravili na otok Pag v kamp Straško. Zgodaj zjutraj smo vstali, se oblekli, pojedli zajtrk in odšli po sestrično Taro v Celje. Na morje smo se vozili približno pet ur. Med vožnjo smo se večkrat ustavili, da smo se odpočili in pomalicali. S trajektom smo se vozili približno petnajst minut. Ko smo ga zapustili, smo nadaljevali vožnjo do naše zadnje točke. Prispeli smo približno ob 19. uri. Zvečer sta mi Tara in brat Matic zapela pesem za rojstni dan. Naslednji dan smo takoj po zajtrku šli na plažo. Tara, Matic in jaz smo lovili morske ježke, ribe, rake, mami in ati pa sta se sončila. Na otoku Straško nam ni bilo nikoli dolgčas, saj smo risali na kamne, lovili morske živali, plavalili, se igrali različne družabne igre, šli smo tudi v mini živalski vrt. Vsak večer pa smo opazovali zvezdne utrinke. Na počitnicah smo bili osem dni. Zelo sem pogrešala svoje domače živali – hrčka, muco in ribe. Predzadnji dan smo se otroci potapljali oz. lovili jato rib. Jaz sem jim lahko nekaj časa sledila, nato pa so kar izginile. V vodi sem opazila nenavaden kamen. Približala sem se mu, nato pa je ta »kamen« pokazal svoje klešče. Tisti trenutek sem tako zakričala, da je starejšega gospoda, ki je bil v moji bližini, skoraj kap. Zbežala sem iz vode in družini povedala celotno zgodbo ter ugotovitev, da je bil ta kamen ogromna rakovica. Od tistega dne si sama ne upam več v morje, a v družbi s prijatelji v njem zelo uživam.

To so bile naše nepozabne počitnice. Verjamem, da jih nikoli ne bom pozabila.

Kaja Božiček, 7. b

ANGINA V ISTANBULU

Leta 2020 smo šli na počitnice jaz, sestra, mami in ati. V nedeljo ob 16. uri smo odšli na letališče Jožeta Pučnika v Ljubljani. Z letalom smo se odpeljali v Istanbul, to je mesto v Turčiji. Na istanbulskem letališču smo se malce izgubili, saj je eno večjih letališč na svetu. Bila sem utrujena, ker je bila ura že malo čez polnoč, mi pa smo do hotela potrebovali še debelo uro.

Zjutraj smo zamudili zajtrk v hotelu, zato smo šli jest v restavracijo. Tam se mi je zdel zanimiv kruh, ki je bil votel. Ko smo se najedli, smo šli na sprehod po Istanbulu. Ne bom pozabila njihove prehrana ter kupola. Naslednji dan so me zelo pekle oči. Bila sem zelo utrujena, kljub temu da sem dobro spala. Tisti dan smo šli z ladjico v Azijo. Prvič sem bila tam. Kasneje smo se odpravili v Akvarium. Tam smo videli morskega psa, hobotnico in morskega konjička.

Naslednji dan me je začela močno boleti glava, zato sem si s težavo ogledala njihovo znamenito kupolo. Tam moraš imeti čez glavo pokrito ruto. Šli smo še na tržnico. Ko se je bližala noč, sem dobila vročino. Z mami sva ostali sami v hotelu, medtem ko sta sestra in ati šla iskat nekaj za pod zob. Jaz sem imela srečo, saj smo imeli naslednji dan let domov. Sredi noči sem bruhala in dobila visoko telesno temperaturo.

Ob 4. uri smo imeli let, starša sta mi dala tablete za zmanjšanje vročine. Na letalu smo imeli zajtrk, vendar nisem imela apetita. Ati je rekel, da moram vseeno nekaj jesti. Nisem mogla nič, pa še vse, kar sem prej pojedla, sem izbruhal. Končno smo prispeli v Ljubljano. Večkrat sem še bruhal, vendar sem bila vesela, da smo bili doma. Doma sem se pozdravila.

V Istanbulu je bilo lepo, kljub temu da sem tam zbolela. Tudi zaradi vsega videnega in boleznega tega potovanja gotovo ne bom nikoli pozabila.

Ana Kadunc, 7. b

BREZ MOJE POMOČI KRIŠTOF NE BI ZMOGEL

Vse se je začelo, ko sem bil star sedem let. Igral sem se na dunajskem polju, ko sem nenadoma videl šest dreves, ki so bila postavljena v krog. Stekel sem k njim in videl, da ima vsak izdolbeno svojo obliko nekega predmeta. Na tleh sem videl kamen enake oblike. Hotel sem ga pobrati, a je prišel moj oče in me vzel v naročje ter sva odšla. Bilo je, kot da bi me kamen klical.

Ko sem odrasel, sem postal arheolog. Zelo rad sem raziskoval. Nekega dne mi je šef rekel: »Jutri greš z ekipo na dunajsko polje.« Mislil sem si, da sem že bil tam, a nisem se mogel spomniti, kdaj in kaj se je zgodilo. Naslednji dan sem se z ekipo odpravil na Dunaj. Medtem ko sem z ekipo izkopaval čelade, se je nekaj nenavadno zasvetilo v grmu. Splazil sem se do njega. Nenadoma sem se spomnil, da sem to res že videl in da sem tu že res bil. Spomnil sem se vsega. Začel sem iskati kamen. Našel sem belega, rumenega, zelenega in vijoličnega. Še vedno pa me je begala misel, da nisem našel modrega in rdečega. Nakar sem obupal. Šel sem nazaj izkopavat ter izkopal dve čeladi, modro in rdečo. Tedaj me je presunila misel.

Modra in rdeča čelada, kot moder in rdeč kamen. Pobral sem čeladi ter stekel k drevesom. Vstavil sem čeladi v drevesi, nakar me je silna sila potegnila v črvino. Ko sem se prebudil, sem se zavedal da sem v zanimivem dvoru. Zaslišal sem glas. »Zbudite se, gospoda!« je rekel Lamberger. »Kdo pa si ti?« sem vprašal. Glas mi je odgovoril: »Nehaj mi postavljati neumna vprašanja, ti nadloga. Ti si vendar moj oproda!« »Jaz! Ne, to mora biti pomota!« sem zakričal. Lambergerja nisem takoj prepričal. A ker sem mu razložil celo zgodbo, mi je naposled verjel. Tedaj sem dejal: »Kam pa se odpravljate, gospod?« »Grem v boj na dunajsko polje, da premagam Pegama,« mi je odgovoril. »Stoj, lahko ti pomagam!« sem zaklical. »Mi res lahko pomagaš?« me je vprašal. »Da, lahko ti ojačam oklep,« sem mu odgovoril. Vprašal me je kako. »Tako da ti ga bom prekril s platino, ker je zelo močna kovina,« sem mu odgovoril. »Dobro, kovačnica je v tej smeri,« mi je odgovoril. Končno je bil pripravljen. »Zdaj pa pojdiva,« mi je rekel. Na hitro sem pograbil lok in puščice. Ko sva prišla na polje, je Pegam že čakal na dvoboj. Zaželel sem Lambergerju srečo ter se odmaknil v zaodrje ter dvoboj opazoval od tam. Kmalu so Pegamu zrasle tri hudičeve glave. Nisem uspel treniti z očmi, ko sta se že spopadla. Švigala sta sem ter tja in ko sem pogledal, je že pritekla Lambergerjeva kri. Pegam je hotel napasti, meril je naravnost v Lambergerjevo srce. Jaz pa sem se povzpел na grajski stop in z lokom in puščico zadel Pegama naravnost v oko. »Auuuu!« so kričale vse njegove glave. Potem sem zaklical Lambergerju, da naj mu odstrani srednjo glavo. In že je švignil kot strela z jasnega ter Pegamu odstranil srednjo glavo. »Zmaga, zmaga, zmaga!« je kričal. Tudi jaz sem se veselil. Potem sva šla do čarovnika, da bi me spravil domov. Vzel je Pegamovo glavo ter jo dal v kotel z začimbami.

Nato sva se z Lambergerjem poslovila ter odšel sem domov.

Jasmin Palir, 7. a

DOGODIVŠČINE V ŽIVALSKEM VRTU MANATÍ PARK

Dve leti nazaj sredi poletne vročine v Dominikanski republiki je moja mami našla letak za obisk živalskega vrta Manatí Park v Punta Cani. Moje prepričevanje atija, da bi tudi člani naše družine šli tja, je trajalo kar nekaj časa, a na koncu mi ga je le uspelo prepričati. Niti deset minut ni minilo, ko je ati že klical številko, zapisano na letaku. V naslednjih dneh sem bila zelo navdušena in vznemirjena.

V soboto nas je avtobus zgodaj zjutraj peljal do destinacije. Na avtobusu sem spoznala dekleti Luno in Alline iz Argentine, pogovarjale smo se v angleščini. Po približno dvajsetih minutah vožnje smo prispeli na cilj. Preden smo vstopili, so nam vodiči razložili navodila in nam dali hrano za živali. Ogled smo začeli pri zajcih, hrčkih in morskih prašičkih. Lahko smo jih hranili, a smo morali biti tišji, ker jih je kar nekaj spalo. Nadaljevali smo z ogledom flamingov, papig, kač, opic, želv, legvanov in ostalih živali. Nato je sledila predstava delfinov in morskih levov. Z živalmi so izvajali različne trike, plese in akrobatiko. Sledilo je plavanje z delfini, ki je trajalo približno 30 minut. Izvedeli smo marsikaj o delfinih in njihovem učenju. Izmed vseh delfinov je bila moja najljubša Mary, bila je zelo mirna, a je veliko znala. Po koncu plavanja smo imeli čas, da se posušimo, oblečemo in pojemo kosilo. Odločili smo se, da si bomo ogledali tudi predstavo papig. To je bil eden izmed mojih najljubših delov dneva. Različne papige so plesale, se vozile s kolesom, rolkale, igrale košarko in nogomet. Na koncu pa smo si ogledali še predstavo s konji. Ljudje so dirkali s konji in na njih izvajali akrobatske trike. Po koncu predstav smo vzeli fotografije, se vodičem zahvalili za prijaznost in se zadovoljni ter polni vtisov z avtobusom odpeljali do hotela.

Ela Kovačič, 7. b

GRAJSKA KNJIGA

Nekega dne sem se z družino odpravila na počitnice na grad Kamen. Ker je bil grad odprt, sem se odločila, da ga pogledam tudi z notranje strani.

Sprehajala sem se po gradu, ko sem kar na enkrat našla ogromno knjigo z naslovom Dvoboj na Dunaju. Knjiga me je takoj pritegnila, ker je izgledala zelo stara in prašna. Ko sem jo odprla, se je okoli mene začela nabirati gosta megla. Kar naenkrat nisem več vedela, kje sem, pred mano pa je potekal viteški turnir. Slišala sem glasove gledalcev, kako navijajo za Pegama in Lambergarja. Enega od gledalcev sem vprašala, kje sploh sem, in so vsi v en glas zakričali, da na Dunaju, na dvoboju Pegama in Lambergarja. Turnir je bil zelo zanimiv, oba bojevalca sta bila hrabra, močna in pogumna viteza. Nisem vedela, za koga naj navijam, ker ju seveda nisem poznala, zato sem se potuhnila med publiko. Turnir se je vlekel in trajal vse do večera, ko je Pegam končno obležal na tleh in zmagal je Lambergar. Odločila sem se, da bom zmagovalcu postavila nekaj vprašanj o njegovi taktiki. Vprašala sem ga, če ga je bilo kaj strah dvoboja, preden se je odpravil proti Dunaju.

Odgovoril mi je, da ne, ker je vedel, da če bo šlo kaj narobe, lahko upošteva materin nasvet, ki mu ga je, dala preden je odšel. Nato sem ga prosila, da mi razkrije svoje načrte in potek dvoboja. Odvrnil je, da mu je mama povedala, da je Pegam hudič, kar pomeni, da ima 3 glave. Svetovala mu je, da mora Pegamu odsekati srednjo glavo, če želi zmagati. Lambergar je upošteval materin nasvet, zato je slavil zmago. Vprašala sem ga še, ali ga je bilo kaj strah za življenje. Odgovoril mi je, da ne, saj je vedel, da ima »enega asa v rokavu«.

Ko sva se poslovila, sem se vrnila nazaj na grad in o moji dogodivščini nisem povedala nikomur.

Naja Gruber, 7. a

Naser Odobašić, 7. b

Maja Vajs, 7. a

LINOREZ 2/2

Rožina

INES ZABRET FLORIJAČIČ 7. B

Ines Zabret Florijančič, 7. b

ZADNJA SOLZICA

Kako so ljudje slepi, da ne vidijo, kako pomembne smo. Kapljamo ena za drugo, dokler nismo prav vse pozabljene. Nekatere srečnice imajo to srečo, da nekomu koristijo. Večina pa nas le steče v odtok, od koder se ne vrnemo več. Vsaka si želi biti cenjena, se vsaj enkrat počutiti pomembno in uporabno. Pa na nas namesto tega niti pomisli ne nihče. Moja zgodba je bila malo drugačna. Bila sem namreč zadnje upanje ...

Celo življenje sem se zadrževala v temi, globoko pod zemljo. Poskušala sem se oprijemati stene stare zarjavele cevi. Vedno sem spoznavala nove prijateljice kaplje, ki so prihajale vsaka iz drugega potoka, druge reke, drugega jezera. A tako, kot so prišle, so vse tudi zdrsnile v daljavo. Že celo življenje pa se ne tako daleč narazen zadržujemo jaz, stara kaplja, moja sestra in prijateljica. Skupaj smo preživele že marsikatero sunke ostalih kapelj, a bile smo zelo vztrajne. Zedinile smo se, da ostajamo skupaj. Vsakokrat, ko je katera hotela popustiti in zdrsniti dalje, smo ji ostale vlivale upanje in pogum. Druga drugi smo prav tako bile navdih za moč in pogum. Vsake toliko časa se je zaradi nenehnega pritiska na kup nabralo več kapljic, nato pa so skupaj še hitreje odpotovale dalje po cevi. Če te je zajela ta skupina kapelj, je bilo konec s tabo. Trdno smo se oprijemale cevi in nismo dovolile, da nas zajame kakšna druga skupina kapelj, ki se je že sprijaznila s svojo usodo in počasi drsela v smrt. Bile smo polne upanja, kot tiste majhne kapljice. Vsakič ko je katera zdrsnila mimo se je iz daljave slišal njen mlad cvileč glasek: »Samo pogledajte me! Prišel je čas, da naredim spremembo, nekoga osrečim, čas, da končam žejo! Ali pa-pa-paaa...« In vse je utihnilo. Vedno me je zanimalo, kako izgleda ta svetloba, ampak vedela sem, da bi to pomenilo konec mojega življenja, torej konec upanja. Prav tako nisem mogla kar tako zapustiti ostalih. Nisem hotela odnehati. V nekem tragičnem trenutku pa je prišel močan curek vode, za katerega ena izmed nas ni bila dovolj močna. Ne da bi se sploh poslovile od nje, je izginila v daljavo. Vedela sem, kaj čaka ljudi, če bodo tako nadaljevali. Hotela sem jim dati dovolj priložnosti, da ugotovijo, kakšno napako delajo vsak dan, ko zaman potočijo več litrov vode. Želim si, da bi spoznali svojo zmoto, preden je prepozno. Črpajo nas iz rek, jezer, potokov, ne zavedajo pa se, da ti viri *niso* neskončni. Suša se širi hitreje, kot bi si kdorkoli mislil, njihova prekomerna poraba vode, pa prav nič ne izboljša situacije. Vsi verjamejo v nek »konec sveta« zaradi neumnih stvari, ki jih ne more nihče zares predvideti. Ne pomislijo pa na nas. Na edino stvar, ki jo zares potrebujejo. Na edini logičen razlog, zakaj se bo kmalu vse končalo. Vse bo pomrlo in konec bo življenja.

Uboge živali in rastline, ki bi imele tako mirno življenje brez teh nemarnih ljudi. Kakšna škoda, da me ne slišijo!

Celo življenje nam je uspevalo ostajati globoko v cevi in se izogniti velikim tokom vode. Nekega dne pa so bili premočni in premagali moje prijateljice. Čas je bil, da tudi jaz popustim. V hitrem in močnem sunku smo skupaj zdrsnile do vrha. Stara kaplja je rekla: »Če je že prišel naš čas, bodimo srečne, da smo to pot lahko pričele skupaj in jo bomo skupaj tudi zaključile.« »Hvala za to čudovito izkušnjo. Počivaj v miru,« smo dejale druga drugi in se poslovile. To je bilo to. Videla sem to svetlobo, proti kateri sem se borila že celo življenje. Ko smo prestrašene mislile, da bomo pristale v odtoku, nas je ujel kozarec. Bilo nas je malo, ampak vsaj nisem bila sama. Kozarec je mama nesla sinu. Ta pa je naredil majhen požirek, v katerem je zajel vse moje prijateljice in v nezadovoljstvu rekel: »Fuj! Ta voda je pretopla!« In moje prijateljice izpljunil na tla. Mama je vzela kozarec, me izlila v odtok, nato pa ugotovila, da sem bila zadnja kapljica, ki bo kadarkoli pritekla iz tiste cevi.

Tako se je končalo moje življenje. Kot ostale kaplje nisem naredila spremembe, za katero sem upala, da jo bom. Moja dejanja niso prebudila ljudi. Svet je zajel konec, jaz pa sem bila le še ena pozabljena solzica, ki je pritekla iz tiste cevi.

Marjeta Povše, 8. a

KO SE TI V HIPU ODVRTI ŽIVLJENJE ...

Bil je lep poletni dan. Vračali smo se s počitnic na morju, kjer smo se imeli zelo lepo. Za nami je bila že zelo dolga pot in komaj smo čakali, da pridemo domov. V avtu smo bili jaz, mami in oče. Bilo nam je že dolgčas, a smo se pogovarjali, kaj vse moramo narediti, ko pridemo domov. Nenadoma je naravnost proti našemu avtu priletel velik, temen predmet! Vsi smo se ustrašili, oče je komaj usmerjal volan. Sekunde so se zdele kot minute. V strahu smo čakali, kaj bo. Zaprl sem oči, nato pa je pod nami nekaj divje zabobnelo. Ko sem znova odprl oči, sta mami in oče povedala, da je tovornjaku pred nami počila guma, potem pa mu je odtrgalo še blatnik. Gumo je razneslo po celi širini avtoceste, v naš avto pa je odbilo blatnik, ki smo ga na koncu še povozili. Ko smo prišli domov, smo videli, da imamo precej poškodovan sprednji odbijač.

Iz te izkušnje sem se naučil, da tudi če si previden in sam ne narediš nič narobe, se ti vseeno lahko v življenju zgodijo nepričakovane, čudne reči.

Luka Rehar, 8. b

DROBTINICE IZ ŠOLSKEGA VSAKDANA

Nekega šolskega dne v tretjem razredu sva skupaj s sošolcem Galom prišla v razred malce prej. Nisva vedela, kaj bi počela. Zagledala sva ventil na radiatorju. Zanimalo naju je, kaj bi se zgodilo, če bi ga odprla. Naposled sva ga. Voda je začela brizgati vsepovsod. Hitro sva ga zaprla. Nad tem poskusom sva bila tako navdušena, da sva ga hotela pokazati tudi sošolcu Aidanu. Čakala sva, da je tudi on prišel v šolo. Rekla sva, naj pride z nama, saj mu morava nekaj pokazati. Ker pa je zanimalo tudi druge sošolce, so šli zraven. Nato sem odprl ventil in voda je začela še močnejše kot prvič brizgati naokoli. Nisva vedela, kaj naj storiva. Gal mi je rekel, naj se splazim čisto ob steni in zaprem ventil. To sem storil. Bil sem čisto premočen. Vode je bilo veliko tudi na tleh. Takoj sva začela s brisanjem, a ravno takrat je prišla v razred naša učiteljica. Videla je veliko lužo na tleh. Naročila nama je, da jo morava nemudoma »pobrisati«. Urno sva jo ucvrla in začela s poukom. Imela sva srečo, da je bila pod lužo blazina, saj bi se drugače dvignil parket.

Brin Kunstelj, 8. a

BREZ TELEFONA NE GRE

Dogodek se je pripetil poleti, ko smo bili z družino na počitnicah na Rabu. Na pot smo se odpravili zgodaj zjutraj, da bi na Rab prišli pred večerom. Pot do trajekta se je zelo vlekla. Ko smo prišli s trajekta, smo gledali račke, takrat pa je moji mlajši sestri Ariani padel telefon v vodo. S starejšo sestro Tamaro sva mislili, da bosta starša zelo jezna. Ati je bil malo jezen, ampak je rekel, da se lahko to zgodi vsakomur. Prišli smo do hotela, ko je že sonce skoraj zašlo. Ko smo se nastanili, je vsak počel, kar je želel. Naslednji dan smo že zgodaj odšli na plažo. Do plaže smo vsi »viseli na telefonih«, tudi na plaži ni bilo drugače. Mama je delala za službo, Ariana je na tablici igrala igrice, midve s Tamaro pa sva spremljali družbena omrežja. Ati naju je komaj spravil v vodo. Po kopanju smo najeli čoln. Med vožnjo smo bili spet na telefonih in mama na računalniku. A takrat je imel ati dovolj in se je razjezil. Vsem je vzel električne naprave. Rekel je, da ne more verjeti, da uporabljamo telefone tudi, ko smo na čolnu v vodi. Ko smo prispeli domov, smo imeli pogovor. Vsem razen mami je vzel telefone, računalnike in tablice za dva meseca. Uveljavili smo tudi dan brez telefona, tablice in računalnika vsak teden v soboto. In tega pravila se drži še danes.

Tia Safran, 8. b

MOJA PRVA OPERACIJA

Bil je lep sončen dan. S prijatelji smo igrali nogomet in jaz sem bil branilec gola. Nasprotna ekipa je streljala na gol, zato sem se vrgel za žogo, a sem jo zgrešil. S prstom sem zadel naravnost ob tla. Prst me je zbolel, kot da bi mi ga nekdo odgriznil. Skušal sem ga premakniti, pa ni šlo. Prst je bil zlomljen. Takoj sva z mamo odšla v Celje na urgenco. Tam so po pregledu roke ugotovili, da se mi je kost prstnica zamaknila, zato so mi jo morali naravnati. Potreboval sem operacijo. Malo me je bilo strah, saj še nikoli prej nisem imel operacije. Ko sem pomislil, da slabše ne more biti, se je mama spomnila na moje bolečine, zato sem pred odhodom vzel protibolečinsko tableto. Moral sem čakati dolge štiri ure do operacije, da med operacijo ne bi bruhal. Čakanje je bilo grozno – nisem si mogel kupiti ali izposoditi kakšne knjige, nisem mogel iti v park, ničesar nisem smel jesti. Na srečo je imela mama telefon, na katerem sem igral igrice, vendar se je po eni uri izpraznil. Po štirih urah mučenja sem končno prišel na vrsto. Bil sem lačen kot volk. Na ležalniku so me odpeljali v operacijsko sobo, kjer mi je zdravnik dal injekcijo, ki me je uspavala, da med operacijo nisem nič čutil. Spal sem približno pol ure, vendar se mi je zdelo, da sem spal samo pet minut. Ko sem se zbudil, sem ležal na ležalniku s povito roko. Začel sem se že veseliti, da bom končno odšel domov. Prišel je zdravnik in rekel, da moram ostati še dve uri na opazovanju. Hotel sem kar pobegniti, a sem bil preveč utrujen. Po dveh urah sva z mamo končno odšla domov. Ustavila sva se pri okrepčevalnici in si privoščila kebab. Pojedel sem ga s težavo, saj sem imel desno roko povito. Nato sva se končno odpravila domov. Ura je bila ena zjutraj. Ko sem šel v posteljo, sem zaspal v minuti. Ta dan je bil nepozaben. Prepričan sem, da se bom nanj spomnil tudi čez 50 let.

Lovro Lesjak, 8. a

STROJEVODJA

Poklic, ki ga želim opravljati, je biti strojevodja ali pa delati na železniški postaji. Za takšen poklic se moraš izobraziti na prometni šoli v Celju ali v Mariboru kot logistični tehnik. Eden izmed mojih najljubših predmetov na tej šoli je železniški promet. Tu se učiš o zgodovini železnice na Slovenskem, kako delujejo in kako se upravljajo vlaki, kot so parniki, »dizli« in elektro lokomotive. Glavni izpit se opravlja na lokomotivi, ki se imenuje »đura«. Če te zanimajo vlaki kot mene, potem ti bo ta šola precej všeč.

Lovro Hažić, 8. b

ZMAGA KOŠARKARSKEGA TURNIRJA V BOSNI IN HERCEGOVINI

Bil je navaden dan na treningu, ko je trener razglasil, da gremo v Bosno na turnir. Povedal je, kdo bo v ekipi, in ko je prišel trenutek resnice, je izbral 11 mojih soigralcev in zadnji za izbiro sem bil jaz. Bil sem zelo vesel, saj sem bil eno leto mlajši od vseh in je bilo redko, da sem sploh šel na tekme. Tja smo odšli z avtobusom skupaj s starši. Tam smo spali posebej, stran od staršev. Tekme so bile vsak dan, treninge smo pa imeli dvakrat na dan. Zjutraj ob 10. uri smo imeli obilen zajtrk, ob 13. uri je bil prvi trening, sledilo je kosilo, ob 17. uri tekma, ob 19. uri je bil še en trening in ob 20.30 je bil čas za večerjo. Treningi so bili dolgi uro in 15 minut. V prostem času smo lahko delali karkoli. Vsi obroki do bili obilni in okusni, imeli smo se zelo dobro. Imeli smo pet tekem. Nasprotniki so bili zelo dobri. Na prvi tekmi smo se dobro odrezali, na drugi tekmi je eden izmed mojih soigralcev dobil pet prekrškov, na tretji tekmi se je eden poškodoval. Kasneje smo ugotovili, da je bila lažja poškodba in da bo lahko naslednji dan igral. Četrto tekmo smo zmagali samo za eno točko in na peti, zadnji, tekmi v finalu odšli v podaljške. Tekma je bila tako napeta, da nihče ni mogel več sedeti. In potem smo zmagali za tri točke in vsi smo skakali od veselja, ker je pokal bil naš. Zadnja dva dni smo preživel s starši. Ko smo prišli domov, so nas drugi za nagrado za zmago pričakali s slaščicami in sokovi. To je eden mojih najljubših spominov. Vesel sem, da sem to lahko doživel s prijatelji. Z veseljem se še danes spominjam tega dogodka.

Rene Ramšak, 8. a

MOJA DOMOVINA

Moja domovina je kraj, kjer živim,
je kraj, kjer se zaspim.
Je kraj, kjer se zbudim.
In kraj, kjer se veselim.

V moji domovini se vsak dan Sonce smeje
in dobro voljo na naše livade naseje.
Moja domovina je neverjeten kraj.
Moja domovina na Zemlji je raj.

V moji domovini na drevesih raste veselje,
v njej se vsak dan izpolnjujejo želje.
V njej se imamo vsi radi,
nepridipravi so pa zaprti v ogradi.

Lovro Lesjak, 8. a

TUDI BREZ TELEFONA ZMOREM

Bil je lep sončen dan, na navadno sredo. Zjutraj sem s težavo vstala in se pripravila za šolo. Odšla sem v šolo in začel se je pouk.

Prvo uro smo imeli slovenščino, drugo uro pa matematiko. Učiteljica me je poklicala pred kateder, da bom vprašana še s sošolko. Bilo me je tako strah, da sem pozabila še tisto, kar sem imela v glavi. Tako rečeno, srce mi je padlo v hlače. Vprašala me je o veččlenikih, potencah, kvadratnih korenih ... Znala sem za tri in jo tudi dobila. Kasneje je dan potekal brez nadaljnjih ocenjevanj, vsaj zame. Tisti teden je bila doma moja mami, ker je bila v karanteni. Ko sem ji povedala za oceno, je rekla: »Daj telefon tukaj na mizo, prinesi še računalnik in se pojdi nekaj učiti.« Takoj sem planila v jok, saj mi je seveda bilo hudo. Od tistega trenutka dalje nisem imela telefona in računalnika, ničesar. Najedla sem se in z močno jezo v sebi odšla v svojo sobo. Naredila sem domačo nalogo in se vrgla na posteljo. Začela sem brati knjigo, saj je to bilo edino, kar sem še imela, poleg zvezkov seveda, ampak nisem imela energije, da bi se karkoli učila. Knjige še zdaj nisem prebrala do konca in tudi ne vrnila v knjižnico. Bila je tako zanimiva, da je nisem mogla odložiti. Je srhljiva romanca in takšne zvrsti obožujem.

Telefon sem dobila nazaj čez dva dni, ker smo imeli sistematski pregled in še en dan kasneje tehniški dan. Ugotovila sem, da brez telefona res ni tako težko, sploh če si jaz, ki se takoj zamotim.

Zara Škapin, 8. b

MOJE PRVO EVROPSKO PRVENSTVO

Moje prvo evropsko prvenstvo je bilo na otoku Kreta v Grčiji. Za to tekmovanje sem se pripravljala dolgo časa, zato sem komaj čakala na dan odhoda. Zadnji teden oktobra leta 2021 je končno prišel ta zame dolgo pričakovani dan.

Zbudili smo se zelo zgodaj in se odpravili na pot. Z avtom smo se peljali v Italijo na letališče. Po dolgih šestih urah smo končno prispeli. Po nekaj urah čakanja in sedenja na letališču smo se vkrcali na letalo. Z njim smo se nekaj ur vozili proti Atenam. Let je potekal zelo mirno, a kasneje nas je začelo malce tresti, kar me je prestrašilo. Ko smo prispeli v Atene, smo imeli še let na Kreto, ki je potekal bolj mirno kot prejšnji, zato sem lahko malce zaprla oči. Kot bi mignil, smo prispeli na Kreto. Ko smo se izkrcali in vzeli prtljago, nas je pričakal manjši avtobus, ki nas je peljal do našega hotela. Ko smo prispeli, je bila ura že skoraj polnoč, zato smo se hitro odpravili v sobe in se spočili.

Naslednje jutro, v nedeljo, smo imeli nekaj časa zase, da smo lahko malo raziskali okolico. Ugotovili smo, kako velik je hotel in okolica, smo se skoraj izgubili. Tam je bilo vse, kar ti srce poželi – bazeni, fitnes, savna, manjše trgovine za vsakim vogalom, tenis akademija, golf igrišče in še kaj. Hrana je bila odlična, zato smo se vsako jutro hitro zbudili in komaj čakali na zajtrk. V nedeljo smo imeli tudi tehtanje. Dan je minil zelo hitro in kmalu je bil že ponedeljek. Takrat smo dobili razpored za tekmovanje, ki se je pričelo v torek. Naredili smo še trening. Zvečer je bila otvoritev tekmovanja, ki je trajala tako dolgo, da smo skoraj zraven zaspali. Na dan tekmovanja so bile najprej na vrsti forme. Moja nasprotnica je bila Rusinja. Za prvo formo sem si izbrala choong-moo (9. forma). Vsak posameznik si prvo formo izbere sam, drugo pa izberejo sodniki. Za drugo formo sem imela yul-guk (6. forma). Obe sva jo izvedli zelo lepo, a na žalost je jaz za sodnike nisem naredila dovolj dobro. Bila sem zelo razočarana, a ni bilo časa biti slabe volje. Kasneje so prišle na vrsto borbe. Čakala sem zmagovalko med Rusinjo in Ukrajinko. Zmagala je Ukrajinka, ki je bila tudi moja nasprotnica v četrtfinalu. Prišla je na vrsto moja borba. Bila sem zelo živčna, ampak mi je uspelo zmagati. Bila sem zelo vesela, a sta me do zlate medalje čakali še borbi. Prišel je čas za polfinale, in spet sem imela Ukrajinko. Uspelo mi je, bila sem na drugem mestu, a še ne na prvem. V finalu sem spet imela Ukrajinko. V prvi minuti in pol sem jo vodila, a ne za veliko. Vedela sem, da če si medaljo res želim, bom dala vse od sebe. V drugi rundi sem se zelo potrudila, vendar so mi moja kolena otežila pot. Kljub bolečini sem dala vse od sebe. Zadnjih 10 sekund je nasprotnica bežala stran od mene, kar je proti pravilom, zato bi jo sodniki morali kaznovati z minus piko, pa tega niso storili, zato sem na žalost izgubila naslov evropske prvakinja za eno točko. Bila sem zelo razočarana nad sabo, zato sem si zadala cilj, da bom na naslednjem evropskem prvenstvu dala od sebe vse ali nič. Na koncu sem bila vseeno ponosna nase, saj sem osvojila naslov evropske vice prvakinja. Dva dni kasneje, ko smo vsi iz Slovenije končali s tekmovanjem, smo se odločili, da gremo na sprehod po Kreti. Najeli smo manjša avtomobila in se zapeljali okrog. Večina Krete je zelo umazana, a smo našli tržnico, ki je bila čista in urejena. Tam smo si privoščili tudi kebab. Ko smo se najedli, smo se razdelili v skupinice in se razgledali po tržnici. Jaz sem vsakemu družinskemu članu kupila spominek. Teden je minil zelo hitro in kmalu je napočil čas za odhod domov. Z letalom smo se spet peljali v Atene in iz Aten v Italijo. Pred nami je bila še 6-urna vožnja domov. Komaj sem čakala, da pridem domov.

Končno smo prispeli. Bila sem zelo vesela, saj nas je pričakalo še nekaj naših prijateljev. Ker sem po dolgem dnevu bila zelo utrujena, sem se kmalu odpravila v posteljo. Povsod je lepo, a doma je najlepše. To je bila moja prva izkušnja na evropskem prvenstvu in komaj čakam na nadaljnja tekmovanja.

Ana Jan, 8. a

POŠKODOVAL SEM SI KOLENO

To šolsko leto sem začel obiskovati šolo v Šempetru. Z mamo sva se preselila. Že v začetku septembra se mi je pripetila nesreča.

Bil je ponedeljek. Šofer avtobusa nas je pripeljal na avtobusno postajo. Ko sem odšel iz avtobusa, se mi je noga kar naenkrat grdo zvila. Padel sem na bankino, ki je bila posuta s peskom. Oblečene sem imel kratke hlače. S kolenom sem padel na pesek in moje koleno je kar zacvetelo. Kri se mi je ulila, kot bi mi odtrgalo celo nogo. Postalo mi je slabo in tudi strah je bil prisoten.

Poklical sem mamo. Bila je še v službi, zato ni mogla priti pome. Takoj sem poklical mojega očima. Bil je zelo nasmejan, dokler ni videl mojega razbitega kolena. Prišla sva domov. Ulegel sem se na sedežno, kolena nisem upal niti pogledati. Mami je prihitela domov iz službe in se je kar prijela za glavo, ko je videla mojo nesrečo. Takoj sva odšla v Zdravstveni dom Žalec, da so mi očistili rano in povili koleno. Medicinska sestra je bila zelo prijazna, ko mi je čistila rano. Zdravnica naju je napotila na urgenco v Celje. Odvihrala sva kot blisk. Bila sva hitro na vrsti. Ko me je zdravnik pregledal in naredil zapisnik, sem bil napoten na kirurški oddelek. Postalo me je strah. Takoj so me poklicali v operacijsko sobo. Dobil sem zaščitna oblačila in obutev. Prišel je kirurg in pregledal koleno, nato sem dobil tri injekcije, da nisem čutil bolečine, ko so mi očistili in oskrbeli rano. Rana je bila globoka. Izprali so mi prah in kamenje, porezali, kar je bilo raztrganega. Po posegu so mi rano zašili.

V čakalnici sem moral ostati še nekaj časa, če bi imel kakšno reakcijo na zdravila. Tja je prišel kirurg in mi povedal, kako bom moral skrbeti za rano. Z mamo sva se odpravila domov. Doma sem po potrebi vzel protibolečinsko tableto, ko me je koleno res bolelo. Vsake dva dni sem imel pri svoji zdravnici prevez rane. Koleno se mi je zelo hitro celilo.

Moje poškodovano koleno me bo spominjalo na 8. a-razred, ker bo brazgotina na kolenu verjetno ostala za vedno.

Žan Rozman, 8. a

LIST IZ MOJEGA DNEVNIKA

Ljubi dnevnik!

Danes smo obrnili nov list koledarja. Smo prvega aprila leta 2022 in jaz še vedno ne morem verjeti, da je mimo nas že več kot eno leto, odkar smo prvič odšli domov. Lani marca smo se tako zelo razveselili tistih dveh tednov, ki smo jih zasilno preživeli doma, da sploh nisem utegnila pomisliti na vse, kar me še utegne čakati.

Nisem si mislila, da bodo dnevi tako dolgi in enaki. Vsak dan ponovim svojo monotono rutino. Tako kot danes. Zjutraj ob sedmih sem vstala. Med umivanjem zob sem dobro premislila, kaj bi jedla. Ko sem se dokončno uredila, oblekla in počesala, sem zaspano odkorakala v kuhinjo. Tam me je v omari pričakala ovsena kaša, ki sem ji dodala mleko in sadje iz hladilnika. Med zajtrkovanjem sem prižgala televizijo in jo tudi hitro ugasnila, saj mi novice o novem valu epidemije niso bile všeč. Potem sem šla v sobo, jo prezračila in pospravila posteljo. Na mizi me je še od prejšnjega dne čakal prenosni računalnik. Sledila je ura slovenščine, kjer smo ponavljali naučeno snov. Pred naslednjo uro sem si skuhala čaj, ker sem rahlo prehlajena, in ga popila med matematiko. Preostanek pouka sem preživela kot po navadi: med športno vzgojo sem odšla na sprehod, med angleščino sem pridno sodelovala in med likovno umetnostjo sem ustvarjala z voščenkami. Za kosilo sem si skuhala riž in pogrela omako, ki mi jo je mati pripravila prejšnji dan. Ker je bil lep sončen dan, sem vzela žogo in odšla na dvorišče, kjer sem jo metala na koš. Našla sem barvne krede in to je seveda pomenilo, da bo celo dvorišče polno mojih risb. Med mojim risanjem je mati prišla iz trgovine. Prinesla je sestavine za cimetove rolice, pecivo, ki ga imam najraje. Pobrala sem krede in stekla za njo v kuhinjo. Ker sem bila tako neučakana, sva se hitro lotili peke. Cel popoldan sem preživela v kuhinji. Malo sem pomagala s peko in med tem delala domačo nalogo. Ko so bile še zadnje rolice v pečici sem se šla umiti. Potem sva se nekaj do osmih namestili pred televizijo in čakali na film, ki je bil na

sporedu. Jedli sva cimetove rolice in se smejali, ko je igralec v filmu padel v jezero.

Dan se je končal tako, da sem ob filmu zaspala. Mami me je pred pol ure zbudila in me poslala v kopalnico si umiti zobe. Zdaj zaspano pišem tebi, dragi dnevnik, in se sprašujem, kdaj bo teh enakih dni konec. Kdaj bom spet normalno hodila v šolo in dopoldneve preživljala s prijatelji? Kdo bi vedel. Upam, da kmalu.

Lara Kočnik, 8. a

KO MI JE SRCE PADLO V HLAČE

Bil je ponedeljek. Celo jutro sem razmišljal o fiziki, saj jo je učiteljica spraševala, in o slovenščini, ker smo dobili nazaj pisna ocenjevanja znanja. Pri slovenščini sem dobil dobro oceno in sem bil vesel, ker mi ne gre najbolje. Še vedno pa me je bilo strah pred ocenjevanjem fizike. Med uro sem se poskusil skriti, da me učiteljica ne bi videla, a sem vseeno zaslišal svoje ime in v tistem trenutku mi je srce skoraj padlo v hlače. Ko mi je zastavljala vprašanja, me ni bilo več tako strah, zato sem pogumno odgovarjal in dobil oceno prav dobro. Bil sem zelo vesel. Name sta bila ponosna tudi starša.

Nik Pasarić, 8. b

ČE BI ŠOLA BILA ...

Pred nekaj tedni sem razmišljal, kakšno šolo si želim. Veliko idej mi je padlo na pamet. Potem se mi je porodila ideja ... Šola bi bila ogromna, izgledala bi kot mesto. V njej bi bilo vsak dan nekaj novega, učenci bi tam živeli. Šola ne bi imela pisnih, le ustna ocenjevanja znanja. Pouk bi trajal 30 minut, začel bi se ob 9. uri zjutraj. Za vse obroke bi bila na voljo poljubna hrana. Šola bi imela eno zunanje igrišče in igrišče znotraj šole ter tudi bazen in seveda SPA center. V šoli bi bil poseben velik bel prostor z jeklenimi vrati, ki bi ga lahko obiskal vsak, ki bi se hotel pomeriti z drugim v boksanju. Želim si, da bi taka šola nekoč res obstajala.

Sedin Gasal, 8. b

STRAH PRED OCENJEVANJEM

Bil je ponedeljek, prišel sem v šolo. Prvo uro je učiteljica spraševala DKE, ker sem se učil, sem se javil in prejel odlično oceno. Sem pa čisto pozabil na ocenjevanje fizike. Bilo me je zelo strah, saj sem prvi po abecedi, kar pomeni, da imam veliko možnosti, da sem vprašan. Potem ko je učiteljica fizike poklicala prva dva učenca, sem mislil, da sem »varen«. Nato je poklicala moje ime. Trepetal sem od strahu, ker se nisem nič učil. Ko sem rešil vse naloge, sem mislil, da imam vse narobe. Nato sem ugotovil, da sem dobil prav dobro in čisto malo mi je manjkalo do odlične ocene. Tisti dan sem bil zelo vesel, saj sem dobil dve dobri oceni. Naslednji dan sem se javil tudi zgodovino. Ker me je bilo znova zelo strah, si bi skoraj kmalu premislil, ampak sem bil vesel, da si nisem, ker sem dobil odlično oceno. Kljub strahu je bil tisti teden zame zelo uspešen.

Samo Adlešič, 8. b

TUDI BREZ ELEKTRONSKIH NAPRAV NI SLABO

Kadar govorimo o dnevih brez telefona, računalnika ali tablice, mi na misel padejo športni dnevi. In ne, ne govorim o šolskih športnih dnevih, pač pa o odbojgarskih športnih dnevih. Odbojko treniram že od malih nog.

Če pa vsak dan treniraš dobro kot jaz, te trenerji lahko opazijo in znajdeš se v odbojgarski reprezentanci. Ko si mlajši, še, žal, ne moreš v odbojki zastopati države, lahko pa regijo, v kateri prebivaš. Vsako leto potekajo reprezentance regijskih tekmovanj. Dekleta stara 13 let ali mlajše imajo možnost regijskih tekmovanj. Seveda je do takega uspeha vloženo veliko časa in še več truda. Potekajo priprave in vsak trening je manj igralk, potem pa se izbor igralk zoža. Po še nekaj treningih sledi tekmovanje. Ker gre le za regijsko tekmovanje, po navadi traja dva do tri dni, ampak letos in lansko leto je zaradi kovida trajalo samo en dan. Dvakrat sem že zastopala koroško in celjsko regijo in obakrat smo z dekleti osvojile prvo mesto. Takrat telefona sploh nisem uporabljala. Na dan tekmovanja sem se zbudila zgodaj, se uredila in odpravila v Kranj, kjer je potekalo tekmovanje. Ob 9. uri zjutraj smo s soigralkami dobile drese in se pripravile za odbojgarsko testiranje. Po testiranju nas je čakalo ogrevanje za prvo tekmo. To smo odigrale odlično in premagale nasprotno ekipo. Takoj je sledila naslednja tekma. Po končani drugi tekmi smo se z zmago uvrstile v polfinale. Do tja smo imele prostega časa na pretek. Namesto da bi prosti čas preživljale s telefonom v roki in vsaka zase, smo pojedle kosilo in se družile v prosti telovadnici. Podrobneje smo se spoznale in se ob pogovarjanju ter igranju namiznega tenisa dobro ujele. Seveda pa ne bi bilo enako zabavno, če na koncu ne bi zlomile mize za namizni tenis. Ker smo naredile že dovolj škode, smo raje vadile za tekmo. Polfinalna tekma, ki je bila hkrati vstopnica za finale, je bila bolj zapletena. Po zelo naporni tekmi smo z rezultatom 2 : 1 premagale štajersko regijo. Veselile smo se uspeha in finala. Tudi pred finalom ni bilo časa za telefon, mislim pa, da nobena niti ni pomislila nanj. Po še eni zapleteni igri smo se veselile prvega mesta. Počutila sem se fantastično, a hkrati utrujeno. Čakala nas je še podelitev in večerja. S soigralkami smo preživljale zadnje skupne trenutke pred odhodom domov. Tega dneva nikoli ne bom pozabila, saj mi vzbuja same prijetne spomine.

Ko sem prišla domov, sem bila tako utrujena, da se s telefonom sploh nisem ubadala. Čakalo pa me je razburljivo jutro zaradi vseh čestitk in fotografij, ki sta jih posneli naši trenerki. No, tako sem preživela dan brez telefona, računalnika ali tablice. Ni bilo slabo!

Iza Koren, 8. a

TUDI BREZ TELEFONA JE ŽIVLJENJE SUPER

Dandanes si ljudje in nasploh mladi težko predstavljamo življenje brez telefona, računalnika ali pa tablice. Postali so del našega vsakdana in pogosto se vprašam, kakšno bi bilo moje življenje, če bi naenkrat ostala brez teh naprav. No, ko razmišljam o tem, se pogosto spomnim na zelo žive sanje, ki sem jih imela lani, kjer se mi je zgodilo ravno to – ostala sem brez mobilnih naprav.

Nekega jutra sem se zbudila kot po navadi, pogledala sem okrog sebe in vse se mi je zdelo normalno. Edino, kar je bilo čudno, je bilo to, da sem se nekako zbudila brez budilke, ki si jo vedno nastavim na svojem telefonu, a nisem pustila, da bi me to zmotilo. Vstala sem iz postelje in se odpravila proti kopalnici. Ko sem prišla nazaj, sem hotela na svojem telefonu pogledati, če mi je kdo poslal kakšno sporočilo. A mojega telefona ni bilo na nočni omarici. Zgrabila me je panika in nisem vedela, kaj sedaj. Hitro sem začela iskati po sobi, a telefona ni bilo nikjer. Postalo me je strah, če sem ga kje izgubila. Kaj bosta rekla mami in ati? Med iskanjem po sobi pa sem doživela še en šok, tudi mojega prenosnika ni bilo nikjer. Sedaj me je začelo zares skrbeti, kaj, če nas je ponoči kdo oropal in vzel vse naše elektronske naprave? Hitro sem stekla v kuhinjo k mami, da bi ji povedala, kaj sem videla. Tam je mama tiho sedela za mizo in pila kavo, bila je čisto mirna. Prišla sem do mize in jo vprašala, ali je ona slučajno kje videla moj telefon in računalnik. Mama mi je namenila čuden pogled in me vprašala, če sem pozabila na hišna pravila. Nisem vedela, o kakšnih pravilih govori. Ko je opazila začudenje na mojem obrazu, mi je povedala, da imamo pri naši hiši že vrsto let pravilo, da z bratom pred 18 letom ne smeva imeti telefona in računalnika. Bila sem čisto šokirana in nisem vedela, kako je to mogoče, saj sem še en dan prej imela svoj telefon in računalnik. Mama je postajala malce jezna ob mojem začudenem pogledu in zato sem raje odšla nazaj v svojo sobo. Še prej pa sem se ustavila v bratovi sobi in tudi on mi je zatrdil enako kot mama. Nisem vedela, kaj se dogaja. Oblekla sem se in se odločila za sprehod. Ker je bila sobota, a ker nisem imela telefona, nisem mogla poslušati glasbe. Vseeno sem šla. Med potjo sem poslušala petje ptic, tihe pogovore sosedov in šelestenje listov pod nogami. Bil je eden najlepših sprehodov v mojem življenju, in res sem uživala. Ko sem prišla domov, me je mama prosila, naj ji pomagam speči pito. Seveda sem ji pomagala. Bilo je prav lepo, skupaj sva pekli in se pogovarjali. Čas je hitro minil, tudi brez telefona.

Popoldne smo z družino odšli k sorodnikom in potem smo se skupaj igrali družabne igre in se veliko pogovarjali. Dan je minil, kot bi mignil. In cel dan sem preživela brez telefona ali računalnika! Veliko sem se naučila o sebi, predvsem sem se naučila to, da nisem odvisna od telefona in da se lahko pogovarjam tudi v živo in čas mine.

Čeprav so to bile le sanje in sem se naslednje jutro zbudila s telefonom na nočni omarici, so me te sanje spodbudile k temu, da večkrat odložim svoj telefon in zares uživam v življenju.

Zoja Zupanc, 8. b

TRESLA SEM SE KOT ŠIBA NA VODI

Lani, ob koncu šolskega leta, smo se z družino odločili, da se bomo odpravili na počitnice v Dubrovnik. Z mlajšima sestrama smo se počitnic zelo veselile, saj še nikoli nismo letele z letalom. Že mesece prej smo se doma veliko pogovarjali, kako se moramo obnašati na letališču in kakšne znamenitosti si bomo ogledali na počitnicah. Vsi smo se že nestrpno veselili in odštevali dneve do odhoda.

Končno je napočil dan, ko smo se zgodaj zjutraj zbudili in odpravili proti Zagrebu na letališče. Med potjo smo bile s sestrama zelo neučakane, a tudi prestrašene, saj ni ravno vsakdanja navada leteti z letalom. Po triurni vožnji smo prispeli na letališče. Odšli smo na check out. Do leta je manjkala samo še kakšna ura ali manj. Strah se je večal in večal. Med čakanjem, da bo ura odbila 11.00 in bo napočil čas, da se usedem v letalo in poletim čez Hrvaško, mi je srce bilo, kot da sem pretekla kilometre, roke so se mi potile. In res so nas kmalu poklicali. Ko sem hodila po tunelu, ki vodi do letala, so se mi noge tresle. Prišli smo v letalo in se posedli na svoje stole. Minilo je nekaj minut, nato pa je sledil govor pilota. Povedali so nam, kaj moramo narediti v primeru strmoglavljenja. Ko sem razmišljala, kaj vse bi se mi lahko zgodilo, mi je skoraj srce padlo v hlače. Ampak najhujši strah in trepet se je šele bližal. Na letalu so se kmalu prižgale lučke in začela so se vrteti kolesca na dnu letala. Začeli smo se premikati vse hitreje in hitreje. Bilo me je strah, zato sem raje kar mižala. Kar naenkrat pa smo vzleteli. Mami mi je rekla, naj odprem uči in pogledam razgled. In res, videla sem vse reke, hiše, hribovja kot majhne pike ali črte. Na koncu sem ugotovila, da je let z letalom nekaj zelo zanimivega in nič strašnega. Ves strah je bil povsem odveč. Na počitnicah sem se imela zelo lepo, in ko je napočil čas za vrnitev, sem se leta veselila. Komaj čakam na ponovno potovanje z letalom, na katerega se bomo, upam, kmalu odpravili.

Iza Rozman, 8. a

LIST IZ DNEVNIKA ŠOLANJA NA DALJAVO

15. januar 2022

Dragi dnevnik!

Naša prva karantena se je začela 2020, ko sem bila v 6. razredu. Za vse je bilo to nekaj čisto novega. Zame je bila ta izkušnja kar dobra, saj sem se spoprijateljila s prijatelji, zato mi ni bilo vsak dan dolgčas kot nekaterim. Prvo jutro sem se zbudila kasneje, ker mi ni bilo treba iti na avtobus. Po bujenju sem si pripravila zajtrk in se oblekla. Začel se je pouk, moj prvi pouk na daljavo. Takrat smo imeli učne ure na Zoomu, potem pa v okolju MS Teams. Začela se je prva ura, zelo je bilo čudno, ker smo se videli preko kamer. Učiteljica je razlagala snov, potem pa smo si iz datotek prepisali snov in jo tudi poslali. S šolskim delom sem bila hitro gotova. Imela sem še cel dan pred sabo, zato smo se s prijateljicami poklicale in se pogovarjale, se peljale s kolesi itd. To se je dogajalo dan za dnem. Tudi novo leto smo preživeli v karanteni. Vsi smo upali, da bo novo leto prineslo več zdravja med nami in da ne bi bili v karanteni. Še kakšna dva ali tri mesece smo bili doma, potem smo pa prišli nazaj v šolo. V šoli smo morali nositi zaščitne maske. Sedaj sem v 8. razredu, ukrepi še vedno veljajo, poleg nošnje mask se moramo še samotestirati. Vsi upamo, da se to čim prej konča.

Nika Pungaršek, 8. b

KAKO SEM DOBIL PSA ...

Že dolgo sem si želel psa, ampak ko sem bil mlajši, ga mami in ata nista hotela kupiti, saj sta menila, da bi bilo z njim preveč dela. Čez nekaj let, ko sem bil že starejši, je oče na spletu videl oglas, da prodajajo pse. Ko je fotografije teh psov videla moja mami, si ga je takoj želela. Naslednji dan smo že sedeli v avtu in se peljali v Vrbo na Gorenjskem. Izbrati smo morali pravega. Odločili smo se za tistega, ki je prvi prišel k nam. Potrebovali smo samo še ime zanj. Nihče ni vedel, katero bi mu pristajalo. Potem je pa moj ata predlagal ime Tipo. Vsi smo se strinjali s predlogom. Na poti domov je bil naš pasji mladiček čisto miren. A je nato doma jokal še nekaj noči.

Psa imamo sedaj že štiri leta. Zelo sem vesel, kadar sem z njim.

Maks Kolarič, 8. a

VSE SE DA, ČE SE HOČE ...

Bilo je konec maja 2020. Takrat smo bili vsi že malo na počitnicah. Razmišljali in hrepeneli smo po poletju, dolgih večerih, morju, bazenu ... Ampak ocene niso padale kar z neba. Ker sem bila pri angleščini med oceno, mi je učiteljica dala možnost zviševanja. Od takrat sem se učila dneve in noči, ker sem si res želela lepo oceno. Do datuma, ko sva se z učiteljico dogovorili, sem se naučila vse. In prišel je tisti dan. Cel dan sem se tresla od strahu. Tako me je bilo strah, da nisem več zdržala. Izmisliła sem si, da me boli glava in se mi vrti. Učiteljica me je takoj poslala domov. Naslednji dan so me vsi sošolci spraševali, ali sem bolje. Prikimala sem, čeprav sem sama pri sebi vedela, da ni bilo prav, kar sem storila. Šla sem do učiteljice in ji vse povedala po pravici. Rekla je, da res ni bilo prav, kar sem storila, ampak da me popolnoma razume. Dogovorili sva se za nov datum. Do takrat sem vso snov še bolje utrdila in povadila. Tudi tisti dan me je bilo zelo strah, ampak sem vedela, da če spet ponovim napako, ne bo nič boljše, ker si bom delo le preložila. Bila sem ocenjena, dobila sem odlično oceno. Po uri sem odšla do učiteljice in se ji lepo zahvalila. Povedala mi je, da vsak v življenju naredi veliko stvari narobe, ampak da se iz tega učimo. Videla sem, da se vse da, če se hoče, in od zdaj naprej ne bom več pustila strahu, da me premaga.

Julija Četina, 8. b

STRAH NA SMUČANJU

Neko soboto smo z družino odšli na smučanje v Italijo. Bil sem zelo vesel, saj je bilo smučišče videti zelo lepo in ogromno. Ko smo prispeli, smo najprej odšli malicat, nato pa smo se odpravili proti smučišču. Od začetka smo se smučali pa krajših in lažjih progah, sčasoma pa smo začeli smučati po vedno strmejših progah. Po treh urah smo imeli premor. Popili smo malo čaja in pojedli okusen obrok. Pol ure kasneje smo se zopet odpravili na proge. Smučali smo se kar nekaj časa po srednje zahtevnih progah, nato pa smo odšli na najtežjo progo. Bil sem zelo vesel, saj se po takšni progi še nisem smučal. Ampak ko sem prišel do proge, pa mi je srce skoraj padlo v hlače. Ko sem zagledal, kako strma je proga, si nisem upal spustiti po njej. Bilo me je najbolj strah na svetu. Ni bilo poti nazaj, moral sem se spustiti in premagati največji strah. Z družinskimi člani smo se lepo in počasi spuščali in pa nekaj minutah smo prišli do konca proge. To je bila najpogumnejša stvar, ki sem jo kadarkoli naredil v svojem življenju.

Denis Hočevár, 8. a

KO SEM POZABILA NA TELEFON ...

Bilo je med poletnimi počitnicami leta 2020. Starša sta mi rekla: »Pojdimo v hribe, zraven pa lahko vzamemo še Lariso.« Tako smo se jutra zbudili ob 7. uri in se podali na izlet. Larisa nas je že čakala pred njeno hišo. Pobrli smo jo in se odpeljali na Veliko planino. Vozili smo se 45 minut. Z Lariso sva bili zelo neučakani. Končno smo prišli na cilj. Bilo je tako vroče, da smo bili v kratkih rokavih in kratkih hlačah. Odpravili smo se na pohod. Najprej smo se peljali z gondolo pol poti, potem pa smo se do vrha vzpenjali z vlečnico. Ko smo prišli do vrha, smo se malo sprehodili naokrog. Pogledat smo šli kravice, ki so bile na paši, kupili smo si tudi domač sir. Šli smo naprej. Prišli smo do gospodarja pastirske koče in smo si vzeli kislo mleko ter ajdove žgance. Jaz sem prvič to jedla. Bilo mi je zelo dobro. Nato smo pot nadaljevali do jame. Presenetilo me je, kako lepa je bila. Odpravili smo se dalje in na poti srečali stojnico s sladoledom. Z Lariso sva si zaželeli en sladoled, saj je bilo zelo vroče. Nato smo odšli na kosilo v planinsko kočo. Privoščili smo si joto in štruklje. Po obedu smo se z vlečnico in gondolo spustili do avta. Med vožnjo sva z Lariso zaspali, saj naju je pohod izčrpal.

Šele doma sem ugotovila, da nisem niti enkrat v celem dnevu pogledala na telefon. Tablice in računalnika pa sploh pogrešala nisem! To je bil najboljši izlet, kar sem jih doživela.

Kaja Mijošek, 8. b

DAN BREZ TELEFONA

Bil je normalen ponedeljkov dan, zjutraj sem se zbudil, se uredil in pripravil na šolo. Preden sem hotel oditi v šolo, sem se spomnil, da sem pozabil vzeti telefon, zato sem stekel v sobo in pogledal, ali sem ga pustil na postelji. Ker nisem hotel zamuditi začetka pouka, sem nehal iskati in odšel v šolo. Po končanem pouku sem se odpravil domov. V stanovanju sem odložil stvari ter začel z iskanjem še enkrat. Pri tem spet nisem imel sreče, zato sem se sprijaznil, da telefona ne bom našel. Odšel sem igrat računalniške igrice. Minila je kakšna ura, potem sem začel pripravljati stvari za trening. Ko sem si pripravil potrebno, me je mami odpeljala na Polzelo. Po treningu me je prišel iskat oče, saj se je vozil iz službe. Čas je hitro mineval, zato sem doma naredil domačo nalogo ter pripravil stvari za naslednji dan. Potem sem se šel stuširat in pogledat film z družino. Ko sem se odpravil spat, sem opazil, da sem imel telefon ves čas pod posteljo.

Jakob Grešak, 8. a

ŠOLA PO MOJIH MERILIH

Velikokrat se sprašujem, kako bi bilo, če bi si lahko otroci izmislili svojo šolo. Šolo, ki bi bila veliko bolj zanimiva, kot je sedaj.

V svoji šoli bi spremenil veliko stvari. Že sam pričetek pouka bi se začel veliko kasneje, npr. ob 10. uri dopoldan. Tako bi lahko imel veliko več časa za pregled športnih novic in dober zajtrk. Vsaka šolska ura bi trajala največ trideset minut. Odmori bi se podaljšali na petnajst minut, ki bi jih izkoristili za igro na igrišču. V šoli bi imeli samo moje najljubše predmete, kot so šport, tehnika, likovna umetnost, glasbena umetnost in geografija. Brez slovenščine in matematike pa tudi v moji sanjski šoli ne bi šlo. Obvezni predmet bi bil tudi računalništvo, ki bi ga izvajal vsak učenec samostojno. Da bi bil pouk bolj sproščen in zabaven, v šoli ne bi obstajale ocene. Prav tako ne bi bilo nobenih preizkusov in domačih nalog. Tako bi lahko bili moji popoldnevi doma prosti za druženje s prijatelji. K šoli bi dodal tudi dobro in veliko restavracijo, kjer bi si učenci izbrali svojo najljubšo hrano. Jaz bi si izbral špagete ali dunajski zrezek s krompirčkom. Vsak dan bi bila na jedilniku velika izbira sladice, kot so čokolade, torte, kolači in vsi okusi sladoleda. Za sprostitev na šoli bi uporabljali olimpijski bazen in veliko telovadnico. Imeli bi na izbiro vse športne rekvizite. Mesečno bi se izvajala športna tekmovanja, kjer bi bil prisoten pri vseh športih, najraje pri košarki. Da bi bilo vse še bolj zanimivo, bi imeli vsako leto štiri šole v naravi. Jesensko, zimsko, pomladno in poletno, ki je meni najljubša. Šole v naravi bi trajale dva tedna, stroške zanje pa bi poravnala šola.

Na žalost se vse to ne more zgoditi, saj ne moremo spreminjati šolskih pravil. Tako se moja sanjska šola lahko zgodi samo v mojih sanjah.

Tristan Božič, 8. b

MOJE NAJSREČNEJŠE LETO

Bil sem star pet let, ko sem prvič šel v šolo. Ko sem bil mlajši, sem si predstavljal šolo kot zabaven, vesel, športen in miren kraj. Preden sem šel v šolo, sem od prijateljev poznal samo Brina Kunstlja in Izo Koren. Živel smo v Šeščah, zato sem se lahko z Brinom in Izo družil večkrat. V šoli sem bil vedno v Brinovi družbi, saj se še nisem z drugimi takoj spoprijateljil. Vendar sem se s časom spoprijateljil z Lovrom Lesjakom. Tudi z Renejem Ramšakom sem se začel pogovarjati in družiti.

V dobrih 4 mesecih sem se pa razumel z vsemi v razredu. Vedno sem sodeloval pri pouku in delal domačo nalogo. Treniral sem nogomet in karate. Sedaj sem pri karateju mojstrski kandidat in imam rjavi pas, ki je pred črnim pasom. Trenutno čakam, da bom star 16 let, da si bom lahko prilastil črni pas. Vendar moraš za črni pas znati zelo težko kato, pri kateri narediš salto.

V šoli je bil moj najljubši predmet šport, in sicer nogomet. Bil sem zelo dober v obrambi. Poleg športa sem rad imel matematiko, saj sem znal hitro računati.

Tudi slovenščina mi je bila zelo všeč, saj sem rad pisal. Takrat je bila moja učiteljica Lea Napotnik. Bila je moja učiteljica do konca 3. razreda.

Emilijo Cestnik, 8. a

KO MI JE SRCE PADLO V HLAČE

Bila je mračna noč, ko sva s prijateljico Tio bili sami doma. Igrali sva se igro Charli, Charli. Nenadoma sva zaslišali krike. Okno se je odprlo. Tia je rekla: »Hitro pojdi zapret okno!« Šla sem zapret okno in si mislila, da je bil po vsej verjetnosti prepih ...

Naenkrat sem opazila, da Tie ni več, ampak nekaj se mi je zdelo drugače. Svoj pogled sem usmerila proti tlorisu in zagledala krvave odtise rok. Šla sem za njimi v strahu, da se je Tii nekaj zgodilo. Odtisi so me vodili do dnevne sobe. Tam sem zagledala Tio na kavču, ki je halucinirala. Slišala sem Tijine krike, ampak je bilo čudno, ker ni odpirala ust. Ti kriki so postajali vse glasnejši. Nenadoma so pojenjali, odzvanjali so v daljavi, zato sem šla za njimi. Nato sem zagledala človeka z nožem in zakritim obrazom. Zraven njega je bila Tia privezana za mizo. Zagledal me je, ampak ni nič rekel. Ko si je šel brisati nož, sem hitro šla do Tie in ji odvezala roke. Skočili sva skozi odprto okno. Kolikor sva zmogli, sva tekli po cesti. Na sredini poti sva zaslišali strele. Ustavili sva se in obrnili nazaj. Tedaj sva zagledali človeka iz hiše. Tio je ustrelil, jaz pa sem v strahu tekla naprej. Tekla sem, a kričati nisem mogla.

Povsem prepotena sem se zbudila v svoji postelji. Tia je ležala na kavču. Olajšano sem izdihnila in si rekla, da bom grozljivke nekaj časa pustila pri miru.

Nina Pungaršek, 8. b

NAJBOLJŠA ROJSTNODNEVNA ZABAVA PRI SOSEDIH

Nekega navadnega dne, ko sem po telefonu iskala rešitve za domačo nalogo, ker je očitno nisem znala, sem prejela povabilo najboljšje prijateljice, v katerem je pisalo: *Brina, vabim te na praznovanje mojega 14. rojstnega dne, ki bo potekalo v telovadnici, kjer treniram tekvondo. S sabo prinesi blazino in odejo, saj bomo tam tudi prespali. Se vidimo!*

Bila sem zelo vesela povabila in presenečena, da bomo prespali v telovadnici, ki je zraven naše hiše. Praktično smo sosedi. Nisem pa vedela, da bo to najboljša rojstnodnevna zabava, ki sem se je kadarkoli udeležila.

Ob 14. uri sem prišla do telovadnice, kjer so me že kot po navadi vsi čakali. Najprej smo si razpakirali svoje stvari, nato pa smo slavljenki dali darila. Ker so tam drugi športniki imeli prej trening, so pustili različne rekvizite, s katerimi smo se mi kasneje zabavali. Na začetku smo skoraj uro in pol igrali nogomet. Bilo je precej zabavno, ker nihče od nas ni bil tako nadarjen nogometaš (razen morda ene prijateljice, ki zelo dobro igra, vendar nihče v šoli tega ne opazi). Potem smo se igrali še druge igre z žogami in baloni. Ko je bil že večer, smo postali utrujeni in lačni, zato smo si naročili pet pic. Po dostavi smo jih začeli jesti kot jamski ljudje.

Po večerji smo bili polni energije, vendar smo se odločili, da se bomo raje igrali namizno igro, da se nam hrana poleže. Kar pa ni bila ravno dobra odločitev, ker se nikomur ni ljubilo samo sedeti in predstavljati figuric. Zato smo nadaljevali z drugimi igrami, ki so bile vsem bolj zanimive.

Ko je bilo že tako pozno, da se ni nič več videlo brez luči, smo se šli loviti po temi. Na začetku smo se veliko zaletavali, kadar pa smo dobili malo boljši nočni vid, je bilo lažje. Iz neznanega razloga nam je bila ta igra zelo všeč, zato smo jo nadgradili. Dodali smo blazine, ki smo jih postavili na določena mesta v telovadnici. Oseba, ki je lovila, je lahko imela svetilko, vendar ni smela teči, ostali pa smo se morali premikati iz ene blazine na drugo, ne da bi bili ulovljeni. Kasneje smo igro poimenovali izboljšana verzija igre granny.

Ko je bila ura okoli ene ponoči, smo si šli pripraviti ležišča, nato pa smo hoteli gledati film, vendar se nikomur ni ljubilo, zato smo se samo pogovarjali. Ob pol dveh, ker nismo mogli zaspati, sem vprašala, ali se želi kdo igrati tarok. Presenečena sem bila, saj so se vsi strinjali. Vzela sem karte, ki sem jih prinesla s sabo ter odšla na drug konec telovadnice odigrati dve partiji. Potem smo se odločili za drugo igro, ki se imenuje osel. Nad to igro smo bili vsi očitno še bolj navdušeni, saj smo jo igrali do pol treh. Šele takrat smo se odločili, da je čas za spanje. Nismo bili najbolj uspešni, saj smo se pogovarjali vsaj do treh, če ne še dlje.

Šele naslednje jutro smo ugotovili, da ni bilo pametno, da smo tako dolgo bedeli. Zbuditi smo se namreč morali ob pol osmih zjutraj, ker je ena od prijateljic morala oditi v Koper. Potem ko je odšla, so nam slavljenkini starši pripeljali kruh, šunko, sir in mi smo si pripravili popečene kruhke. Nato smo počasi začeli pospravljati stvari za odhod, se poslovili in šli vsak svojo pot. Ko sem prišla domov, sem vsem povedala, kako super je bilo. To je bila resnično najboljša rojstnodnevna zabava, ki sem se je kadarkoli udeležila!

Brina Pajer, 8. a

IZMISLILI SMO SI NOVA PRAVILA

Vse se je začelo, ko smo se z družino odločili, da bomo odšli na počitnice v Osilnico. V hotelu je bila internetna povezava prezasedena, zato nismo mogli uporabljati telefonov, tablic in računalnika. Z družino smo odšli pogledat, kaj nam hotel ponuja. Ugotovili smo, da se lahko kopamo, savnamo, igramo tenis, gremo na pohod ali igramo namizni nogomet. Odločili smo se, da bomo najprej odšli igrat tenis, kasneje pa na bazen. Izposodili smo si tenis loparje in žogice ter odšli igrat tenis. Nismo vedeli, kakšna so pravila, zato smo si jih izmislili po svoje. Bilo je zelo zabavno, dokler se nismo utrudili. Potem smo odšli na bazen. Voda v bazenu je bila zelo hladna, zato sem se odločil, da se pogrejem v savni. Ko sem se ogrel, sem še nekajkrat skočil v bazen in se zatem odpravil igrat namizni nogomet z atijem. Zmagal je ati, ampak sem se v igri trudil po svojih najboljših močeh. Po kopanju smo odšli na večerjo. Imeli smo veliko izbire, zato sem si izbral svojo najljubšo jed – čokolino. Utrujeni smo odšli v sobe in hitro zaspali.

Bilo je zelo zabavno. Videl sem, da se lahko imam lepo tudi brez elektronskih naprav. Tega dneva ne bom nikoli pozabil.

Aljaž Krebs, 8. a

DROBTINICE IZ ŠOLSKEGA VSAKDANA

Hodim v šolo kot skoraj vsak otrok. Ni mi ravno zabavno, ampak ko imaš tiste prave prijatelje, je vse drugače. Čeprav se vsak šolski dan ponavlja eden za drugim, ima vsak dan tudi neko novo dogodivščino. In to je moj šolski vsakdan.

Vsak večer preden grem spat, si svojo budilko oziroma telefon nastavim, da mi zazvoni ob šestih zjutraj. Včasih pa kar ob petih, da se imam še čas učiti. Ko se zbudim, na hitro preverim vsa socialna omrežja in odpišem prijateljem.

Čas mineva in mineva, ko opazim, da sem že petnajst minut na telefonu, kar zame ni dobro. Zato vstanem iz postelje, dvignem rolete in odprem okno, saj mi je zjutraj zelo vroče ter potrebujem svež zrak. Nato odidem v drugo nadstropje, kjer si v kopalnici spnem lase, si umijem zobe ter umijem obraz s čistilom in mrzlo vodo. Nato se odpravim v svojo sobo, kjer si obraz namažem s kremo in si oblečem oblačila, ki si jih pripravim že prejšnji večer. Ker sem zjutraj lačna, v kuhinji pojem zajtrk, ki si ga naredim sama. Ko je ura že pol osem, si v predsobi obujem čevlje, še prej pa grem pozdravit svoje sestrice in bratca. Deset do osmih odidem s sestrama na postajo. Tam čakamo pet minut, da pride avtobus po nas. Ko pridem v šolo, se mi začne pouk. Prvi dve uri se vedno zavlačujeta, da se mi že kar spi. A potem vse hitro mine. Po pouku sem v varstvu vozačev, ko nas ob 13. uri avtobus pride iskat. Doma si hitro pospravim sobo, a pogosto zelo zavlačujem, ker sem ponovno na telefonu. Ker mi gre telefon po nekem času že zelo na živce, ga ugasnem in vržem na posteljo ter se osredotočim na delo. Pospravim in hitro naredim domačo nalogo, pri kateri mi gre zelo gladko, a so tudi take, kjer bi najraje pokopala sebe, ker nič ne razumem. Kar naenkrat je že ura pol štiri, ko si pripravim torbo za na trening. Na treninge hodim s Kajo, včasih pelje moja mami, včasih pa njena, zato moram 10 čez četrto popoldan biti pri njej. Trening se nam začne ob pol petih, zato pohitim v garderobo in se preoblečem ter napolnim plastenko. Potem grem v telovadnico, kjer s soigralkami postavimo mrežo, spustimo zaveso in gremo po žoge. Pred treningom nam trener pove, kaj bomo delali, nato pa se začne trening. Ob šestih zvečer grem domov. Zvečer ne delam skoraj nič, saj sem izmučena, ker imamo treninge štirikrat na teden. Včasih se še učim. Pripravim si torbo in oblačila za naslednji dan, se grem stuširat ob devetih zvečer in pojest večerjo. Po napornem dnevu ležem v posteljo. To je moj vsakdanji šolski dan.

Larisa Dobravc, 8. b

PADEC USPEHA V ŠOLI JE POGOSTO POSLEDICA ODVISNOSTI OD ELEKTRIČNIH NAPRAV

Dan brez telefona ali računalnika je za večino današnje mladine znanstvena fantastika – vsi najstniki imajo svoj telefon ali računalnik. Nekateri mislijo, da brez ne morejo zdržati enega dneva. Tudi jaz sem mislil tako, dokler nisem v šoli dobil slabe ocene. Starši so mi vzeli telefon in računalnik. Padeč uspeha v šoli je pogosto posledica odvisnosti od električnih naprav, zato sem moral »preživeti« en dan brez njiju.

Ko sem se zbudil, sem najprej pojedel zajtrk. Nato sem hotel prižgati računalnik, vendar sem se spomnil, da ga ne morem. Le kaj bi zdaj počel? Najprej sem se šel igrat s svojim mačkom. Z njim sem se igral le 15 minut, vendar se mi je zdelo, kot da bi se igral eno uro. Nisem mogel verjeti. Včasih je bilo ravno obratno. Sem res tako odvisen od elektronskih naprav? Po igri z mačkom sem se šel peljat s kolesom do jezera. Prvič sem šel ven po celem tednu – prej sem se le učil in bil na računalniku ter telefonu. Ko sem prišel tja, je bilo jezero polno labodov. Hotel sem jih nahraniti, vendar nisem imel kruha. Toda mimo je prišel prijazen oskrbnik s polno vrečo koruze. Pustil mi je, da sem z njo nahranil labode. Ko sva jih nahranila, sem se lepo zahvalil in vprašal, ali smemo labode hraniti s kruhom. Rekel je, da smemo, vendar le s kakšnim koščkom, saj kruh ni primeren zanje. Malo sem se počutil krivega, saj smo nekaj časa nazaj z družino labodom nadrobili celo štruco kruha. Toda tega raje nisem povedal. Nato sem se odpravil domov.

Moja teta je pripravljala kosilo. Golaž je že skuhala, zato je začela delati palačinke. Ker nisem imel ničesar za početi, sem ji pomagal. Zelo je bila vesela, saj ji že dolgo nisem pomagal pri peki. Ko sva jih dokončala, sem predlagal, da zraven daja še smetano z naribanimi jabolki. Ko so člani družine poskusili moje palačinke, so bili navdušeni. Zaradi električnih naprav sem pozabil tudi na občutek za okus hrane. Še nikoli nisem bil tako razočaran nad samim sabo. Po kosilu sem se šel igrat s prijatelji. Zelo so se me razveselili in me vprašali, če še sploh živim, saj me ni bilo zunaj zelo dolgo časa. Igrali smo nogomet in skrivalnice. Igrali smo se eno uro, potem pa mi je postalo dolgčas. Čudno, še nikoli prej mi ni postalo dolgčas pri igri s prijatelji. Hja, le zakaj? Res sem preveč na računalniku!

Po igri s prijatelji sem odšel domov. Spoznal sem, da sem veliko, veliko preveč na računalniku in telefonu. Zato sem se odločil za spremembe. In ne, nisem nehal uporabljati računalnika, saj nisem »nor«, vendar sem le zmanjšal uporabo in zraven počel še kaj drugega. Nato sem se zahvalil mami in očetu, saj, če mi ne bi vzela računalnika in telefona, bi še vedno bil odvisen. Toda na srečo nisem več.

Lovro Lesjak, 8. a

DROBEC IZ DNEVNIKA ŠOLANJA NA DALJAVO

Šolanje na daljavo mi je bilo kot večini mojih sošolcev boljše kot »navadna« šola. Ampak, da mi je ostalo čim več od tega zanimivega dogodka v spominu, sem večino časa pisal dnevnik dogodkov, ki so se zgodili. En dan sem vanj zapisal:

Dragi dnevnik!

Današnji dan se je začel kot večina ostalih med karanteno. Zbudil sem se okoli 7.30 in opravil jutranjo rutino. Potem je sledila prva ura pouka – matematika. Prižgal sem računalnik in se vpisal v aplikacijo Microsoft-Teams. Skoraj sem pozabil na konferenco, ampak so me sošolci opomnili nanjo. Ker se je ura začela nekoliko predčasno, nisem razumel nekaj snovi. Ampak sem se po uri glede nerazumljive snovi pozanimal pri učiteljici. Po konferenci smo se s prijatelji odločili, da bomo nalogo naredili skupaj. Šli so v skupni klic in jo končali še pred naslednjo konferenco. Naprej so sledile še ure slovenščine, angleščine in zgodovine. Zadnjo uro smo imeli tehniko, kjer smo dobili navodilo, da sestavimo izdelek iz lesa po izbiri. S prijateljem sva se odločila, da bova skupaj odšla nabrat material za najina izdelka. On se je odločil, da bo izdelal malo posteljo, jaz pa splav. Odpravila sva se po poti ob Savinji in naletela na kup lesa, sva ga uporabila za najina izdelka. Nabrala sva nekaj kosov in se odpravil vsak k svojemu domu. Ko sem prišel domov, je bil že čas za kosilo, potem pa sem se lotil dela. Najprej sem kose lesa narezal na približno 10 centimetrov dolžine, nato sem ga sestavil oziroma zlepil in nanj prilepil še stolček z ribiško palico. Fotografiral sem narejeno ga in poslal učiteljici.

Bil je že skoraj večer, zato sem pojedel večerjo, se stuširal in se odpravil spat. Zopet sem preživel lep dan. Adijo, dnevnik! Zopet se ti oglasim jutri.

Aidan Ermenc, 8. a

IZ TEH IZKUŠENJ SEM SE NAUČILA MARSIKAJ

Imela sem že veliko izkušenj s psi. Nekatere od teh so dobre, nekatere nekoliko slabše. Izkušnje, o katerih bom pripovedovala, so med slabšimi.

V sosednji ulici se je dostikrat sprehajal pes. Bil je velik in mogočen, zato me je bilo velikokrat strah hoditi po tej določeni poti. Čeprav je bil navzven strašen, so tamkajšnji prebivalci menili, da je pes neškodljiv in pravzaprav zelo ljubezniv. Malo sem si oddahnila, ampak sem se mu vseeno skušala izogniti. Nekega popoldneva pa se mi je ravno ta prikazal pred očmi. S kolesom sem se odpravila proti telovadnici, kjer me je čakal brat. Storila sem, kar sem morala.

Brž sem se odpravila proti hiši. Bilo je precej vroče, zato sem krenila domov po bližnjici. Zaradi hitrosti sem psa spregledala in se vanj skoraj zaletela. V trenutku soočenja sem obstala od strahu. Hitro sem obrnila kolo, se nanj usedla in se nemudoma spravila proti hiši. Domov sem prišla povsem bleda. Vendar to ni edini dogodek, v katerega je vključen ta pes. Z mamó sva se sprehajali, ko se je nenadoma prikazal. Stal je in naju le gledal. Seveda nisva poti nadaljevali, kot sva si zamislili, ampak sva se obrnili in se hitro odpravili domov po varnejši poti. Ta pes pa ni edini, s katerim sem imela napeto izkušnjo. Blizu nas se potika črn kosmatinec imenovan Piki. Velikokrat noče škodovati, je le radoveden. Hodila sem do prijateljice, ki stanuje v bližini Pikija. Videla sem ga, kako se potika naokoli ter se zagnala nazaj proti domu. Bilo me strah, saj sem bila sama in ga še nikoli prej nisem videla. Kljub najinemu ponesrečenemu srečanju, se s Pikijem srečujeva vsakodnevno, in to brez težav. Pripetil pa se mi je še en dogodek, ki je izmed teh treh najhujši. S sosedo sva se sprehajali po ulici. Kar naenkrat se je ustavila in mi povedala, da vidi sosedovega psa. Ker je bilo zunaj že temno, nisem videla, da je v najini bližini. Bil je gromozanska nemška doga, zato sva se iz varnostnih razlogov raje umaknili. Začeli sva teči. Odhiteli sva do njene hiše, kjer sta bila njena starša. Preden sva prišli do hiše, sva opazili, da nama sledi. Tekli sva, kot še nikoli prej v najinih življenjih. Bili sva že skoraj v hiši, ko si je premislil in začel »loviti« sosedini mlajši sestri. Ker sta bili za nekaj centimetrov nižji od njega, je bilo še toliko bolj strašljivo. Čez nekaj trenutkov je prišla lastnica. Ni se opravičila za nastalo škodo, saj to ni bil prvi primer, ko se je psu »zmešalo« in bi ostali že morali biti navajeni. Zdaj se s sosedo samo še smejiva, ko pomisli na takšne reči.

Iz teh izkušenj sem se naučila marsikatero stvar. Sicer sem rada v bližini psov, se pa raje izognem tistim, ki so meni nepoznani.

Asja Bukovnik, 8. a

DAN V MOJI SANJSKI ŠOLI

»Ajda, pohiti!« Prijateljica Julija me je priganjala, ko sva od avtobusne postaje tekli proti šoli. Zamujali sva, kar se redko zgodi. Zamudili sva najin običajni vlak in morali sva na avtobus, ki je peljal pozneje. Na vogalu sva se skoraj zaleteli v sošolko Zojo. Zadihana je vprašala: »A vidve tudi?« Pokimali sva. Tudi ona je zamujala. Ni se nam bilo treba preobuti ali kaj podobnega, saj smo bili v šoli lahko obuti.

Planile smo v razred in vse naenkrat zadihano izstrelile opravičilo: »Oprostite gospa Putnik!« Samo pokimala nam je in nam nakazala, naj sedemo. Ubogale smo. Nismo zamujale veliko, le nekaj minut, pa vendar smo imele srečo, da imamo prvo uro ravno gospo Putnik. Z njo smo bile v še posebej dobrih odnosih. Pa saj smo se razumele tudi z drugimi učitelji. Na naši šoli je bilo pač tako. Popolna šola.

Z Julijo in Zojo smo bile v šoli skoraj neločljive. Največ smo se družile druga z drugo, ampak smo na šoli imele še veliko drugih prijateljev. Nič osamljenosti, zafrkavanja, nesramnih pogledov in prstov, ki kažejo nate med šepetom izmišljenih ter nesramnih tračev o tebi. Tega si ne želi nihče, pa vendar nimajo vsi te sreče. Tudi v šoli mi je šlo dobro. Pravzaprav odlično. Imela sem odlične ocene in bila v dobrih odnosih z učitelji. Kot sem rekla, hodila sem na popolno šolo. Imela je veliko prednosti, o katerih lahko otroci iz drugih šol le sanjajo. Šola je zelo organizirana. Enkrat na dva mesca smo imeli vsaj en športni, naravoslovni ali tehniški dan. Med počitnicami nikoli nismo imeli obveznega domačega dela ali učenja in en teden po vsakih počitnicah ni bilo ocenjevanj. Pisna ocenjevanja so bila enakomerno razporejena čez leto, prav tako ustna. Za slednja smo si lahko izbirali datume. Pri vsakem predmetu smo enkrat v vsakem ocenjevalnem obdobju šli v računalniško učilnico in pouk tisti dan izvajali v elektronski obliki. Pouk se je začel ob osmih zjutraj. Vsak dan smo imeli največ pet ur rednega pouka, izbirni predmeti pa so bili vedno šesto uro. Interesne dejavnosti so se razporejale sedmo uro. Predura ni bila nikoli obvezna, razen dopolnilni pouk ali če si dogovorjen z učiteljico, si pa lahko prišel prostovoljno. Imeli smo ogromno knjižnico, z razdelki za prvo, drugo in tretje triletje. V vsakem razdelku pa so bili še manjši razdelki. Eden za učno literaturo in drug za ostale knjige ter romane. Med razdelki so bili udobni majhni stolčki in blazine za branje, v kotu pa več miz in stolov za delo in domačo nalogo. V sklopu športnega učnega načrta je bilo tudi plavanje, za to pa smo imeli notranji in zunanji bazen. In da ne pozabim na kosila. Hrana je odlična. Vsak dan si izbereš, kar hočeš oz. kar je na voljo.

Imamo juhe, solate, omake, glavne jedi in priloge, pa hitro hrano ter pice in tudi sendviče, od pijače pa sokove, gazirane pijače, čaj in vodo. Celotna šola je bila čista in urejena. Posestvo je bilo ograjeno s približno tri metre visokimi zidovi in je zavzemalo glavni objekt z učilnicami, kabineti in pisarnami ter jedilnico, ki je bil z ozkim hodnikom povezan s telovadnico, v kateri so bili igrišče s košarkarskimi koši, luknjami za postavitve odbojbarske mreže in goli, fitnes in garderobe.

Zunaj je bil športni park s tekaško stezo, s tremi malimi betonskimi igrišči za košarko, odbojko in nogomet, z enim velikim nogometnim igriščem s travo in še igriščem za odbojko na mivki. Zraven je bilo tudi posebej ograjeno malo igrišče za prvo triletje in varstvo po pouku. Takoj za glavnimi vrati je sledilo parkirišče in kolesarnica. Med vsemi objekti so vodile povezane tlakovane potke, ki so se združile v osrednjem parku. Tam so bile klopi, vodna fontana, drevesa, grmičevja in rože. Glavna vrata na posestvo so bila malo staromodna in sicer iz črno obarvanega železa. Odprta so bila ves dan, od petih zjutraj, pa do osmih zvečer. Varovala sta jih dva varnostnika, drugače pa so bile po vseh objektih in posestvu razporejene video nadzorne kamere. Zunaj obzidja je tekla glavna cesta. Ob pločniku je bila šolska avtobusna postaja, nekaj ulic naprej pa še javna železniška in ...

Škripajoči zvok avtobusne zavore me je predramil iz sanjarjenja. Izstopila sem iz tega starega in umazanega šolskega avtobusa. Zagledala sem polomljeno avtobusno postajo in ceneno kovinsko ograjo šolskega posestva. No, temu ravno ne bi mogli reči posestvo. Bilo je veliko manjše. Zakorakala sem v šolo in skušala prezreti smrad. Vrnila sem se v to grdo, staro šolo, z grozno hrano in uničeno lastnino. Nazaj v male učilnice in k tečnim učiteljem. Razmišljala sem o dejstvu, da se bom že naslednji odmor v osamljeni straniščni kabini skrivala pred zafrkavanjem, nesramnimi in obtožujočimi pogledi, pred prsti, ki kažejo name in pred šepetom nesramnih izmišljotin o meni. Sedela bom na pokrovu straniščne školjke, ki ne požira, zaprla oči in domišljiji pustila prosto pot.

Ajda Majer, 8. b

KO MI JE SRCE PADLO V HLAČE

Bile so čudovite poletne počitnice. Ravno smo se z družino vrnili s počitnic na morju. Prijateljica Naja me je povabila, da skupaj praznujemo njen rojstni dan. Pri njej naj bi ostala le dva dni, nato pa sta se ta dneva podaljšala v štiri. Midve seveda nisva imeli prav nič proti, saj sva zmeraj našli način, kako se neizmerno zabavati. Pred dnevom, ko sem odšla domov, pa se je ponoči zgodilo nekaj nepričakovanega.

Celoten dan je potekal naravnost čudovito, kot seveda vsi ostali. Po deveti uri zvečer pa se je pričela grozna nevihta. Strele so udarjale, grmelo je, pihalo in deževalo, kot že dolgo poprej ni. Ko sva si ravno umili zobe in je zadnja stopila izpod tuša, so naenkrat ugasnile vse luči. Prestrašili sva se, a sva hitro poiskali svetilko. S to sva odšli v zgornje nadstropje, k Najini mami. Zame je bilo hoditi po njihovih zavitih stopnicah pravi izziv že v svetlobi.

In mislim, da si lahko vsi predstavljamo, kako sem se spotikala v popolni temi, ko sem poskušala slediti stopnicam le z drobnim snopom žarkov, ki so prihajali iz svetilke. Zdelo se mi je, kot da sem se ravnokar povzpela na najvišji vrh sveta, ko sva prispeli v dnevno sobo. Njena mama je že nejevoljno prižigala sveče, saj jo je neprijeten dogodek zmotil med gledanjem televizije. Odpravila se je spat, zato sva tudi z Najo odšli nazaj v spodnje nadstropje v njeno sobo. Tam nisva vedeli, kaj bi počeli, in seveda, pametni, kot pač sva, sva se odločili, da bova prav v tistem trenutku, nekaj čez enajsto ponoči, pletli zapestnice. Tako sva se znašli stoje ob njeni mizi, glavi sva imeli staknjeni skupaj, z rokami pa sva zaradi drobne svetilke pletli tako blizu, da sva si skoraj prepletli prste.

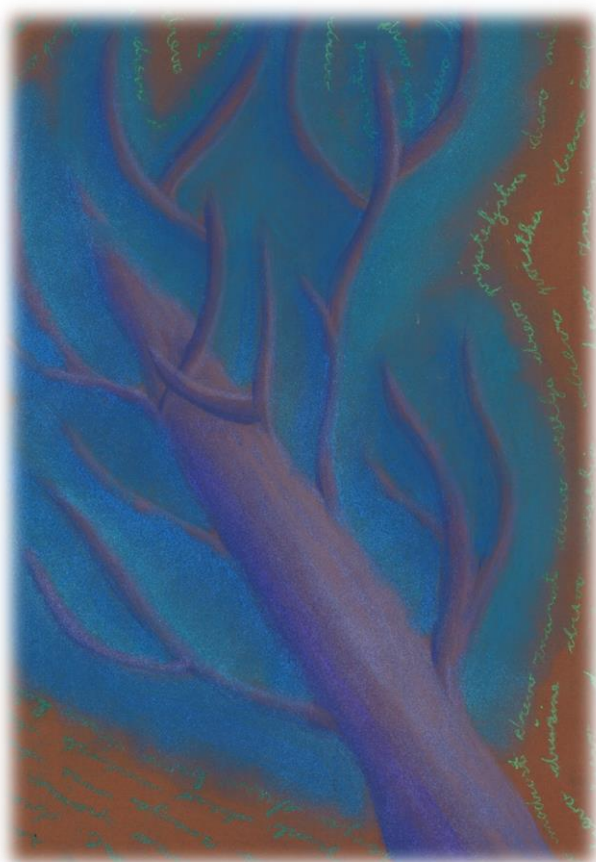
Obe zbrani, pod njenim oknom, se ozirava le na zapestnice in pleteva v popolni tišini. Nato pa zaslišiva pridušen, rahel zvok: »Naja! Naja!« Istočasno se spogledava, da se prepričava, da to slišiva obe in da niso le prisluhi. Malo počakava v tišini, da bi ugotovili, od kod prihaja ta glas. Čez nekaj časa ugotoviva, da lahko zvok prihaja le še od zunaj. Naja je prišla zaveso in me pogledala, da vidi, ali je res dobra ideja, da pogledava ven. Pokimala sem ji, še zadnjič sva se spogledali, nato pa sva obe uprli pogled v okno z zagrnenimi zavesami. Prestrašeni globoko vdihneva, nato pa zaveso odgrne. Naenkrat zagledava strašno postavo, z obrazom, prslonjenim k oknu in rokami oklenjenimi okoli oči, da bi v dežju in temi videl notri, oči pa je imel široko razprte. Bila sem tako blizu okna, da naju je med obrazi ločilo le steklo. V trenutku, ko je Naja odgrnila zaveso, mi je srce padlo v hlače, in sem v strahu odskočila nazaj, stran od okna. To sem seveda storila brez razmišljanja, saj sem dobro vedela, da je za mano na tleh blazina, na kateri sem spala, za to, pa malo višje, še Najina postelja. V odskoku sem se spotaknila ob blazino in padla s hrbtom nazaj, prav na rob postelje. V šoku, strahu in hkrati smehu sem počasi vstala. Med mojim padcem je namreč Naja dejala: »O, pa saj to je moj dedek!« Pogledali sva skozi okno in opazili njenega dedka, kako je tudi on kar pokal od smeha. Pogledali sva ga začudeno, kaj počne pred njenim oknom ob takšni uri in še bolj pomembno, takšni nevihti. Njegovo pojasnilo je bilo, da je prišel pogledat, kako sva.

Z Najo sva, še vedno precej pretreseni od strašljivega dogodka, ob nekaj po polnoči, kljub vsemu trudu zadnjih nekaj ur, komaj zaspali. Takrat sem doživela cel vrtiljak občutkov, midve pa še do danes nisva izvedeli resnega razloga, zakaj sva bili deležni tega precej neprijetnega obiska.

Marjeta Povše, 8. a

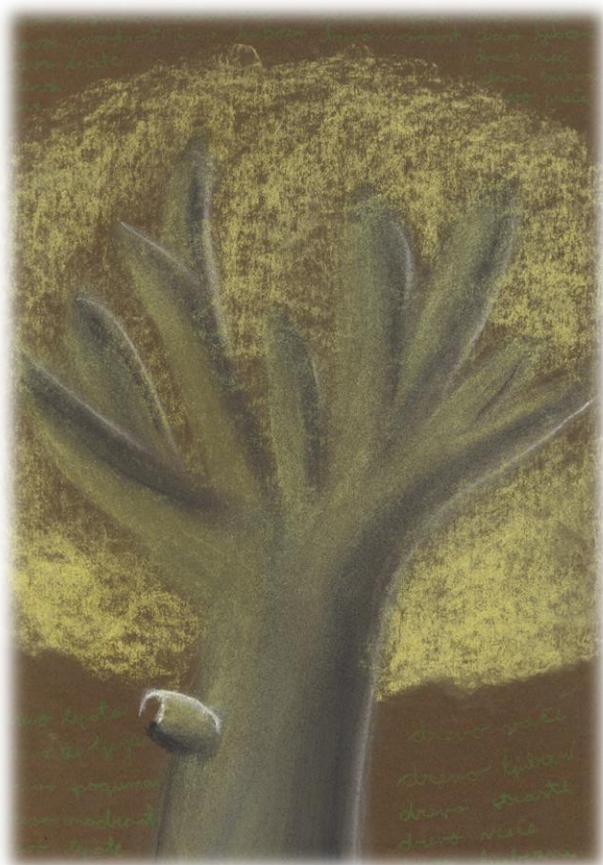
Tia Safran, 8. b

Ana Jan, 8. a

Kaja Mijošek, 8. b

Lara Kočnik, 8. a

BLED SPOMIN

Se še spomniš najinih nesmiselnih
poskusov?

Ali najinih neumnih laži?

In kako si me poljubil pod tistim
cvetočim drevesom,
pod zvezdami, da so vsi videli,
Da, to je najina usoda.

Kaj pa mi preostane danes,
ko nisva več na isti poti?

Kaj pa mi preostane danes,
ko te ni zraven mene?

Kaj mi preostane,
ko te ni več, da bi me pospremil?

Kaj mi preostane zdaj,
ko ni več naju?

Povem ti,
ostane mi en velik nič.

Ostane bolečina.

Ostane tišina.

Ostane bled spomin.

IN TAKO DALJE

Ko sem te prvič zagledala za mizo tistega bara,
si nisem mislila,

da bo moje srce dobilo brazgotino.

Še vedno se spominjam,
kako sva se peljala v tvojem avtu.

In od tistega dne dalje sem vedela,
da ne bom nikoli sama.

In ko si me poljubil pod polno Luno,
sem se počutila kot v kakšni romantični risanki.

A potem je bilo vedno »ljubim te« in tako dalje,
sedaj pa ti več ne morem verjeti,
moje srce se je zdrobilo v milijon koščkov,
mislila sem, da me ljubiš ...

Danes sem vsa sama v tem krutem svetu
in ti nisi več moj gospodar.

Upam, da slišiš moje krike,
ki pljuskajo skozi tišino in mir.

Nisem več na tvojem seznamu!

Ne verjamem besedi iz tvojih ust,
a me je strah to povedati naglas.

Nočem se izgubiti v tej brezglavi množici,
zato je zame težko.

Neža Ravnak, 9. a

Neža Ravnak, 9. a

Lucy Brinovec, 9. b

OPTIMIZEM

Kadar je tvoje življenje težko,
se smej do konca,
ker le nasmeh je tvoja enosmerna karta,
ki polepšala bo tvoj (vsak)dan.

Vem, da včasih je težko živeti,
a verjemi, da svet *te potrebuje*,
ne glede na tvoje napake –
samo poglej na svetlo stran,
tegobe in probleme z dobro voljo vrzi stran.

Imaš mene,
zato ne skrbi,
imaš *mojo pomoč!*
Pri boju za svobodo le v dvoje
narediva plan!

SONČNI ZAHOD

in ko sonce zaide
vse kar si želim si ti
ko rečem to mislim

tvoja lepota
tvoja bolečina
brazgotine ki se še niso zacelile
in stvari ki bi jih delil pa jih ne moreš

tvoja travma
tvoja ranljivost
tvoj upi in tvoj nasmeh

lahko bi bila kar si želim
v tem krutem svetu
a vedno bi si želela biti tvoja

Neža Ravnak, 9. a

Lea Prodanović, 9. b

TO SEM JAZ

Sem Sara. Mislim, da sem vestna, delavna, pozorna, čuteča, ljubeča ... Predana sem vsakemu delu in izzivu. Vložim ogromno energije, časa in truda, tako v šoli, glasbeni šoli in v lastnem ustvarjanju sladic ter voščilnic. Vsako skladbo, ki se jo naučim, z veseljem zaigram svojim bližnjim in znancem. Vem, da komaj čakajo mojo novo izvedbo skladbe. Na potovanjih vedno razmišljam o svojih prijateljih in jim skušam pričarati del potovanja, z majhnim spominkom, saj želim, da bodo vedeli, da vedno mislim nanje. Ob praznikih, rojstnodnevnih praznovanjih ali pa samo zato, ker so, z voščilnico ali sladico, ki ju ustvarim sama, izzovem nasmeh vsakogar, ki ga obdarim. Slabo voljo in žalost, morda tudi občutek nesprejetja, skušam odpraviti z lepo mislijo in dejanjem. Nekomu se zdi samoumevno, da v trgovini kupi voščilnico ali tortico, jaz pa želim z delčkom sebe izraziti spoštovanje do osebe, za katero ustvarjam. Ob pisanju Mojega pečata sem se spomnila tudi misli Maye Angelou: »Naučila sem se, da bodo ljudje pozabili, kar ste rekli, ljudje bodo pozabili, kaj ste naredili, vendar ljudje nikoli ne bodo pozabili, kako so se zaradi vas počutili.« Ta misel je moje vodilo.

Sara Vučajnk, 9. b

MOJ ODTIS

Sem Tamara in želim si postati učiteljica plesa. Zakaj ples? S plesom se pomirim. Ko plešem, se počutim umirjeno, veselo in uživam v gibanju. Uživam v vsakem gibu, ki ga naredim. Tudi ostali opazijo, da imam čut za ples. In res bi se rada še naprej ukvarjala s plesom in gibanjem. Ljudje tudi hitro opazijo mojo prijaznost, spoštljivost, predvsem pa moj nasmeh, ki je nalezljiv. Rada sem v družbi otrok, najraje se posvečam dojenčkom. Uspešna sem predvsem na glasbenem, igralskem in likovnem področju.

Res si želim, da bi me ljudje prepoznali po talentu. In rada bi pustila velik pečat v njihovih srcih.

Tamara Farčnik, 9. a

MOJA ZAPUŠČINA

V življenjih različnih ljudi igram različne vloge. Sem sestra, hči, prijateljica, sošolka ... Želim, da bi si me družina, prijatelji, znanci zapomnili kot prijazno, vztrajno, pametno, zabavno ... Nekateri od njih pravijo, da bi mi pripisali nekaj lastnosti te vrste. A hkrati želim na svetu zapustiti tudi zapuščino, po kateri si me bodo zapomnili tudi ljudje v širšem krogu. Moj pečat bi najverjetneje bil povezan z mojimi hobiji. Najverjetneje z risanjem, saj je hobi, v katerem se najbolj najdem, kjer se lahko preprosto prepustim, nihče mi ne govori, kako naj nekaj delam, sem svobodna. Rada bi, da bi ljudje ob pogledu name videli tisto, kar imam najraje, ne samo ko me bolje spoznajo. Upam, da se bodo našli ljudje, ki bodo nekoč pogledali na steno, okrašeno z delom mojih rok, in se me spomnili.

Lucy Brinovec, 9. b

MOJA SLED

Želim postati odličen igralec borilnih veščin Fudoshin kluba. Ljudje pri meni opazijo, da sem hiter, spreten in poskočen. Uspešen sem pri delu z lasmi in želim si postati frizer, zato se bom vpisal na šolo za frizerje. Želim si, da bi ljudje videli, kako obvladam poklic frizerja in da bi se jim to vtisnilo v spomin. Treninge borilnih veščin imam 5-krat na teden. Izvajajo se v Gotovljah. Udeležujem se tudi tekem. Tam se pomerim v ju-jitsu borbah, prikazu tehnik, duo sistemu in newazi. Bil sem že na veliko tekmah in dosegel lepe uspehe. Želim si, da bi se me ljudje zapomnili po tem, da sem športnik in da znam urejati lase.

Luka Drofenik, 9. a

JAZ V SVETU

Moje ime je Ajda. Za svoj poklic se še nisem čisto odločila, saj se mi zdi še prezgodaj, da bi vedela, kaj želim početi celo svoje življenje. Odločam se med kar nekaj poklici. Moja dve glavni izbiri sta kirurginja in odvetnica. Mislim si, da ljudje na meni kaj kmalu opazijo, da rada pomagam, se zabavam in preživim svoj prosti čas s stvarmi, ki me razveseljujejo. Če me spoznajo še malo bolje, ugotovijo, da hočem imeti vse popolnoma urejeno, čeprav sem včasih zaradi svojega hitenja lahko tudi zelo nenatančna. Uspešna sem tudi na področju glasbe, saj že sedem let obiskujem glasbeno šolo v Žalcu. Rada berem fantazijske knjige in preživljam čas s svojimi prijatelji, te stvari me osrečujejo. Želim si, da bi se me ljudje spomnili po trudu, prijatelji pa po zvestobi.

Ajda Omladič, 9. b

ŽELIM SI ...

Starši so mi naredili ime Aljaž. Star sem 14 let. Živim v Šempetru v štiričlanski družini. Menim, da sem tekmovalen, rad prevzamem iniciativo, pomagam ter sem zelo prijazna in vsem dostopna oseba. V prostem času trikrat na teden obiskujem trening košarke na Vranskem. Se pa veliko posvečam hitrostnemu sestavljanju rubikovih kock in se udeležujem tekmovanj po Sloveniji in v naših sosednjih državah.

Želim si, da bi v prihodnosti izumil kaj novega, pomagal ljudem pri kakšni čisto vsakdanji težavi, kot je iskanje recepta na spletu, tako da bi ustvaril program, ki bi hitro našel najbolje ocenjen recept. Seveda pa si želim, da bi se me ljudje spominjali po tem, kakšna oseba sem bil in kaj sem počel.

Aljaž Kolšek, 9. a

PUŠČAM SLEDI

Moje ime je Blažka Krebs in rada bi postala računovodja. Sem zelo organizirana oseba, rada imam živali in otroke. Mislim, da to tudi drugi najbolj opazijo. Trenutno sem trenerka plezalne skupine. V tej vlogi sem tudi uspešna. Zelo sem zadovoljna s tem, kar počnem in tudi uživam pri tem delu. Verjamem, da imamo vsi neke cilje, ki bi jih radi dosegli. Trudimo se vsak na svoj način, da bi prišli do njih. A nihče ne ve, kam ga bo življenjska pot odnesla. Tako se tudi jaz prepuščam usodi. Trudim pa se, da bi dosegla svoj cilj življenju.

Blažka Krebs, 9. a

ŽELJE

Nihče si ne želi umreti, ne da bi si ga kdorkoli zapomnil. Vsi si želimo, da bi se nas po nečem zapomnili. Jaz sem trenutno samo učenka osnovne šole. Po končani splošni gimnaziji se bom šolala na pravno fakulteto, saj je moja največja želja postati tožilka ali sodnica. Večina ljudi na meni opazi, da sem zelo zgovorna. Po cele dneve bi lahko govorila o stvareh, ki me zanimajo. Opazijo tudi, da sem zelo organizirana in trmasta. Ne želim si, da bi si me ljudje zapomnili po slabih lastnostih, temveč po tem, da sem jim bila v pomoč, prijazna in pravična.

Cilj mojega življenja je, da se me bodo ljudje spominjali po dobroti in pravičnosti v pravu, saj želim postati pravnica.

Upam, da mi bo v življenju uspelo uresničiti vse, kar imam v načrtu.

Sara Krivec Britvič, 9. a

MOJA ZAPUŠČINA

Sem Janja Košec, stara sem 14 let. Želim si postati veterinarka, ker bi rada pomagala bolnim in poškodovanim živalim ter jih ustrezno zdravila. Mislim, da imam smisel za delo z živalmi in ustrezen odnos do njih. Ljudem bi lahko pomagala na področju zdravstvene nege živali in prehrane. Drugi pri meni opazijo predvsem, da sem natančna in zanesljiva, kar bi mi lahko pomagalo pri delu. Veseli me vse, kar je povezano z naravo in živalmi. Ta poklic mi je všeč, ker je zelo nepredvidljiv in natančen. Znam biti potrpežljiva, kar je zelo pomembno, saj so živali lahko nepredvidljive. Lastnikom bi lahko svetovala o pravilnem ravnanju do živali. Želim si, da bi bil moj pečat to, da bi se me ljudje zapomnili po delu.

Janja Košec, 9. b

MOJ PEČAT

Sem Jakob Resnik in si želim postati legalni heker.

Zelo rad pripovedujem šale, sem prijazen in tudi marljiv. Mislim, da te lastnosti vidijo vsi, ki me dobro poznajo. Trenutno se učim programiranja in pri tem sem tudi kar uspešen. Zelo sem zadovoljen s tem delom, ki se ga učim, in upam, da bom pri tem uspešen. Seveda nikoli ne vemo, kaj se bo v prihodnje zgodilo. Zato se prepuščam svoji usodi. Tudi jaz si želim, da se me ljudje zapomnijo po mojem smislu za humor. Se pa trudim, da bi dosegel vse svoje cilje.

Jakob Resnik, 9. a

ŽELIM SI ...

Moje ime je Maja Ocvirk. Nekoč bi si želela postati višja medicinska sestra. Zelo me veseli, da lahko ljudem pomagam, jim svetujem in poslušam.

Ljudje, ki me spoznajo, hitro ugotovijo, da znam biti trmasta in vztrajna. Rada imam, da vem, kaj se dogaja okoli mene, da vem, kaj si ljudje želijo in mislijo v določeni situaciji. Ne maram pa, da se z osebo ne morem pogovoriti. Želim si, da bi ustvarila nekaj, kar bi pomagalo ljudem.

Maja Ocvirk, 9. b

MOJE POSLANSTVO JE PLES

Sem Aleša Verdev, hči, sestra, prijateljica ter plesalka. Zelo rada se družim in imam veliko prijateljev. Veliko ljudi pri meni opazi, da sem zelo vztrajna in trmasta, ko si zastavim nek cilj, me nič ne more ustaviti. Že od majhnih nog si želim postati plesalka in kozmetičarka. V svojem prostem času zelo rada plešem. Ples me sprošča in razveseljuje. Želim si uspešno končati osnovno šolo in se vpisati na srednjo kozmetično šolo v Celju. Že sedaj rada ličim svoje prijateljice in sebe. Zelo rada pa tudi manikiram nohte ter urejam svoje obrvi. Želim si, da se me ljudje spominjajo kot uspešno plesalko in lastnico svoje plesne šole.

Aleša Verdev, 9. b

V REFORMACIJI SMO DOBILI SVOJ KNJIŽNI JEZIK. KAKŠEN PA JE MOJ JEZIK DANES?

Na dan reformacije se poklonimo našim reformatorjem in obudimo spomin na pomen njihovih idej in del za obstoj in prihodnost našega slovenskega jezika.

Tega se bom dotaknila v svojem razmišljanju in »pogledala« tudi na današnjo rabo jezika in moj odnos do materinščine.

Reformacija je bilo versko, kulturno in politično gibanje v 16. stoletju. Cilj je bil preureditev Cerkve. Njen začetnik, nemški menih Martin Luther, je bil kritičen do nekaterih stvari v Cerkvi, zlasti odpustkov in bogastva. Skupaj z ostalimi somišljeniki je poudarjal, da se je treba vrniti k viru vere, ki je Biblija. Treba jo je približati vsem ljudem. Verniki naj jo sami berejo v svojem, maternem jeziku.

S tem so protestantje pomembno vplivali na prevode Biblije in tudi na razvoj slovenske književnosti. Takrat v naših šolah še ni bilo slovenščine. Slovensko so govorili kmetje, meščani in plemiči, a so v večini bili nepismeni.

Pri nas je bil najbolj vpliven protestant Primož Trubar. Da bi napravil Biblijo dostopno slovenskemu narodu, je ustvaril jezik, v katerem je združil več slovenskih narečij. Postavil je temelj knjižnemu jeziku. Leta 1550 je izdal prvi slovenski knjigi Abecednik in Katekizem. Poleg prevoda Svetega pisma nove zaveze je izdal še 22 knjig v slovenskem jeziku. K razvoju slovenščine so pomembno prispevali tudi Adam Bohorič s slovnico, Sebastijan Krelj z Otročjo Biblijo in Jurij Dalmatin s prevodom celotne Biblije.

Počasi se je slovenski jezik razširil iz cerkvene rabe na vsa področja življenja vse do sodobne knjižne slovenščine. Hvaležna sem, da živim v času, ko je slovenski jezik tudi državni jezik od leta 1991 in eden od uradnih jezikov Evropske unije. V njem se lahko izražamo, razmišljamo, pojemo, se pogovarjamo, se učimo ...

Ponosna sem nanj, zame je to prvi in najlepši jezik. V njem sem prvič spregovorila, zapela prve pesmi, napisala prve besede in misli, prebrala prvo knjigo in poslušala na stotine zgodbic, ki sta mi jih v otroštvu brala ter pripovedovala starša.

Kot najstnica seveda uporabljam tudi najstniške izraze, sleng, razne angleške besede predvsem na socialnih omrežjih, knjižni jezik pa večinoma v šoli pri slovenščini.

Menim, da bi moral vsak Slovenec poznati korenine svojega jezika in biti hvaležen vsem, ki so kakorkoli pripomogli k njegovemu razvoju. Vsak naj bo nanj ponosen in skrben v pravilni rabi.

Karmen Randl, 9. a

SLOVENŠČINA JE DEL MENE

Knjižni jezik danes je precej drugačen, kot je bil včasih, še vedno se razvija. Mladi knjižni jezik najpogosteje uporabljamo pri pouku slovenščine, drugače pa uporabljamo sleng oz. najstniški jezik. Sleng je neknjižna zvrst jezika, ki je značilna za ljudi iste starostne skupine. Na medmrežjih uporabljamo veliko angleških besed in sleng.

Slovenščina meni pomeni veliko. Lahko sem ponosen nanjo, saj se lahko izobražujem v svojem maternem jeziku, čeprav ne berem veliko, mi je všeč, ko vidim knjige prevedene v slovenščino, saj nam omogoča preprosto branje. Ne smemo pozabiti naših protestantov, ki so se borili, da danes govorimo slovenščino in ne drug jezik. Čeprav smo majhni, je čudovito imeti svoj jezik.

Nejc Žolnir, 9. b

PROTESTANTSKE KNJIGE GORIJO

Sem Luc Brglez. Skrivam se sredi temačnih ulic Ljubljane. Moje poslanstvo je, da skrijem in iz mesta v Prekmurje in še druge kraje odnesem čim več protestantskih knjig. To delam za naše potomce, naše drage brate Slovence, v upanju, da se naš prelep jezik ohrani. Naše kraje je namreč zajelo grozodejstvo. Nasprotniki reformacije, ki hočejo izničiti ves napredek naše družbe s področja književnosti, želijo sežgati knjige naših reformatorjev, kot so Primož Trubar, Adam Bohorič, Jurij Dalmatin ter Sebastjan Krelj. Ne le to, tudi tisk so prepovedali. Nobena nova knjiga ni izdana.

Odvijajo se množični protesti, saj večina ljudi želi ukrepati. Prizadevajo si za izboljšanje razmer. Ampak žal smo nemočni. Oblast zatira demonstracije z nasilnimi ukrepi policije. Tisti, ki si prizadeva za izboljšanje in svoje mnenje izrazi v javnosti, je javno osramočen. Policija preišče vsak kotiček njegovega stanovanja. Nobeni knjigi oz. že listku papirja z napisom v slovenskem jeziku ni prizaneseno. Vso gradivo odpeljejo na velik kup, ki ga zažgejo vsak petek. Ves teden pa ga varujejo pod budnim očesom policije.

Ravno ta teden se je zgodil zanimiv incident. Bil sem pri prijatelju, s katerim sva se odločila za sprehod po ulicah Ljubljane, ko sva nenadoma zaslišala krike izza vogala. Seveda sva bila radovedna, zato sva se odločila, da pogledava, kaj se dogaja. Videla sva res zelo strašen prizor. Policija je vso svojo moč izkazovala z res nasilnimi pristopi. Nekaj protestnikov so tako hudo poškodovali, da se niso mogli vstati, druge pa tako, da so bili le lažje ranjeni, vendar so imeli takšne grozeče rane. Po tem sem pogledal vse naokrog in videl, kako se nama približuje policija. Tega sem se kar ustrašil, zato sem prijatelju rekel, da je čas, da se umakneva. Začela sva hitro teči, v strahu, da bi naju ujeli. Tekla sva tako dolgo, da ko sva pogledala za seboj, nisva videla žive duše. Potem sva hodila še nekaj časa. In po dokaj utrujajoči hoji sva prišla do velikega občinstva ljudi. Ker sem po naravi zelo radoveden, sem se prerinil med tesno množico in si izboril prav lep pogled, prijatelj pa me je čakal izven kupa ljudi, kjer ni bilo skoraj nikogar. V svojem življenju do tedaj nisem videl tako veličastnega ognja. Kar naenkrat pa mi ni bilo všeč, kar sem videl. Policija je začela na ogenj metati protestantske knjige. Nekateri iz množice so bili zadovoljni s požigom, verjetno niso želeli biti javno osramočeni oz. poškodovani. So se pa našli takšni, kot sem jaz, ki smo nasprotovali tem dejanjem. Nekaj knjig sem uspel vzeti s tal in nisem bil edini. Policisti so videli ljudi, ki so skrivali knjige, ni se končalo ravno dobro.

Taka dejanja so policisti hudo kaznovali s kaznimi, kot npr. da so te javno pretepli in te hudo javno osramotili. Zaradi tega sem se močno ustrašil in knjige skril v svoj suknjič ter zbežal. Kar naenkrat pa se je pred menoj ustavil visok, močan in postaven mož, moj prijatelj Primož Trubar, ki me je čakal ves ta čas. Povedal mi je, da je videl, da sem skrival knjige, in me vprašal, ali imam še kaj moči za tek. Z nasmeškom na obrazu sem mu pritrdil. Kljub zasledovalcem sva s Primožem izkoristila najino prednost, temačne ozke ulice Ljubljane, ki jih zelo dobro pozna, in ubežala policiji. Na žalost sva se morala ločiti, jaz sem nadaljeval pot proti Prekmurju, Primož pa v oddaljeno Nemčijo.

Vendarle pa se lahko pohvalim oz. rečem, da sem jaz vzrok za začetek slovenskega knjižnega jezika, saj sem ukradene knjige predal duhovnikom iz Prekmurja, ki so z njimi oznanjali vero ter učili ljudi brati in pisati.

Luc Brglez, 9. b

V REFORMACIJI SMO DOBILI KNJIŽNI JEZIK. KAKŠEN PA JE MOJ JEZIK DANES?

Zgodovina slovenskega jezika sega dolgo nazaj, v 2. polovico 6. stoletja. Naši predniki so naselili današnje slovensko ozemlje in najverjetneje govorili praslovanski jezik. V 9. stoletju je že nastala zgodnja slovenščina. Iz časa okoli leta 1000 izvirajo najstarejši ohranjeni zapisi v slovenskem jeziku, imenovani Brižinski spomeniki. Kasneje v 14. in 15. stoletju pa se je jezik delil na narečja. To dokazujeta Celovski in Stiški rokopis.

Protestantizem oziroma reformacija je bilo obdobje, ki se je začelo z izidom prve tiskane knjige v slovenskem jeziku leta 1550 do izida zadnje protestantske knjige leta 1595. Svoje ime je dobilo po širjenju protestantske vere in zahtevi po reformah. Protestanti so protestirali proti odpustkom (plačevanju Cerkvi, da bi se rešili grehov, saj so menili, da bi morali ta denar uporabiti za pomoč finančno šibkejšim), celibatu (da se duhovniki ne bi smeli poročati ali vezati), menili, da morajo verniki brati Biblijo v maternem jeziku (saj ni veliko ljudi znalo latinsko in niso razumeli Biblije) ... Na slovenskem območju je bil družbeni, politični in kulturni razvoj zelo slab. Kmetje so izvajali kmečke upore, dogajali so se turški vpadi, Slovenci so bili razdeljeni na pokrajine, cerkveno razdeljeni, členjeni na sloje (fevdalci, meščani, kmetje) in pod tujo oblastjo. Primož Trubar je leta 1550 izdal prvi slovenski tiskani knjigi Katekizem in Abecednik. Izdal ju je na Nemškem, saj na slovenskem ozemlju še ni bilo tiskarn, prvo tiskarno Janža Mandelca smo dobili leta 1575. V teh je uporabil ljubljanski jezik in svoje domače narečje dolenjščino. Na njiju temelji slovenski knjižni jezik.

Leta 1584 je slovenski narod pridobil še dve pomembni knjigi. Ena izmed njiju je bila prva slovnica slovenskega jezika, ki je bila sicer napisana v latinščini, Zimske ulice proste. Njen avtor je Adam Bohorič. Drugo knjigo izdano istega leta je napisal Jurij Dalmatin, s katero so lahko verniki brali Biblijo tudi v slovenščini. S tem je imela slovenska književnost sočasen razvoj z ostalimi narodi. Do sredine 19. stoletja so uporabljali bohoričico, kasneje pa jo je nadomestila gajica oziroma slovenica. S svojimi deli so protestanti ogromno pripomogli k obstoju in ohranitvi slovenščine, jezika in naroda.

Danes slovenski knjižni jezik najdemo na številnih področjih življenja, na primer na televiziji, v uradnem pogovoru, v knjigah, v šoli ... Mladi ga uporabljamo predvsem v uradnih pogovorih, besedilih, šoli. Najstniški jezik je na medmrežjih in pri pisanju sporočil precej drugačen od knjižnega jezika. Uporabljajo se besede iz drugih jezikov (angleščina, nemščina, italijanščina, hrvaščina ...), razne kratice (LOL – zelo smešno) ... Zdi se mi, da glede na to, da je moj materni jezik in uradni jezik države, v kateri živim, slovenščina igra pomembno vlogo, saj mi pomaga pri razumevanju sveta okoli sebe. V njej se sporazumevam, razmišljam, se učim, spremljam medije, berem ...

Lucy Brinovec, 9. b

Slovenščina je z reformacijo dobila možnost, da se razvije kot knjižni jezik in to ji je tudi uspelo. S pomočjo protestantov in vse kasnejših književnikov je slovenščina obstala na svetovnem zemljevidu, v zadnjem času pa se zdi, da se je Slovenci kar malo sramujemo. Če je le priložnost, radi prevzemamo tuje besede, kot da so več vredne. Knjižni jezik se uporablja samo v uradnem komuniciranju, v pogovoru pa ga mnogi ne uporabljajo. Mladi v medsebojnem komuniciranju uporabljamo predvsem sleng, pri pisanju SMS sporočil pa krajše besede ali kratice. Zase lahko rečem, da sem zelo ponosna, da lahko pišemo, beremo in poslušamo v svojem maternem jeziku – slovenščini –, ker vem, da je bila pot za obstoj našega jezika dolga in trnova.

Janja Košec, 9. b

BI PROTESTANSTKE KNJIGE LAHKO REŠILA?

Sem Ajda Trubar, nepoznana sestra mojega slavnega brata, Primoža Trubarja. Če ga še ne poznate, je Primož eden od reformatorjev in protestantov, ki si je prizadeval za večjo uporabo slovenskega knjižnega jezika na takratnem nemškem ozemlju. Primož je avtor dveh zelo pomembnih protestantskih del, Katekizma in Abecednika, ki ju v tem trenutku, poleg stotine drugih knjig, sežigajo protireformatorji. Sama se nahajam na enem od požiganj in povem vam lahko samo to, da je grozno.

Že v zraku se čuti, da je nekaj hudo narobe. Narava žaluje, sonce se skriva, da človek ne vidi niti kančka njegove slepeče svetlobe. Ko sem se tega jutra zbudila, sem vedela, da nekaj ni prav. Moj desna noga je ščemela, kosti niso hotele sodelovati s celim telesom in najpomembnejše, v srcu je kričal krvavi krik cele slovenske književnosti. Pot do šole je bila dolga, tako kot vsak dan. Prehoditi je bilo treba kar dolgo razdaljo, a se ne pritožujem, saj po zaslugi svojega brata in njegovih protestantskih prijateljev kot deklet sploh hodim v šolo. Bili so mnjenja, da si ne glede na spol vreden obiskovanja šole in pridobivanja osnovne izobrazbe. Po dobrih dveh urah pridem do svojega cilja, šole v bližini Ljubljane. Pouk se je ravno začel. Sedim mirno za svojo mizo in čakam, da učitelj vstopi v učilnico in prične s poukom. Danes bomo obravnavali knjigo Katekizem. Zelo sem ponosna, da lahko rečem z vsem srcem, da je to knjigo napisal moj brat Primož. Sama sem to knjigo že večkrat prebrala in vem, da bo današnji šolski dan potekal tekoče. Kako močno sem se motila o tem!

Mislim, da je ura bila enajsto dopoldan, ko iz daljave zaslišim klopotanje konjskih kopit. To mi ni bilo čisto nič nenavadno, saj je bila v bližini pomembna trgovska pot. Tisto, kar pa me je presenetilo, so bili kriki meščanov, ki so ravnokar opravljali svoja dnevna opravila. Hitro smo vsi stekli k oknu, a nam je učitelj takoj zabrusil, naj sedemo nazaj na svoja mesta, saj še ni zaključil pouka. Ko se je zaslišal še en krvavi krik, je tudi sam obstal in se zazrl skozi okno, kjer je bilo mogoče videti veliko sivega gorečega dima. Med našim očitnim opazovanjem te scene je skozi vrata vstopil velik možak. Mislim, da je bilo njegovo ime vojvoda Friderik. Z močno ukazovalnim glasom je zakričal: »V tem trenutku zahtevam, da vse knjige ležijo zunaj, na tleh, saj niso vredne in primerne, da bi se vi, otroci, iz njih učili. Tisti, ki se je odločil, da je to nesprejemljivo, bo hudo kaznovan!« Moji prestrašeni sošolci so začeli kot boječe miši metati knjige skozi okno. Jaz pa sem ponosno in pogumno rekla na ves glas: »Ne!« Vsi se takoj ustavijo. Moj učitelj me pogleda, kot da imam dve glavi, vojvoda pa se samo počasi obrne in me premeri s smrtonosnim pogledom.

Srdito me vpraša, kaj bi rada, jaz pa še vedno vsa razburjena nad njegovim vedenjem zakričim: »Ne bom se znebila svojih ljubih knjig!« Vpraša me, kako mi je ime, zato samozavestno in ponosno rečem: »Ajda Trubar.« Vojvoda se začne na ves glas smejati. Njegov smeh me po pravici malo prestraši, saj še nikoli v življenju nisem slišala česa tako nečloveškega. Ko se končno malo umiri, reče: »Ti si sestra tistega Trubarja, ki po svetu trosi te bedarije in onečasti to, kar nam je Bog povedal. Naš nadzornik in voditelj, nadvojvoda Karl II., je nad njim izjemno razočaran in ga bo kaznoval.« Pogledam ga z največjim sovraštvom, kar ga premorem, a on še kar nadaljuje: »Glede na to, da je Trubar pobegnil, imamo tukaj njegovo najbližjo sorodnico v tem trenutku. Zato boš TI kaznovana. Danes ob tretji uri popoldan bo Ajda Trubar na grmadi z vsemi reformacijskimi knjigami zažgana do smrti!« Otrpnila sem, to se ne more dogajati, moj brat me že ne bi zapustil. V očeh so se mi začele nabirati solze. Vojvoda me je na silo začel vleči za lase. Odvlekel me je do mestnega trga, kjer je vsem meščanom naznanil razlog moje usmrčitve. Meščani so se med seboj začeli zaskrbljeno gledati. Nihče se zares ni hotel znebiti svojih knjig, saj so imeli občutek, da je to del njih in da jim tega ne morejo vzeti. Bilo jih je neizmerno strah, zato se nihče ni niti za centimeter premaknil, vsi so ga gledali kot vkopani. Frideriku so se pridružili še drugi nasprotniki, ki so neučakano čakali požig knjig in smrt družinskega člana rodbine Trubar. Ko je kazalec na cerkvenem zvoniku pokazal tri, so se na trgu pričeli vzkliki. Na vseh straneh so bili postavljeni kresovi iz knjig. Na sredini pa je stala največja grmada, kjer bo tudi konec mojega življenja. Na oder poleg grmade je stopil vojvoda Friderik in dejal: »Gospe in gospodje, tukaj smo zbrani na ta prečudoviti dan, ko se bo naša dežela znebila umazanije, ki so nam jo prinesli reformatorji. Sedaj boste priča sežigu vseh teh ničvrednih knjig in seveda sežigu sestre enega od najpomembnejših reformatorjev, Primoža Trubarja. Torej, naj se požiganje prične!« V tistem trenutku se je z vseh strani prižigal imenitni ogenj in zažgal besede, vredne največ na svetu.

Po pravici povedano me je to najbolj bolelo. Ne moja smrt, ne odhod mojega brata, ampak to, da naslednje generacije ne bodo imele te možnosti, da bi se naučile tako lepega jezika, kot je slovenščina. Šlo mi je na jok. Ko me je vojvoda povlekel za roko, je bil moj obraz čisto objokan, on pa se je samo nasmejal. Odvlekel me je do roba odra in me pogledal v oči ter rekel: »To je tvoj konec, Ajda Trubar.« Vrgel me je na grmado. Moje telo so obdali plameni, zadnja moja misel je bila: »BOM VSAJ KONČALA SVOJ VEK S TEM, KAR LJUBIM.«

Ajda Omladič, 9. a

Jakob Resnik, 9. a

Ajda Omladič, 9. a

KOLOFON

Šolsko literarno glasilo Osnovne šole Šempeter v Savinjski dolini

NAŠA MISEL

Izdala: Osnovna šola Šempeter v Savinjski dolini, Šolska ulica 2, 3311 Šempeter v Savinjski dolini

Zanjo: Uroš Vidmajer, ravnatelj šole

Zbrali in uredili: Valentina Toman Čremožnik, Barbara Cotič Papotnik

Spremna beseda: Valentina Toman Čremožnik, Barbara Cotič Papotnik

Jezikovni pregled: Barbara Cotič Papotnik, Valentina Toman Čremožnik

Naslovnica: Marjeta Povše (prva stran), Denis Hočevar (zadnja stran)

Računalniško oblikovanje: Barbara Cotič Papotnik

Likovna dela: učenci OŠ Šempeter

Mentorji likovnih del: Špela Berzelak (4. a), Matic Čadej (6.–9. razred), Andreja Jezernik (5. b), Marjetka Jordan Kopušar (5. a), Mirjana Kučer (2. b), Simona Kučer (1. b), Jana Maskalan (5. a), Lea Napotnik (1. b), Teja Perme (1. b), Andreja Plut (3. b), Katarina Princ (1. a), Božena Svet (2. a), Marjetka Usar (3. a), Tamara Verdel (4. a)

Literarni prispevki: učenci OŠ Šempeter

Mentorice literarnih prispevkov: Špela Berzelak (4. a), Barbara Cotič Papotnik (6. b, 7. a, 8. b, 9. b), Andreja Jezernik (5. b), Marjetka Jordan Kopušar (5. a), Mirjana Kučer (2. b), Simona Kučer (1. b), Jana Maskalan (5. a), Lea Napotnik (1. b), Teja Perme (1. b), Andreja Plut (3. b), Katarina Princ (1. a), Božena Svet (2. a), Valentina Toman Čremožnik (6. a, 7. b, 8. a, 9. a), Marjetka Usar (3. a), Tamara Verdel (4. a)

Leto izida: Šolsko leto 2021/2022

Šempeter v Savinjski dolini, junij 2022

